VIAȚA PĂRINTELUI CLEOPA

I

CASA PARINTEASCA

Fericitul întru pomenire, Arhimandritul Cleopa Ilie, părintele nostru duhovnicesc, s-a născut în comuna Sulita, judetul Botosani, la 10 aprilie, anul 1912.

Părintii săi, Alexandru si Ana Ilie, au fost un exemplu viu de trăire crestină, fiind iubitori de Dumnezeu, de biserică si de copii. Nu lipseau niciodată de la sfintele slujbe, făceau milostenie, se rugau mult împreună cu copiii, si duceau o viată curată si bineplăcută lui Hristos. Casa lor era ca o biserică, asa cum povestea si Părintele Cleopa: "Aveam o cameră toată numai cu icoane. Un fel de paraclis. Acolo ne rugam. Chiar si la miezul noptii ne sculam si făceam rugăciuni". Nu se auzea între ei de înjurături, betie, desfrâu, judecăti pentru avere si avorturi, ci viata de zi cu zi curgea lin ca o apă dulce de izvor, căci asa se mostenea din mosi-strămosi si asa era traditia crestină în partea locului.

Nu întâmplător s-au născut în această zonă, cu rânduiala lui Dumnezeu, multi oameni mari, dintre care nu putini călugări, preoti, ierarhi alesi si cuviosi, cum a fost si Sfântul Ioan cel Nou de la Neamt (1913-1960) si chiar Ieroschimonahul Paisie Olaru, duhovnicul Părintelui Cleopa. Între acestia nu gresim dacă îl numărăm si pe vrednicul de pomenire, părintele nostru duhovnicesc al tuturor, Arhimandritul Cleopa Ilie.

El a fost ales de Dumnezeu de la nastere pentru a povătui duhovniceste si a mângâia atât pe călugări, preoti si ierarhi, cât si multimea credinciosilor. Preacuviosia sa era duhovnicul si povătuitorul de obste al tuturor celor ce-i cereau rugăciunile si voiau să urmeze lui Hristos, si a fost o binecuvântare a lui Dumnezeu pentru întreaga noastră tară.

Casa părintească în care s-a născut Arhimandritul Cleopa Ilie era ca o biserică vie, dar nu o înlocuia pe cea din sat, unde slujea vestitul preot de atunci, Gheorghe Chiriac. Căci, precum spunea însusi Cuviosia sa, locuitorii din satul Sulita ascultau de preotul lor ca de Însusi Hristos si nimic nu făceau fără sfatul si binecuvântarea lui. De aceea, viata de zi cu zi curgea firesc, biserica era plină de credinciosi, iar copiii, foarte numerosi, formau podoaba satului.

Asa erau satele românesti în primele decenii ale secolului al XX-lea! Pentru aceasta si familia părintilor săi a fost binecuvântată de Dumnezeu cu zece copii, dintre care doi au murit de mici, iar opt copii (patru băieti si patru fete) au supravietuit.

Părintii

Tatăl

După traditie, strămosii tatălui său erau vestiti oieri, originari din comuna Sălistea Sibiului, care, datorită persecutiilor religioase din secolul al XVIII-lea, au fost nevoiti să părăsească Ardealul si să se strămute în Moldova, stabilindu-se în judetul Botosani. Din bătrâni se păstrează această amintire, că au trecut Muntii Carpati în Moldova trei frati de o mamă cu numele de familie Ilie. Unul dintre ei s-a stabilit în judetul Botosani, devenind strămosul Părintelui Cleopa.

Al doilea, de asemenea mare crescător de oi, s-a stabilit în comuna Pipirig - Neamt, si a avut ca ultim

urmas pe Grigore Ilie, care s-a mutat nu demult la Domnul. Al treilea frate s-a făcut pustnic în Muntele Athos, unde a si răposat.

Alexandru Ilie, tatăl Părintelui Cleopa, s-a născut în anul 1871, la 12 septembrie, în comuna Sulita - Botosani. El era un bărbat înalt, tăcut si bun gospodar. În anul 1902 s-a căsătorit cu Ana Bercea, din satul vecin, Dracsani, fiind cununati la biserica din sat de vrednicul Preot Gheorghe Chiriac, care mai târziu avea să-i boteze si pe cei zece copii ai lor.

Alexandru se îndeletnicea îndeosebi cu agricultura, cu cresterea vitelor si cu negotul de animale, fiind numărat printre cei dintâi gospodari din sat. Aveau 150 de oi, peste 20 de vite mari si 30 de hectare de pământ.

Despre tatăl său, Alexandru, Părintele Cleopa zicea următoarele: "Dumnezeu să-l ierte pe tatăl meu. Era un om înalt, plesuv, cu barbă albă mare si foarte credincios. În fiecare sărbătoare se ducea cu copiii la biserică si ajuta pe cei săraci. Pe el nu l-a văzut nimeni băut sau înjurând sau fumând sau făcând altceva dintr-acestea.

Dimineata, când să plecăm la scoală, mama ne zicea să mâncăm ceva sau să luăm în traistă. Dar tata zicea: "Nu! Lasă-i, babă hăi, că n-or să moară!" Iar când veneam de la scoală, luam Sfânta Anaforă si apoi mâncam. Fratii mei, mai cu seamă fratele Mihai, nu mâncau nimic până nu terminau Psaltirea de citit.

Până nu ne rugam un ceas, nu ne dădea de mâncare, nimic. Chiar dacă nu era în post, zicea: "Nu se mănâncă acum. Când vii de la scoală, la amiază. Nu esti porc să mănânci de dimineată".

Nu stia carte, dar avea frică de Dumnezeu. Să adoarmă seara vreunul neînchinat? Sau să stea la masă până nu zicea "Tatăl nostru"? Sau să nu se ducă Duminica la biserică? Sau să audă c-a înjurat sau a fumat sau a furat ceva? Că nu-l vedeai pe el cu acestea în veac. Avea o curea în cui, îi zicea "Sfântul Neculai". Dacă te prindea cu ceva, ferească Dumnezeu! El zicea: "Măi, uite "Sfântul Neculai"! Treci la rugăciune! Te-am făcut cu doi ochi, stii carte, citeste Psaltirea si rugăciunile din carte!"

Odată, venind de la scoală, am găsit pe drum un ham. L-am luat bucuros si l-am dus acasă. Când m-a văzut tata, m-a întrebat de unde l-am furat. Iar eu i-am spus: "L-am găsit si m-am gândit că ne poate fi de folos". Dar tatăl meu mi-a spus hotărât: "Du-te si-l du înapoi, că nu l-ai pus tu acolo!"

El a fost în casă sfesnic. El a fost stăpân peste noi".

Ajungând la vârsta de 72 de ani, Alexandru Ilie si-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, la 23 februarie 1943.

Mama

Ana Ilie, mama Părintelui Cleopa, s-a născut la 10 octombrie 1876 din părinti agricultori si buni crestini. În anul 1902 se căsătoreste cu Alexandru, cu care naste zece copii. Dintre acestia, cinci copii - patru băieti si o fată - au intrat în viata monahală.

Ana era o femeie simplă, mică de statură, fără carte, dar cu o memorie deosebită. Ea adeseori plângea, căci avea darul lacrimilor. Durerea ei cea mai mare era aceea că aproape toti copiii i-au murit de tineri. Singurul care a supravietuit până la adânci bătrâneti a fost Părintele Cleopa. Trei băieti si o fiică au răposat la mănăstire si ceilalti în satul natal. Cu toate acestea, a fost întărită de Dumnezeu cu darul Său, ca să-si poată duce crucea care i-a fost rânduită de Sus.

Rămânând văduvă în anul 1943, a fost adusă de Părintele Cleopa la mănăstire si apoi tunsă în monahism la Agapia Veche în anul 1947, sub numele de Agafia. După mai bine de douăzeci de ani, în toamna anului 1968, la 15 septembrie, Schimonahia Agafia Ilie se strămută la cele vesnice în vârstă de 92 de ani.

Copiii

familiei Alexandru si Ana Ilie

Maria

Era fiica cea mai mare a familiei Ilie. Ea s-a născut în anul 1903. Fiind cea mai în vârstă dintre copii, ea a îngrijit pe fratii ei mai mici, dându-le o bună educatie. S-a căsătorit în satul natal si a născut o fiică. A rămas văduvă de tânără. După putin timp i-a murit si fetita.

Vasile

S-a născut în anul 1905, fiind al doilea copil din familie. Împreună cu alti doi frati mai tineri, Gheorghe si Constantin - viitorul Părinte Cleopa - a păscut oile părintilor săi în preajma Schitului Cozancea din apropiere.

Aici a avut povătuitor pe vestitul Schimonah Paisie Olaru, care era sihastru în pădurile Cozancei.

În anul 1929, Vasile intră în obstea Schitului Sihăstria - Neamt, sub povătuirea marelui egumen Ioanichie Moroi. După doi ani de nevointă si ascultare la oi, se mută la cele ceresti, în vara anului 1931.

Gheorghe (Monahul Gherasim)

S-a născut în anul 1907. Era foarte blând, evlavios si întelept, însă foarte aspru cu sine. S-a format duhovniceste în Schitul Cozancea, fiind sub ascultarea Schimonahului Paisie Olaru. Apoi a intrat în obstea Schitului Sihăstria spre sfârsitul anului 1927 si a fost călugărit sub numele de Gherasim. Era cel mai nevoitor dintre toti fratii săi, postind mult si rugându-se neîncetat. Stia Psaltirea pe de rost si o repeta zilnic, păscând vitele schitului.

După sase ani de viată monahală, îsi dă duhul în mâinile Domnului, în toamna anului 1933.

Profira

S-a născut în anul 1910 si nu a fost căsătorită niciodată. Ea a dus greul familiei, lucrând la câmp si purtând grijă de ceilalti frati mai mici.

Odată, pe când prăsea la câmp, simtindu-se bolnavă, a rugat pe fratele ei Constantin (Cleopa) să citească la Psaltire. Pe când el citea, Profira si-a dat duhul în mâinile Domnului.

Constantin (Părintele Cleopa)

S-a născut la 10 aprilie 1912, fiind al cincilea copil din cei zece ai familiei Alexandru Ilie. A urmat scoala primară de sapte ani în satul natal. Avea o memorie cu totul deosebită, asemănându-se mamei sale. Timp de peste trei ani de zile a făcut ucenicie duhovnicească la Schimonahul Paisie Olaru, pustnic în Schitul Cozancea.

În anul 1929, la începutul lui decembrie, a intrat în obstea Schitului Sihăstria împreună cu fratele său mai mare, Vasile. După trei zile de ispitire, au fost primiti în obstea acestui schit, în ziua Sfântului Ierarh Spiridon, la 12 decembrie.

Până în anul 1935, Constantin a păscut oile Schitului Sihăstria, împreună cu alti frati. Apoi este luat în armată în orasul Botosani. Se reîntoarce la schit în toamna anului 1936 si este tuns în monahism la 2 august 1937, primind numele de Cleopa. După aceasta face ascultare la oile schitului până în vara anului 1942, fiind ajutat de monahii Galaction Ilie si Antonie Olaru.

În iunie 1942 este adus în schit si numit loctiitor de egumen, întrucât staretul Ioanichie Moroi era bolnav.

În anul 1944, la 27 decembrie, monahul Cleopa este hirotonit ierodiacon, iar la 23 ianuarie 1945 este hirotonit ieromonah de Episcopul Galaction Cordun, pe atunci staret al Mănăstirii Neamt. După această dată este numit oficial egumen al Schitului Sihăstria.

În anul 1947, Schitul Sihăstria, numărând peste 60 de vietuitori, a fost ridicat la rang de mănăstire, iar Proto-singhelul Cleopa Ilie este făcut arhimandrit, cu aprobarea Patriarhului Nicodim.

În anul 1948, fiind urmărit de organele politice de atunci, se retrage pentru sase luni în pădurile din jurul Mănăstirii Sihăstria.

În anul 1949, la 30 august, Arhimandritul Cleopa Ilie este numit staret al Mănăstirii Slatina - Suceava si se transferă acolo cu 30 de călugări din obstea Mănăstirii Sihăstria, în urma deciziei Patriarhului Justinian. În locul său este numit staret Protosinghelul Ioil Gheorghiu.

La Mănăstirea Slatina întemeiază o obste care a ajuns la peste 80 de vietuitori. Între anii 1952-1954, fiind urmărit de securitate, se retrage în Muntii Stânisoara, împreună cu ieromonahul Arsenie Papacioc. După mai bine de doi ani de viată pustnicească, este readus în mănăstire, la porunca Patriarhului Justinian.

În anul 1956, revine la metanie, iar în primăvara anului 1959, se retrage pentru a treia oară în Muntii Neamt, unde se nevoieste mai bine de cinci ani de zile.

În toamna anului 1964 revine în Mănăstirea Sihăstria, ca duhovnic al întregii obsti, si povătuieste fără întrerupere atât călugări, cât si mireni, timp de 34 de ani, până la 2 decembrie 1998, când îsi dă duhul în mâinile lui Hristos.

Ecaterina

Era a treia soră a Părintelui Cleopa. S-a născut în anul 1914. După ce a terminat scoala primară în satul natal, a intrat în monahism la Mănăstirea Agapia Veche, devenind rasoforă, si s-a nevoit aici mai multi ani. Apoi s-a retras la Mănăstirea Agafton, din judetul Botosani, si a trecut la cele vesnice de tânără în această mănăstire.

Mihai

Era al patrulea frate al Părintelui Cleopa. S-a născut în anul 1917. Împreună cu fratii săi a păstorit oile în poienile Schitului Cozancea mai multi ani. În anul 1934 a fost primit ca ucenic la Mănăstirea Durău, unde s-a nevoit câtiva ani. Apoi s-a retras la Schitul Cozancea si si-a dat duhul în mâinile Domnului, în anul 1940.

Hareta

S-a născut în anul 1920. Urmează scoala primară în sat si îsi ajută părintii la munca câmpului. Ca si ceilalti frati ai ei, se mută la Domnul din fragedă vârstă, pentru a se bucura neîncetat cu cetele îngeresti.

Alti doi copii

Ana Ilie mai naste doi copii, al căror nume nu ne sunt cunoscute. Ei mor din pruncie, fiind înmormântati în cimitirul satului natal.

II

VIATA SI NEVOINTELE

CUM A FOST DARUIT MAICII DOMNULUI

PRUNCUL CONSTANTIN

În primele două luni după nastere, pruncul Con-stantin - viitorul Părinte Cleopa - era tot timpul bolnav. De la o vreme nu mai mânca aproape nimic si plângea zi si noapte. Toti erau îngrijorati de viata lui.

Nestiind ce să mai facă, mama lui, Ana, a fost sfătuită de bătrânele din sat să se ducă cu pruncul bolnav la vestitul duhovnic Conon Gavrilescu de la Schitul Cozancea, care era un mare exorcist si vindeca multi bolnavi cu sfânta rugăciune.

Ajungând la chilia duhovnicului Conon, unde astepta multă lume, si-a spus durerea ei, plângând cu multe lacrimi:

- Ce să fac, părinte, că acest copil de la o vreme nu mai mănâncă si plânge într-una? Mă tem să nu moară.

- Stii ce să faci? Să-l dăruiesti Maicii Domnului!

- Cum să-l dăruiesc Maicii Domnului?

- Iată cum, a zis el. Ia o lumânare si un prosop, asează pruncul înaintea icoanei Maicii Domnului din biserică si zi asa: "Maica Domnului, îti dăruiesc tie copilul acesta care este bolnav! Fă ce stii tu cu el!"

Atunci mama pruncului s-a închinat cu lacrimi la icoana Maicii Domnului, făcând trei metanii, si, căzând în genunchi, a zis plângând: "Maica Domnului, îti dăruiesc tie copilul acesta al meu, că este bolnav si plânge mereu. Fă ce stii tu cu el!" Si l-a trecut de trei ori pe sub sfânta icoană.

De atunci pruncul Constantin s-a făcut sănătos. Aceasta a fost o adevărată minune a Maicii Domnului, iar din momentul acela Constantin nu a mai fost bolnav de moarte toată viata sa.

Asa miluieste Maica Domnului pe mamele care nasc copii în frică de Dumnezeu.

COPILARIA

De mic copil, Părintele Cleopa avea multă evlavie la Maica Domnului. La unsprezece ani a învătat Acatistul Bunei Vestiri pe de rost, cum singur spunea: "Eram la desfăcat păpusoi în tarină si aveam cartea de rugăciuni ascunsă sub pănusi. Până când venea tata cu căruta cu popusoi, mai învătam un icos, mai învătam un condac. Si uite asa am învătat Acatistul Maicii Domnului".

Toti fratii săi iubeau înfrânarea de mici. Mama sa spunea că le punea uneori carne în traistă, când nu era post. Dar ei nu o mâncau, ci o dădeau la altii si mâncau putină pâine si ce mai aveau.

Iarăsi ne spunea Părintele Cleopa: "Când eram mic si veneam de la scoală, treceam printr-un sat si, văzând că băietii dau cu pietre pe o casă cu tablă rosie, am început să arunc si eu. Profesorul a auzit, ne-a luat pe toti si ne-a tras câte o palmă. Acum îi multumesc că mi-a făcut un bine si îl pomenesc la rugăciune!"

Spunea mama sa despre Constantin că de copil ura cele lumesti si fugea de ele. Când s-a făcut mai mărisor si mergea cu oile, dacă se întâmpla să fie o nuntă în sat si cânta muzica, nu trecea pe acolo, ci ocolea satul de departe si asa ajungea acasă!

CU OILE LA SCHITUL COZANCEA

În fiecare vară Alexandru Ilie făcea stână de oi pe dealurile si poienile din preajma Schitului Cozancea, la circa 5 kilometri depărtare de sat. Apoi încredinta oile celor trei feciori mai mari ai săi: Vasile, Gheorghe si Constantin, care cunosteau aceste locuri binecuvântate din fragedă copilărie. Tot în această parte se afla si chilia pustnicului Paisie Olaru, părintele lor sufletesc.

Acest ieroschimonah s-a născut în comuna Lunca - Botosani, în anul 1897, si s-a închinoviat în obstea Schitului Cozancea din apropiere, în anul 1922. Aici s-a nevoit 26 de ani într-o mică chilie pustnicească, lăudând pe Dumnezeu ziua si noaptea si mângâind multe suflete. Pentru aspra sa nevointă era căutat de multi credinciosi, pe care îi mângâia duhovniceste.

De mici copii, Constantin si cu fratii săi mergeau deseori la Schitul Cozancea, fiind foarte iubiti de Părintele Paisie. Ei se îngrijeau să cânte la strană, să lucreze gră-dina si să ducă cele de nevoie părintilor bătrâni din schit.

Asa a fost rânduit de Dumnezeu ca aceste tinere vlăstare să se formeze sufleteste de mici, pentru marea nevointă călugărească ce le stătea înainte. Ori de câte ori aveau vreo ispită, alergau la pustnicul Paisie si îi cereau cuvânt de folos. Iar părintele îi sfătuia să tină tăcere permanentă, să zică mereu rugăciunea "Doamne Iisuse", să facă zilnic metanii, iar seara, după mulsul oilor, să citească Psaltirea si Acatistul Maicii Domnului.

Fratii fiind ascultători, niciodată nu ieseau din cuvântul bătrânului. Dar diavolul îi ispitea din ce în ce mai mult, că nu putea răbda să fie biruit de niste copii, care îl izgoneau cu puterea psalmilor. Pentru aceea multe ispite le făcea vrăjmasul.

Odată, pe când cei trei frati se jucau între ei, din lucrarea vicleanului, unul a fost atât de tare lovit, încât toti credeau că a murit.

Altădată diavolul îi tulbura în timpul sfintei rugă-ciuni. Când se rugau noaptea, uneori dracii începeau să facă zgomot în pod si să grohăie ca porcii. La început, fiind mai mic, Constantin îi întreba pe frati: "Voi auziti?" Atunci fratele mai mare, Vasile, îi spunea: "Stai linistit! Nu-l băga în seamă! Lasă-l, măi, că atâta poate!"

Văzând vrăjmasul că fratii îl ard cu rugăciunea si cu postul, le-a făcut o ispită si mai mare. Într-o seară târziu, pe când toti trei se rugau în genunchi si citeau la Psaltire în jurul focului de la stână, deodată au văzut o pasăre străină, ca un vultur, mergând printre ei. Fratele mai mic, Constantin, fiind mai zburdalnic, a lăsat Psaltirea si a zis:

- Uite ce pasăre frumoasă este aceasta!

- Taci, roagă-te, si nu mai vorbi! i-a spus Vasile, fratele mai mare.

Pe când Constantin privea la pasărea aceea ciudată, care era de fapt diavolul, deodată aceasta s-a aruncat în focul din vatră, făcând zgomot mare si, risipind tot jăratecul, a aprins stâna. Din această cauză au murit arse de foc mai multe oi. Apoi cu greu au stins focul si au adunat oile speriate de vrăjmasul. După aceasta au fugit la pustnicul Paisie si i-au spus tot ce au pătimit de la diavoli.

Bătrânul a stropit oile si stâna cu aghiasmă, iar pe cei trei frati i-a îmbărbătat să nu se teamă, că diavolul este legat de Hristos si nu are putere să ucidă pe oameni.

CUM S-AU IZBAVIT CEI TREI FRATI DE ISPITELE TINERETII

Când erau toti fratii acasă, mama lor se îngrijea să-i însoare, ca să nu se ducă la mănăstire. De aceea, le aducea fete tinere la clacă, la depănusat porumb si la alte treburi, cu gândul că poate se însoară vreunul dintre ei. Dar văzând că nu erau interesati de ele, ea plângea si se amăra foarte mult. Însă fratii, si îndeosebi Constantin, foloseau prilejul pentru a le povesti din Vietile Sfintilor si din alte cărti bisericesti. Astfel, unele dintre ele au intrat în viata monahală, iar după aceea s-au dus si ei la mănăstire.

Mai povestea Părintele Cleopa că prin anii 1925-1926, tinerii din sat au hotărât să tocmească doi lăutari si să joace în casa familiei Ilie, cum era obiceiul din bătrâni. Alexandru si Ana, părintii săi, erau bucurosi să-si vadă feciorii jucând, ca să-i laude tot satul.

Într-o seară tinerii s-au adunat si au început să cânte si să joace. În clipa aceea fratele Gheorghe a văzut că icoana Maicii Domnului de pe perete plângea si au înteles că este păcat. Atunci cei trei frati, Vasile, Gheorghe si Constantin, iesind din casă, s-au ascuns. Văzând mama lor că lipsesc, i-a căutat peste tot. Apoi, aflându-i, le-a zis: "De ce ne faceti de râs în sat? Veniti si voi la joc!" Dar Gheorghe, ascunzându-se putin, si-a tăiat cu cutitul ghetele din picioare. Apoi a zis mamei sale: "Cum să vin la joc, mamă, dacă mi s-au stricat ghetele?"

În seara aceea părintii au înteles că feciorii lor au ales altă cale în această viată si i-au lăsat să slujească numai lui Hristos.

Încă de acasă, fratii lui mai mari, Gheorghe si Vasile, se pregăteau pentru viata de mănăstire. Se sculau la miezul noptii, făceau Utrenia, citeau la Psaltire si tineau post. Ei îl desteptau si pe Constantin, căruia însă îi era necaz că-i strică somnul. Sora mai mare, Maria, intrase în Oastea Domnului si l-a chemat si pe Constantin, zicându-i: "Hai si tu în Oastea Domnului, că ai darul cuvântului si nu-i asa greu ca la mănăstire". Atunci el s-a învoit. Noaptea următoare, când l-au sculat iarăsi fratii la rugăciune, el a zis că nu se mai scoală si nu mai merge la mănăstire. Apoi s-a culcat din nou fără grijă.

Mama lor muncea până noaptea târziu. Venind ea de la fântână cu două găleti de apă, a văzut în camera unde dormea Constantin un câine mare, care stătea pe pieptul lui si îl lingea pe obraz. Atunci a strigat către Vasile: "Vai, Vasile, vino repede că pe Costică îl mănâncă un câine!" Atunci Constantin s-a trezit si a mai apucat să vadă doar coada unui câine mare, negru, care dispărea. Vasile i-a spus: "ăsta-i diavolul care se bucură că nu mai mergi la mănăstire!" Din clipa aceea, fratele Constantin nu s-a mai îndoit să meargă la mănăstire si se scula noaptea la rugăciune ca să nu mai vină câinele.

CUM A ISPITIT DIAVOLUL PE FRATELE GHEORGHE

În anul 1927, Gheorghe s-a retras ca ucenic la pustnicul Paisie de la Cozancea. Acolo făcea ascultare de bătrânul, lucra la grădină, cânta la strană si repeta mereu rugăciunea lui Iisus, mâncând o dată în zi. Uneori mai stătea si la Schitul Sihăstria din Muntii Neamt.

Odată însă, ispitindu-l vrăjmasul si umblând după sfatul mintii sale, a intrat în chilie si a lăsat pe masă această scrisoare: "Iartă-mă, Părinte Paisie, că am plecat în pădure pentru cinci zile, să mă pocăiesc!"

Seara, citind bătrânul scrisoarea, a zis: "Acest lucru este din ispita diavolului si nu îi va fi de folos fratelui Gheorghe, căci a plecat fără binecuvântare!" Pe la miezul noptii a bătut cineva în usa chiliei sale:

- Binecuvintează, Părinte Paisie, si mă iartă pe mine, păcătosul!

- Cine esti tu? a întrebat bătrânul.

- Fratele Gheorghe păcătosul!

- Cum se poate asta? Fratele Gheorghe este plecat în pădure să se pocăiască pentru cinci zile!

- Iartă-mă, Părinte Paisie, că am gresit!

- Dumnezeu să te ierte, frate Gheorghe. Intră în chilie si spune-mi ce ti s-a întâmplat.

- De mult voiam, Părinte Paisie, să mă rog singur câteva zile în pădure. Deci am luat Ceaslovul, Psaltirea, câteva lumânări si chibrituri si m-am ascuns în pădure într-o groapă. Acolo am început a face metanii si a mă ruga cu lacrimi. Pe la miezul noptii aud lângă mine un glas înfiorător: "Ce faci aici?" Mă întorc putin si văd un arap urias, cu chip foarte înfricosător. Era vrăjmasul! Apoi îmi zice: "De ce ai plecat fără blagoslovenie?" Atunci, cuprins de mare frică, am luat Ceaslovul si am fugit! Deci te rog, Părinte Paisie, iartă-mă pe mine păcătosul si mă primeste înapoi!

Din ceasul acela fratele Gheorghe nu a mai făcut nimic fără binecuvântare.

CUM A FOST PRIMIT FRATELE GHEORGHE ÎN SCHITUL SIHASTRIA

Spre sfârsitul anului 1927, Gheorghe a intrat în obstea Schitului Sihăstria. Văzându-l mai râvnitor, egumenul l-a ispitit în felul următor: l-a pus ca timp de trei zile să stea la poarta schitului. Acolo el trebuia să care un sac de pământ în spate, zicând de 10 ori psalmul 50, după care să se odihnească si iarăsi să o ia de la capăt. La capătul celor trei zile a venit egumenul la el si i-a spus:

- Ascultă, frate Gheorghe, cum mai este cu călu-găria? Viata călugărească este grea. Trebuie să postesti, să te rogi, să faci orice ti se porunceste, să porti în spate osteneala călugăriei, cu dragoste până la moarte. Ai să ai răbdare să trăiesti în nevointa aceasta până la sfârsit?

Fratele Gheorghe a răspuns:

- Iertati-mă pe mine păcătosul, cu ajutorul lui Dumnezeu voi împlini după slaba mea putere tot ce mi se va rândui.

Atunci egumenul l-a rânduit cu ascultarea la vitele schitului.

PLECAREA LA MANASTIRE A FRATILOR VASILE SI CONSTANTIN

În iarna anului 1929, după sărbătoarea Sfântului Ierarh Nicolae, Vasile si Constantin s-au hotărât să plece la Schitul Sihăstria - Neamt, pentru a sluji toată viata lui Hristos. După ce s-au rugat mult lui Dumnezeu cu post si metanii, au luat binecuvântare de la preotul satului si au spus părintilor gândul lor.

Cel mai greu la această despărtire a fost pentru mama lor, Ana, care plângea mereu. Dar tatăl lor îi zicea: "Babă hăi, lasă-i să se ducă! De ce nu am avut noi mintea lor când eram ca ei? Iată, mâine plecăm la Domnul si ce ne-a folosit viata aceasta?"

La urmă, fratii si-au pregătit bagajul. Însă nu au luat cu ei decât două traiste în care aveau câteva haine, Sfânta Scriptură, Vietile Sfintilor, Ceaslovul, Psaltirea si două icoane mari pictate, pe care le iubeau foarte mult: icoana Sfântului Gheorghe, si icoana Maicii Domnului care a plâns în casă .

Apoi, îngenunchind, s-au rugat lui Dumnezeu si Maicii Domnului să le binecuvinteze călătoria si să-i învrednicească de nevointa cea duhovnicească. Până la marginea satului au fost însotiti de părintii lor, Alexandru si Ana, care lăcrimau cu dragoste firească după copiii lor si nu se puteau despărti de ei. Copiii

însă îi încurajau si le vorbeau de Hristos si de viata vesnică.

Dar, văzând că părintii lor nu se pot despărti de ei, fratele mai mare Vasile a început a cânta condacul de la Acatistul Mântuitorului Hristos: "Apărătorul cel mai mare si Doamne, Biruitorul iadului, ca cei ce ne-am izbăvit de moartea cea vesnică, cele de laudă aducem Tie, noi robii Tăi si zidirea Ta. Ci, ca Cel ce ai îndurări nenumărate, de toate nevoile ne izbăveste pe noi, care strigăm: Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-mă!" Apoi s-au închinat, au sărutat mâinile părintilor, si au plecat spre Schitul Cozancea. În clipa aceea părintii lor au căzut jos si au început să plângă în hohote.

La Cozancea au stat o zi la bunul lor povătuitor, Schimonahul Paisie, care le povestea mereu despre pustnicii din Muntii Neamt, iar a doua zi au plecat spre Suceava, luându-l cu ei si pe fratele Gheorghe, care fusese în vizită la Schitul Cozancea.

INTRAREA ÎN MANASTIRE SI ISPITIREA DUHOVNICEASCA

Plecând pe jos spre Schitul Sihăstria, fratii au făcut primul popas la Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava. Aici s-au închinat la moastele sfântului, au ascultat Sfânta Liturghie, au citit Acatistul Maicii Domnului si s-au odihnit peste noapte.

Continuându-si drumul spre Schitul Sihăstria, au făcut al doilea popas la Mănăstirea Neamt, unde s-au închinat la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, ocrotitoarea mănăstirilor din Moldova. Apoi, intrând pe Valea Secului, s-au închinat la ctitoria lui Nestor Ureche si odată cu seara au ajuns la Schitul Sihăstria. Dând slavă lui Dumnezeu, erau fericiti că le-a călăuzit Maica Domnului pasii spre acesti munti binecuvântati unde s-au nevoit sute de sihastri de-a lungul secolelor.

La mănăstire au fost întâmpinati de monahul Ilarion, economul schitului:

- Ce doriti, fratilor? i-a întrebat el.

- Vrem să rămânem în mănăstire, părinte, si să ne facem călugări.

- Vreti să vă închinati viata lui Hristos?

- Asa, cu ajutorul lui Dumnezeu, cuvioase părinte.

- Asteptati aici până vorbesc cu părintele staret.

Auzind bătrânul staret despre sosirea fratilor, i-a spus economului: "Du-i la arhondaric, dă-le ceva de mâncare si, începând de mâine dimineată, să stea trei zile si trei nopti la poarta mănăstirii, să bată fiecare cu bătul în butucii de la poartă si să zică neîncetat rugăciunea "Doamne Iisuse", fără să le dati mâncare până a treia zi. Dacă vor avea răbdare, îi primim în mănăstire".

Economul s-a întors la frati si i-a dus la arhondaric unde s-au odihnit. La miezul noptii au mers la Utrenie, iar a doua zi au fost dusi la poarta mănăstirii si s-au rugat toată ziua, lovind cu betele în trunchiul unui brad. Când loveau în butuc, ziceau si rugăciunea "Doamne Iisuse". Călugării si fratii treceau pe lângă ei, dar nimeni nu-i întreba nimic. Seara s-a reîntors economul si i-a întrebat:

- Ei, fratilor, a zis ceva copacul?

- Nu! au răspuns ei.

- Nu-i este foame copacului?

- Nu! au zis ei.

- Iată, asa trebuie să rabde călugărul în mănăstire! Mergeti la arhondaric si după ce vă faceti pravila si canonul vă odihniti putin. Apoi veniti la Utrenie.

Următoarele două zile au făcut la fel. A treia zi, seara, a venit staretul Ioanichie Moroi în poarta mănăstirii, a binecuvântat pe cei doi frati, apoi i-a dus în biserică si le-a spus să se închine la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului.

Apoi, s-au spovedit începând cu viata din copilărie si au primit aghiasmă mare si putină hrană, iar a doua zi s-au împărtăsit cu Preacuratele Taine ale lui Hristos.

La urmă fratii Vasile si Constantin au fost trimisi de staret la oi, iar fratele Gheorghe a păscut în continuare vitele. Dar, timp de trei luni, n-au avut voie să se vadă si să vorbească unul cu altul.

Asa au fost primiti în mănăstire acesti frati binecuvântati de Dumnezeu si de Maica Domnului.

PERSONALITATEA DUHOVNICEASCA A STARETULUI IOANICHIE MOROI

Întemeiat în anul 1655 de către un sihastru sfânt, Atanasie, împreună cu ucenicii săi, Schitul Sihăstria a fost dependent de Mănăstirea Neamt până în anul 1947, când a devenit mănăstire de sine-stătătoare. Schitul a fost înnoit în anul 1734 de Episcopul Ghedeon de Husi si reînnoit în anul 1824, după răscoala eteristă, de Mitropolitul Veniamin Costachi, pentru ca, după secularizarea din anii 1861-1863, să ajungă aproape pustiu.

În anul 1884, construindu-se o fabrică de cherestea în imediata apropiere a schitului, putinii sihastri s-au retras în alte locuri mai linistite. Doar un singur călugăr, monahul Ionatan, a rămas ca paznic al bisericii acestui schit, timp de douăzeci si cinci de ani. Pe atunci, la Sihăstria se făcea Sfânta Liturghie numai o dată pe an, la 8 septembrie, de hramul schitului.

În această perioadă, viitorul Ieroschimonah Ioani-chie Moroi, mergând în pelerinaj la Mormântul Domnului si apoi în Muntele Athos, a renuntat la familie si s-a făcut monah la una din chiliile românesti din Athos. În anul 1900, a revenit în tară si a intrat în obstea Mănăstirii Neamt, având ascultarea de paraclisier.

În anul 1909, Mitropolitul Moldovei, Pimen Geor-gescu, a hotărât desfiintarea fabricii de cherestea de la Sihăstria si reînfiintarea schitului. În acest scop, Schimo-nahul Ioanichie a fost hirotonit ieroschimonah si trimis ca egumen în acest schit.

Asa a renăscut Schitul Sihăstria, având în fruntea sa un egumen atonit foarte râvnitor pentru cele sfinte. Timp de peste 20 de ani, el a săvârsit zilnic Sfânta Liturghie, fiind singurul preot slujitor. De asemenea, purta grijă de buna crestere a ucenicilor săi si de toate cele necesare schitului.

Făcându-se cunoscută nevointa sa, veneau la Sihăstria multi credinciosi. Dintre acestia multi tineri căutau viată duhovnicească, printre care s-au numărat si cei trei frati, Vasile, Gheorghe si Constantin, care au intrat în obstea acestui schit, întrucât doreau o nevointă monahală deosebită si căutau din copilărie un asemenea egumen si duhovnic iscusit.

Începând din anul 1909 si până la sfârsitul vietii sale - anul 1944 - cât a fost egumen al schitului Sihăstria, Protosinghelul Ioanichie Moroi a reusit să facă din acest schit pustiu o adevărată sihăstrie duhovnicească, după modelul celor din Muntele Athos. Sfânta Liturghie se săvârsea zilnic, Utrenia se făcea la miezul noptii si celelalte slujbe, la vremea lor. Bătrânul însă nu dădea binecuvântare de începerea slujbei până nu veneau toti fratii la biserică. Spovedania se făcea săptămânal, în fiecare vineri, iar Sfânta Împărtăsanie se

dădea de obicei la 30-40 zile, după râvna fiecăruia. Masa se dădea o dată pe zi lunea, miercurea si vinerea, la ora 3 după amiază, fără ulei, iar în celelalte zile se serveau două mese cu ulei si brânzeturi, după rânduială.

La chilii, fiecare era dator să-si facă canonul rânduit pentru călugări: 300 de metanii si 600 de închinăciuni, precum si citirea zilnică din Psaltire. Cei care nu veneau la Utrenie si nu-si făceau canonul, nu primeau hrană în acea zi. De asemenea, nimeni nu avea voie să primească rude în chilie, să aibă bani si să vorbească cele lumesti.

Toti călugării din obstea schitului citeau Psaltirea si repetau rugăciunea "Doamne Iisuse" în tăcere si smere-nie. Ba, erau cinci frati si călugări care stiau întreaga Psaltire pe de rost si o repetau zilnic. Fiecare se nevoia după putere. Unii mergeau cu hrană la pustnicii din păduri, iar altii se retrăgeau la bordeie în pădurile din împrejurimi. Toate se făceau însă cu binecuvântarea egumenului.

Dar si egumenul schitului, Protosinghelul Ioanichie, ducea o nevointă personală foarte aspră. Zicea Părintele Cleopa despre staretul său: "Întrucât săvârsea Sfânta Liturghie zilnic, nu mânca nimic de luni până sâmbătă, multumindu-se numai cu Sfânta Împărtăsanie si cu prescu-ra care se cuvine preotului slujitor. În aceste cinci zile egumenul venea la trapeză cu obstea si citea cuvânt de învătătură de la Sfântul Teodor Studitul. Însă sâmbăta si Duminica, ca si în celelalte sărbători mari, lua masa împreună cu toată obstea".

Ne povestea Părintele Cleopa si o minune petrecută cu staretul său, Protosinghelul Ioanichie Moroi:

În anul 1925, după îndreptarea calendarului, egume-nul Sihăstriei era în mare îndoială. Nu stia dacă este bun sau nu stilul nou. Deci, s-a închis în chilie si a început să postească si să se roage ca Dumnezeu să-i dea un semn cum să tină calendarul, pe stil vechi sau pe stil nou.

După aproape 20 de zile de post, văzând călugării că egumenul nu mai dă nici un semn de viată, s-au gândit ca nu cumva să moară din cauza postului. Atunci s-au sfătuit să strice usa si să-i salveze viata.

Ierodiaconul Ghemnazie Pristav, fiind mai curajos, a scos usa chiliei din balamale cu tapina si l-a aflat pe egumenul Ioanichie căzut jos, foarte slăbit, cu Psaltirea lângă el.

Apoi, întărindu-se cu Preacuratele Taine si cu putină hrană, în trei zile si-a revenit si a spus fiilor săi duhovnicesti cât de multe si grele ispite a pătimit de la diavoli în aceste timp de post aspru si de rugăciune. Uneori îl amenintau că îl omoară. Alteori îl băteau cu toiege de foc. Odată, a văzut o ceată de diavoli cu culioane rosii, zicând:

- Hai să tăiem pe bătrânul acesta, că vrea să se facă sfânt! Apoi au strigat cu mânie asupra lui:

- Cine ti-a spus tie că astăzi se mai fac sfinti?

- Dar vouă cine v-a spus că nu se mai fac? le-a răspuns egumenul.

În altă zi iarăsi l-au amenintat:

- Degeaba mai postesti, că tot în mâinile noastre o să cazi! Iar el le-a zis:

- Eu am nădejde în mila lui Dumnezeu si în rugăciu-nile Maicii Domnului, că mă voi izbăvi de mâinile voastre!

După mai multe zile de post, a văzut deasupra sa în văzduh trei sfinti îmbrăcati arhiereste, care semănau cu Sfintii Trei Ierarhi. Cel din mijloc i-a zis cu glas ca de trâmbită:

- Ioanichie, de ce te îndoiesti si nu faci ascultare? Nu stii că neascultarea moarte lucrează? Sau nu ai citit

că este mai mare ascultarea decât jertfa? Deci ascultă de cei mai mari, că nu vei răspunde tu de îndreptarea calenda-rului!

Apoi, binecuvântându-l toti trei deodată, s-au urcat spre cer si nu i-a mai văzut. Din ziua aceea, bătrânul nu s-a mai îndoit de îndreptarea calendarului.

În timpul său liber, staretul mergea cu fratii la ascultare, lucra în grădină, cerceta pe cei bolnavi si dădea sfaturi la credinciosii care veneau la schit. Cel mai bun sfat, pe care îl dădea adeseori ucenicilor săi, era acesta: "Mă băieti, dacă vreti să vă mântuiti, să aveti frica lui Dumnezeu, să vă păziti mintea curată si să nu uitati pe "Doamne Iisuse"!"

Protosinghelul Ioanichie Moroi avea si darul facerii de minuni si uneori izgonea duhurile rele din oameni.

Odată a fost chemat la Târgu Neamt să sfintească casa unei familii de credinciosi. Cu el a mers si fratele Constantin Ilie. După ce a terminat slujba de sfintire, cre-dinciosii l-au servit cu o cană de cafea cu lapte. Bătrânul însă nu mânca niciodată în afara mănăstirii. Credinciosii insistând să guste, staretul a spus: "Iată, binecuvântez cana aceasta si dacă nu veti vedea nici un semn, atunci voi gusta".

Binecuvântând cana cu lapte, imediat au văzut toti un sarpe învârtindu-se în cană si s-au spăimântat, zicând: "Noi am pus lapte în cană, de unde este acest sarpe? Vă rog să ne iertati". Bătrânul atunci a spus: "Acesta este diavolul lăcomiei pântecelui!" Si binecuvântând din nou cana, sarpele a dispărut. La urmă, gazda a aruncat laptele.

Altă dată, un frate din schit voia să se ducă la Târgu Neamt să-si cumpere ceva pentru sine. Dar nu a luat bine-cuvântare de la staret. Mergând pe cale, sapte diavoli în chip de călugări, foarte groaznici la vedere, l-au întâmpinat si îl băteau cu bastoane de foc, chinuindu-l cumplit si fugărindu-l prin pădure. Apoi, ajungând la schit, fiind urmărit de diavoli, striga în auzul tuturor: "Nu mă lăsati! Sapte fug după mine! Nu mă lăsati! Sapte după mine!"

Fratii, prinzându-l, l-au legat si i-au spus staretului. Iar el i-a făcut rugăciune de dezlegare de blestem si de izgonire a duhurilor necurate. Apoi a spus fratilor să-l dezlege. Fratii însă i-au zis: "Dar dacă fuge iar?" Iar staretul le-a răspuns: "Nu vă temeti. Dacă l-a dezlegat Dumnezeu, nu-l mai tineti voi legat!" Si asa cu rugăciu-nile bătrânului, fratele s-a făcut cu totul sănătos.

Iată doar câteva din faptele minunate ale cuviosului ieroschimonah si staret Ioanichie Moroi, care a povătuit Schitul Sihăstria timp de 35 de ani si a format duhovni-ceste numerosi tineri, în fruntea cărora era si viitorul Arhimandrit Cleopa Ilie.

DIN ISPITELE DE ÎNCEPUT ALE FRATELUI CONSTANTIN

Pe când fratele Constantin era cu ascultarea la vite, stătea în chilie cu un alt frate, pe nume Nicolae, căruia îi plăcea ordinea si curătenia. Venind odată de la ascultare, Constantin s-a descăltat de opinci si a intrat în chilie, fără a se scutura pe haine. Fratele Nicolae, cum l-a văzut, i-a dat o palmă că nu păstrează curătenia.

Atunci Constantin s-a dus la fratii săi mai mari, descult si dezbrăcat cum era, si le-a spus ce i s-a întâmplat, iar ei i-au zis, mustrându-l: "Frate Constantin, unde sunt rănile lui Hristos pe trupul tău?"

Mai târziu ne spunea Părintele Cleopa: "Iată asa m-au mângâiat fratii mei mai mari! Si, neavând un adăpost, m-a luat fratele Vasile, stuparul schitului, si m-a găzduit pentru o vreme într-o cămară unde tinea ramele de la stupi".

Mai spunea Părintele Cleopa: "Când eram tânăr, veneam de la grajd si mă odihneam până la miezul noptii. Eram patru ucenici la Petru Ganea. El avea o chilie si toti dormeam jos, pe rogojini, că erau putine

chilii. Era unul Simion, unul Nistor, unul Pavel si eu.

"No, măi Costache, măi Nistor, no, măi Simioane, măi Pavele, auzit-ati măi voi glasul arhanghelului?" Când suna clopotul noaptea. "No, măi coconi, haideti la rugăciune!" Că noi dacă nu mergeam la Utrenie, a doua zi nu ne dădea mâncare.

"No, Costache, ia-ti opincile!" Atunci era iarnă si eu ca să nu mă mai încalt, că aveam opinci, fugeam descult la paraclis. Obielele erau puse pe-acolo prin chilie pe sobă; toate erau ude. Paraclisul era unde-i aghiasmatarul acum. Stăteam descult acolo si el zicea bătrânului Ioanichie Moroi: "No, părinte staret, băietul ăsta stă în colt după usă, no si descult fuge prin zăpadă. No, o să se îmbolnăvească!"

Dar bătrânul Ioanichie zicea: "Lasă-l măi, să se nevoiască!"".

IERODIACONUL CRISTOFOR SIHASTRUL

Umblând fratii Vasile si Constantin cu oile prin pădurile Sihlei, au întâlnit mai multi călugări pustnici în apropiere de pestera Sfintei Teodora si de Râpa lui Coroi, la trei kilometri de Sihla.

Odată au aflat un bordei pustnicesc sub rădăcinile brazilor din adâncul muntilor. Au bătut în usă, dar n-a răspuns nimeni. Intrând înăuntru, au văzut o masă si o hârtie pe ea unde scria: "Aici locuieste jivina pământului, D.C.". Unul dintre frati a zis: "Câti robi ascunsi are Hristos în pădurile acestea!"

După câteva zile au aflat taina bordeiului, căci a sosit într-o seară la stâna Sihăstriei părintele ce se nevoia în acea colibă, Ierodiaconul Cristofor. A venit cu o traistă în spate, unde purta craniul unui sfânt pe care îl aflase în pădure în chip minunat si care răspândea o bună mireasmă. Apoi Ierodiaconul Cristofor a mers împreună cu fratii de la stână la egumenul Sihăstriei, Protosinghelul Ioanichie, si i-a spus cum a aflat acele moaste pe care le purta la sine, zicând:

"Pe când mă întorceam de la Schitul Sihla la bordeiul meu de sub Râpa lui Coroi, unde am slujit Sfânta Liturghie cu egumenul Schitului în ziua Sfântului Prooroc Ilie Tesviteanul, am adormit pe potecă, sub un brad. Deodată, o mână nevăzută m-a sculat din somn. Nevăzând pe nimeni, am adormit din nou. După putin timp, iarăsi m-a desteptat cineva si am văzut în văzduh un cuvios care mi-a zis: "Părinte Cristofor, mergi o sută de pasi la dreapta si vei găsi lângă o pesteră mică osemintele mele. Te rog să iei numai craniul meu si să-l porti toată viata la sfintia ta ca binecuvântare, iar celelalte oase să le îngropi în pământ".

Atunci am făcut Sfânta Cruce si am plecat să aflu acele sfinte moaste. Cum le-am aflat, am început să mă rog, apoi le-am sărutat, am împlinit porunca si am plecat cu craniul la bordei. Mă simteam foarte fericit si plin de bucurie duhovnicească. Dar mă gândeam al cui era acest craniu. Rugându-mă mult, mi-a apărut înainte cuviosul si mi-a zis: "Părinte Cristofor, îti multumesc că mi-ai îngropat osemintele si ai făcut ascultare, luând craniul meu. Iar dacă doresti să afli numele meu, mă numesc Ieroschimonahul Pavel". Era duhovnicul Sfintei Teodora de la Sihla".

Acest cuvios ierodiacon a zăbovit trei zile la Schitul Sihăstria, săvârsind zilnic Sfânta Liturghie împreună cu egumenul Ioanichie, si toti au sărutat sfintele moaste ale Cuviosului Pavel.

Apoi Părintele Cristofor a plecat înapoi în pădure, ducând si craniul pustnicului. Zadarnic au încercat părintii din Sihăstria să-i găsească măcar bordeiul, căci nimeni nu l-a mai aflat. Se vorbeste în traditia locului că între Schitul Sihla si Râpa lui Coroi din apropiere este un loc tăinuit de Dumnezeu, pe care nimeni nu-l poate descoperi. Acolo s-au nevoit de-a lungul veacurilor multi sihastri sfinti. Poate acolo să fi adormit si Părintele Cristofor cu craniul Cuviosului Pavel în bratele sale.

PUTEREA PSALTIRII

Ne spunea Părintele Cleopa cum au călătorit toti cei trei frati la Cernăuti, în vara anului 1930. Întrucât Gheorghe a făcut armata acolo, au hotărât să se ducă împreună pentru a ridica livretul militar al acestuia.

Luând binecuvântare de la Părintele Ioanichie, egumenul schitului, au plecat pe jos de la Neamt spre nordul Moldovei. Pe cale au rânduit să meargă la distantă de 10-15 pasi unul de altul pentru a repeta neîncetat rugăciunea inimii si a zice pe de rost Psaltirea lui David.

Primul popas l-au făcut la Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava. Apoi, plecând spre Cernăuti, au ajuns într-un sat din judetul Dorohoi si nu găseau loc să doarmă peste noapte. Dar o femeie credincioasă, văzându-i străini, i-a întrebat:

- Ce doriti, fratilor?

- Căutăm o casă să găzduim peste noapte si nu găsim!

- Avem noi o casă la marginea satului, în care nu locuieste nimeni. Dar nu stiu de veti putea dormi în ea, căci este bântuită de diavoli, din cauza unor vrăjitoare!

- Dacă ne primiti, noi dormim în ea!

- Bine, fratilor, hai să vă duc acolo.

Ajungând în acea casă, fratii au mâncat ceva si, fiind obositi, s-au culcat. După putină odihnă, duhurile rele i-au sculat din somn, făcând mult zgomot. Atunci, fratii au scos Psaltirea, au aprins lumânări si s-au rugat toti trei câteva ore. La început se auzeau zgomote, strigăte si tipete. Apoi, rugându-se fratii stăruitor, diavolii au fugit rusinati de puterea psalmilor.

Către ziuă au atipit iarăsi putin, dar demonii n-au mai îndrăznit să se apropie. Dimineata, venind stăpâna casei, i-a întrebat cum au dormit si, aflând cele petrecute, a cerut sfat cum ar putea să-si izbăvească casa de duhurile rele. Fratii i-au spus să citească seara, la miezul noptii si dimineata Psaltirea, să facă preotul aghiasmă în casă, să postească, să fie spoveditі si asa demonii vor fugi.

Ajungând fratii la Cernăuti, si-au luat actele necesare de la regiment si s-au întors iarăsi prin acelasi sat unde au poposit peste noapte. Stăpâna casei i-a primit cu bucurie si le-a mărturisit că de când s-au rugat ei, casa nu i-a mai fost bântuită de diavoli. Atunci a înteles femeia ce mare putere are Psaltirea împotriva duhurilor necurate si a vrăjitoarelor.

NEVOINTA FRATELUI VASILE

Timp de trei ani de zile, rasoforul Vasile, fratele mai mare al Părintelui Cleopa, a avut ascultare la stână. El era asa de blând si plin de dragoste, încât îl iubeau toti, până si oile si câinii si păsările cerului.

Nevointa lui era aceasta: în fiecare zi mânca o singură dată, după-amiază, la ora trei. Stia Psaltirea, cele sapte Laude si mai multe acatiste pe de rost si le zicea zilnic, mergând după oi cu capul descoperit. Noaptea făcea cinci sute de metanii si citea Vietile Sfintilor, cugetând mereu la judecătile Domnului.

O altă nevointă a acestui suflet iubitor de Hristos era purtarea de grijă pentru pustnicii din pădure. Pe atunci se nevoiau în jurul Sihăstriei si al Schitului Sihla peste 40 de pustnici, călugări si maici. Fratele Vasile era prietenul pustnicilor. Când întâlnea vreunul prin munti si păduri, chiar de nu-l cunostea, îi făcea metanie si îi zicea: "Binecuvintează-mă, părinte, si te roagă lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul! Aveti nevoie să vă dăm ceva de mâncare de la stână?"

Dacă pustnicul încuviinta, fratele Vasile îi aducea a doua zi brânză, cartofi, legume, sare si făină. Si avea

numerosi sihastri pe care îi cunostea si îi cerceta la bordeiele lor.

Odată a întrebat pe un sihastru:

- Părinte, ce să fac să mă mântuiesc?

- Frate Vasile, a zis bătrânul, roagă-te mereu, fă ascultare cu dragoste si să ai smerenie. De vei păzi acestea trei, cu sigurantă te mântuiesti!

PROFETIA EPISCOPULUI SFÂNT IOAN

În toamna anului 1930, rasoforul Vasile păstea oile împreună cu fratele său Constantin, pe obcina Muntilor Sihlei. Vasile mergea înaintea oilor si se ruga, iar Constantin mergea în urma lor. În ceasul acela a trecut pe acolo un pustnic sfânt si minunat, Episcopul Ioan, însotit de un diacon. El fugise de la Kiev, prin anul 1918, din cauza prigoanei ateiste. După ce i-a binecuvântat pe amândoi, Episcopul Ioan, fiind înainte văzător, a zis către fratele mai tânăr prin diacon, care stia limba română:

- Frate Constantin, spune-i fratelui Vasile să se pre-gătească si să meargă înainte, că are de făcut o cale lungă!

Diaconul a tradus aceste cuvinte fratelui Constantin. Apoi fericitul episcop a plecat spre Sihla la duhovnicul său, Ieroschimonahul Vasian, care era pustnic aproape de pestera Sfintei Teodora. Constantin însă n-a înteles ce însemnau vorbele episcopului. Dar, întâlnindu-se cu fratele său, care era în fruntea oilor, i-a spus cuvintele acelui pustnic sfânt.

Fratele Vasile a înteles profetia Episcopului Ioan, si anume, că trebuie să se pregătească pentru ceasul mortii, care se apropia.

SFÂRSITUL MINUNAT AL FRATELUI VASILE

În primăvara anului 1931, acest smerit ascultător si frate mai mare al Părintelui Cleopa s-a îmbolnăvit si a fost adus în schit. Odată, iesind de la Sfânta Liturghie si rugându-se în fata bisericii, a avut o vedenie înfricosătoare. De frică a început a plânge si a striga cu glas tare:

- Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieste-mă că mă bat diavolii! Nu mă lăsa!

Iar către părintii care s-au adunat în jurul lui a zis:

- Închinati-vă, părintilor! Închinati-vă că, iată, Stăpâna noastră a venit! Maica Domnului este de fată, cu Mântuitorul în brate! Iat-o deasupra noastră!

- Frate Vasile, de ce ai strigat asa de tare? l-au întrebat călugării.

- Părintilor, pe când mă rugam în fata bisericii, deodată a apărut o ceată de diavoli foarte fiorosi cu toiege de foc în mâini, care au început să mă bată cumplit si să strige: "În zadar te mai rogi, că nu te-ai mântuit! Tu esti al nostru, că esti păcătos!" Atunci am început a striga cu nădejde către Maica Domnului. În clipa aceea s-a coborât din cer un nor alb, plin de lumină, până deasupra bisericii. Iar în nor am văzut pe Maica Domnului cu pruncul în brate, zicându-mi:

- Nu te teme, că de acum mai ai trei zile si vii la noi! Apoi Mântuitorul ne-a binecuvântat pe toti si norul s-a ridicat la cer... Părintilor, mare putere si îndrăzneală are Maica Domnului înaintea Mântuitorului

nostru Iisus Hristos si foarte mult ascultă rugăciunile ei!

La urmă i-a zis egumenul Ioanichie:

- Frate Vasile, să nu te însele vrăjmasul! Ia aminte de sine si-ti păzeste mintea, că multe sunt cursele lui!

Apoi a zis către ceilalti frati:

- Dacă după trei zile fratele Vasile se va duce dintre noi, într-adevăr Maica Domnului i s-a arătat! Iar dacă nu, atunci a fost înselat de diavoli!

După trei zile, exact la aceeasi oră, rasoforul Vasile Ilie a adormit în pace, cu rugăciunea pe buze.

Cine stie câti pustnici sfinti se rugau în clipa aceea pentru odihna sufletului său!

NEVOINTA SI SFÂRSITUL MONAHULUI GHERASIM ILIE

Monahul Gherasim Ilie era fratele mai mare al Părintelui Cleopa. El a păscut vitele schitului patru ani de zile, fiind un suflet foarte nevoitor si singuratic. După primirea schimei monahale, Părintele Gherasim si-a înmul-tit nevointa. Repeta zilnic Psaltirea si cele sapte Laude pe care le stia pe de rost, iar noaptea făcea sute de metanii cu rugăciunea lui Iisus. Era un suflet foarte râvnitor, tainic, si avea mare evlavie către Maica Domnului. Vorbea putin si avea darul lacrimilor.

Părintele Gherasim purta cu sine întotdeauna icoana Maicii Domnului. O învelea într-un servet curat, o punea în traistă, alături de Vietile Sfintilor, si pleca cu vitele la păscut. În pădure agăta icoana în trunchiul unui fag, citea Acatistul Bunei Vestiri si făcea metanii.

Odată, pe când se ruga, a început a plânge tare înaintea icoanei Maicii Domnului. Trecând pe acolo un pădurar, l-a întrebat:

- Ce ti s-a întâmplat, părinte, de plângi asa?

- M-am lovit la un picior.

- Lasă, frate, că o să-ti treacă!

- Să dea Dumnezeu să-mi treacă!

Acest tânăr ostas al lui Hristos avea si o altă ne-vointă de taină. Totdeauna cugeta la moarte si la ceasul înfricosatei judecăti. Când auzea că vreun părinte este greu bolnav, se ducea lângă el, îl mângâia, se ruga pentru dânsul, îi citea din sfintele cărti, apoi începea să verse lacrimi.

- De ce plângi, Părinte Gherasim? îl întreba cel bolnav.

- Plâng pentru că mi se apropie ceasul mortii, iar eu încă nu m-am pregătit!

Monahul Gherasim se ducea uneori noaptea în cimitir si acolo se ruga si plângea singur la mormintele părintilor. Iar în chilie îsi făcuse, în loc de pat, un sicriu, în care se odihnea câteva ceasuri.

Despre el ne mai povestea Părintele Cleopa: "Iubitul meu frate, Gherasim, stia Psaltirea cu tot cu Cântările lui Moise si cu Pomelnicul si cu Paraclisul Maicii Domnului, din scoartă în scoartă. El a umblat trei ani cu vacile. Stia Psaltirea toată, toată, de la Fericit bărbatul, până la terminare. Săracul, mare luptă a avut. Îl auzeam cum se certa cu diavolii. Ei îi luau metaniile, îl trăgeau de păr si îi ziceau: "Ce ai cu noi?

Ne arzi cu psalmii!". Iar el plângea. Noaptea când îi era somn îsi dădea niste palme, zicând: "Nu dormi, calule! Uite sicriul!" Sicriul era rezemat de sobă. Nu dormea. Până la Utrenie făcea 500 de metanii si zicea până la zece catisme.

Eu dormeam. Nu-mi plăcea mie să fac atâta rugăciune. Numai ce zicea: "Scoală! Hai la Utrenie!" El nu dormea până la Utrenie. După Utrenie se culca în sicriul din chilie pe niste paie, punându-si o cioată sub cap. Într-o zi i-a zis un părinte: "Câte sicrie de acestea o să putrezească până vei muri sfintia ta!" El a răspuns: "Eu cred în bunul Dumnezeu - a răspuns el - că acesta îmi va fi mie casa de veci!"

Dormea trei ore, cel mult patru, după Utrenie. Eu m-am dus la staret, spunându-i: "Părinte staret, eu nu mai pot sta cu Gherasim! Toată noapte se bate cu palmele, plânge!" Uneori începea să plângă si plângea câte două ceasuri, de credeai că sare cămasa de pe el, dar după ce se nevoia tare. "Mă, băiete - a zis bătrânul - lasă-l, măi! ăla are lucrarea lui. Tu nu stii ce-i cu el. El are mare lucrare cu Psaltirea. Are lupte".

De aceea n-a trăit mult nici el, nici fratele Vasile, nici Costandie Uricaru. Si acela stia Psaltirea pe de rost. Stii de ce? Auzi ce zice paremia: Răpitu-s-au, ca să nu schimbe răutatea mintea lor...!"

Asa a trăit Părintele Gherasim. Odată s-a îmbolnăvit si i-a zis egumenul:

- Să-ti aducem un doctor ca să te faci sănătos?

Iar el i-a răspuns cu lacrimi:

- Iertati-mă, părintilor, eu m-am rugat lui Dum-nezeu să-mi dea necaz si boală, numai să mă mântuiesc. Deci, dacă El a făcut milă cu mine, eu să mă împotri-vesc? Lăsati-mă în mâna si în voia lui Dumnezeu, că boala este spre mântuirea mea!

Fiind bolnav, Părintele Gherasim nu mai putea veni la biserică. Dar de la Sfânta Liturghie nu lipsea. Îl aduceau fratii pe o pătură si îl asezau jos în pronaos.

- Părinte Gherasim, îi spuneau ceilalti, de ce nu stai la chilie până te faci mai bine?

- Părintilor, iertati-mă pe mine, păcătosul. Am venit să mai ascult o Sfântă Liturghie! Poate aceasta este ultima din viata mea! Că nici o slujbă nu-i mai de nevoie pentru mântuirea noastră decât dumnezeiasca Liturghie!

Într-o zi a murit un călugăr bătrân. Atunci Părintele Gherasim a zis către toti cu lacrimi: "Să stiti, părintilor, că după Părintele Vasile, mie îmi vine rândul să plec din viata aceasta".

Într-adevăr, în ziua de 14 septembrie 1933, la Înăltarea Sfintei Cruci, mult nevoitorul Gherasim si-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, culcat în sicriul pe care singur si-l făcuse. Sub căpătâi i s-a găsit această scrisoare adresată fratelui său mai mic:

"Iubitul meu frate Constantin, să stii că pe frătia ta te va tine Dumnezeu mai mult în această viată. Deci te rog să nu mă uiti pe mine, păcătosul, la sfintele rugăciuni. Căci si eu, cu multe lacrimi, m-am rugat lui Dumnezeu pentru tine si pentru toti fratii, să vă aducă Domnul pe calea mântuirii!"

VEDENIILE MINUNATE ALE FRATELUI CONSTANTIN

Când se împlineau 40 de zile de la moartea fratelui său Gherasim, Constantin citea la Psaltire si tinea post, rugându-se pentru mântuirea lui.

Odată a atipit putin si a văzut că mormântul fratelui său, din cimitirul vechi de lângă biserică, s-a deschis

si capacul de pe sicriu s-a dat la o parte; iar de la Sfântul Altar a început să curgă peste mormânt un izvor cu apă limpede ca cristalul si chipul fratelui se făcea alb ca zăpada. Atunci Gherasim s-a desteptat ca din somn si a spus: "Frate Constantine, rugăciunile Bisericii m-au mântuit...".

În acelasi an, după mutarea la Domnul a fratilor săi, Constantin era foarte întristat pentru sfârsitul lor atât de timpuriu. Dar se ruga cu lacrimi lui Dumnezeu să-i descopere unde anume sunt sufletele lor. Si iată, într-o seară a adormit în chilia sa si nu s-a mai desteptat până dimineată.

După ce s-a trezit, sufletul său era foarte linistit si împăcat. Apoi s-a dus la egumenul schitului si i-a spus vedenia care o avusese în noaptea aceea. Zicea că s-a întâlnit cu fratii săi, Vasile si Gherasim, împreună cu surorile sale plecate la Domnul, într-o grădină minunată plină de flori si bună mireasmă, cu pomi încărcati de roade, unde păsări ceresti cântau laude lui Dumnezeu. Toată noaptea aceea a petrecut-o împreună cu fratii săi plimbându-se împreună si cântând cu multă bucurie duhovnicească în grădina Raiului!

La urmă fratii si-au luat rămas bun de la el si, promitându-i că se vor ruga pentru dânsul ca să fie cu totii împreună, l-au îndemnat să facă ascultare si să se roage neîncetat, că după o vreme va fi povătuitor de suflete si apoi va veni si el lângă ei. Apoi s-au depărtat săltând de bucurie, iar Constantin s-a desteptat din somnul său adânc. Era deja ora 5 dimineata.

FRATELE CONSTANTIN PARACLISIER

Pe când era paraclisier, în anul 1932, Părintele Cleopa a fost martor ocular la câteva minuni petrecute în timpul Sfintei Liturghii, în biserica Schitului Sihăstria. Iată ce ne povestea el:

"Să vedeti ce-am pătit aici cu un preot foarte bun, Calistrat Bobu. Ca duhovnic, a trecut odată pe la o maică care se nevoia în pădure. Pe atunci în pădure erau vreo 50 de pustnici. Ea i-a spus Părintelui Calistrat: "La voi nu se pogoară Duhul Sfânt, că ati trecut pe stilul nou!" De atunci, Părintele Calistrat era în îndoială.

Odată, pe când eram paraclisier, am observat că anafora de la staret era albă si dulce, iar cea de la Părintele Calistrat era verzuie si acră. Atunci l-am întrebat pe Părintele Ioanichie:

- Părinte staret, de ce când slujeste părintele Calistrat, anafora este verzuie si acră?

- Măi, băiete, slujeste cu îndoială! S-a dus la o pustnică din pădure si ea i-a spus că nu vine darul Duhului Sfânt la Liturghie din cauza calendarului. Si i-am spus că are s-o pătească, fiindcă el se îndoieste că nu vine Duhul Sfânt!

Odată Părintele Calistrat săvârsea Sfânta Liturghie si când a chemat harul Duhului Sfânt, numai ce vede că agnetul s-a făcut carne si curgea sânge pe Sfântul Disc si pe Sfântul Antimis. Iar când s-a uitat în Sfântul Potir a văzut sânge. Atunci m-a chemat pe mine:

- Frate Constantin, ia vino încoace! Ce vezi?

- Vai, părinte Calistrat! Sfânta Împărtăsanie s-a făcut carne si sânge!

Atunci m-a trimis să-l chem pe părintele staret. Staretul, când a venit, a pus să se citească Psaltirea la strană si a zis:

- Ei! Părinte Calistrat, acum crezi că vine Duhul Sfânt si preface Darurile?

- Iartă-mă, părinte! Si a căzut în genunchi.

- Ia uite! A venit Duhul Sfânt? S-a făcut carne? S-a făcut sânge? Te mai îndoiesti de acum, părinte?

- Cred, părinte staret. Te rog, iartă-mă!

- Ia si strânge Sfintele Taine!

Apoi a făcut cu dalta o gaură în piciorul Sfintei Mese, că Sfânta Masă este Mormântul Domnului, si a îngropat acolo Sfintele Taine, cum ne învată Sfintii Părinti. Iar potirul l-a sfintit din nou si l-a spălat la spălătoarea din Altar împreună cu Sfântul Antimis. Si am stat câteva ore până s-a citit Psaltirea toată. Apoi a început din nou rânduiala Sfintei Liturghii, continuând de la Proscomidie: "Si unul din ostasi cu sulita coasta Lui a împuns□". Si asa s-a săvârsit Sfânta Liturghie si nu s-a mai repetat acea minune.

- Acum crezi? i-a zis staretul.

- Cred, părinte!

Apoi, Părintele Ioanichie i-a dat canon 40 de zile si i-a zis: "De ce nu crezi, când eu îti spun, si te duci la babe să te învete despre calendar?" Asta s-a petrecut în anul 1932.

Tot pe atunci am fost martor la o altă întâmplare minunată în timpul Sfintei Liturghii.

Odată, când slujea staretul Ioanichie Moroi, după sfintirea Darurilor, a sărit din Sfântul Potir un strop din Sfântul Sânge pe Sfântul Antimis. Acel strop a început să strălucească, apoi să răspândească raze. Atunci Staretul Ioanichie a strigat către mine:

- Frate Constantin, ia vino încoace!

Venind eu, mi-a zis staretul:

- Ce vezi aici pe Sfântul Antimis?

- Văd o picătură din Sfântul Sânge. Străluceste atât de tare, încât aproape nu mă pot uita.

Atunci staretul mi-a zis:

- Vezi cui îi slujim noi? De aceea să fii cu mare frică si evlavie în Sfântul Altar!

Apoi, egumenul Ioanichie s-a împărtăsit cu acea picătură din Sfântul Sânge.

Mai târziu, pe când aveam tot ascultarea de paraclisier, în mănăstire era un preot care slujea si avea ulcer. Din această cauză nu putea suferi fumul de la cădelnită.

Acest preot de mai multe ori mi-a spus să fiu mai atent si să pun tămâie mai putină; dar eu, din neatentie, greseam mereu. Preotul, văzând aceasta, nu mi-a mai spus, dar se mâhnea în sinea lui. De aceea, într-o noapte, după ce am venit de la Utrenie si m-am culcat, am avut o vedenie înfricosată si l-am văzut pe preot înconjurat de raze de lumină.

Atunci mi-am dat seama că avea o viată sfântă, am alergat repede la el si i-am cerut iertare. Apoi am mers la staret, atunci noaptea, si m-am mărturisit, spunându-mi greseala".

FRATELE CONSTANTIN PICTOR DE ICOANE

Povestea Părintele Cleopa, zicând: "Pe când eram frate, aveam talent la pictură. Mă învătase pictura icoanelor un călugăr, Nil, de la Mănăstirea Secu. După ce am deprins desenul si pictura cu acuarele, am început cu vopsele. Uneori venea egumenul la chilia mea, se uita cum pictez si îi plăcea. Dar eu începusem să mă ispitesc de bani, că singur îmi cumpăram vopselele si cele de nevoie pentru pictarea sfintelor icoane.

Odată a venit părintele staret la mine si m-a ispitit:

- Ce pret are icoana aceea?

- Nu are pret, preacuvioase! i-am răspuns.

- Pe aceea, frate Costică, s-o tii la pret că este frumoasă! mă încerca bătrânul.

Când am văzut eu că trebuie să mă tocmesc cu oamenii si să am bani, m-am temut să nu mă biruiesc de mândrie si de iubire de argint. Apoi, într-o zi a venit Părintele Chiriac, economul schitului, la chilia mea si mi-a zis: "Frate Costică, lasă pictura si hai la ascultare!" Deci am lăsat toate si am fost trimis să pasc oile.

Asa m-am izbăvit atunci de două păcate - de mândrie si de iubirea de argint!"

MONAHUL GALACTION ILIE, CEL DINTÂI PARINTE DUHOVNICESC AL FRATELUI CONSTANTIN

Acest călugăr îmbunătătit, originar prin strămosii săi din Sălistea Sibiului, s-a născut în comuna Pipirig-Neamt, din părinti săraci. În tinerete a fost cioban la oile satului.

Apoi, dorind să urmeze lui Hristos, în anul 1918 a intrat în nevointa călugărească la Schitul Sihăstria, primind tunderea în monahism în anul 1925. Aici a avut aceeasi ascultare binecuvântată, păstorind oile schitului timp de 25 de ani. Acest cuvios părinte era un mare nevoitor. El a contribuit mult la formarea duhovnicească a fratelui Constantin Ilie - viitorul Părinte Cleopa -, care i-a fost ucenic la stână între anii 1930-1942.

Iată câteva din ostenelile acestui bătrân binecuvântat de Dumnezeu:

Spunea ucenicul său, fratele Constantin, că părintele Galaction nu mânca niciodată, până nu-si făcea obisnuitul canon călugăresc. Când îl chemau fratii la masă, bătrânul răspundea: "Iertati-mă, fratilor, eu nu mi-am făcut pe astăzi datoria către Dumnezeu. Deci cum să mănânc dacă nu mi-am făcut datoria?"

Apoi părintele se retrăgea în pădure, îsi termina rugăciunile si metaniile si pe urmă stătea la masă.

Spunea iarăsi ucenicul său că bătrânul nu mânca miercurea si vinerea până seara, după ce răsăreau stelele. Atunci părintele îsi făcea semnul Crucii, cerea iertare de la toti, lua anaforă si apoi mânca linistit. Odată l-a întrebat ucenicul:

- Părinte Galaction, ziua este mare si sfintia ta esti slab si bătrân. Nu ar fi bine să dezlegi cu masa mai devreme?

- Frate Constantin, ascultă ce mi-a spus părintele Atanasie din Mănăstirea Neamt. Odată, un sfânt a văzut cum era dus un mort la groapă, iar înaintea si în urma sicriului mergeau doi îngeri frumosi. Atunci sfântul i-a întrebat: "Cine sunteti voi?" Iar îngerii au răspuns: "Eu mă numesc "Miercurea" si eu "Vinerea"! Am

venit aici cu porunca Domnului să ajutăm acest suflet, care în toată viata a postit miercurea si vinerea în cinstea patimilor lui Hristos". De când mi-a spus părintele Atanasie istoria aceasta, n-am mai mâncat nimic în aceste zile, ca să-mi ajute si mie Sfânta Miercuri si Sfânta Vineri în ceasul mortii.

Acest smerit părinte, dacă vedea pe cineva trecând pe lângă stână, îndată zicea ucenicului său:

- Du-te, frate Constantin, si cheamă pe omul acela să stea la masă cu noi, că aici la oi este izvor si, dacă nu dai deloc din el, izvorul seacă. Iar dacă dai câte ceva, Dumnezeu tine oile sănătoase si nu se cunoaste de unde dai, că este binecuvântarea Domnului peste noi.

Mai spuneau ucenicii lui că n-au văzut niciodată pe părintele Galaction să mănânce singur sau pe ascuns. Dacă primea ceva de mâncare din mănăstire, nu gusta nimic până nu venea la stână. Aici îi chema pe toti si împărtea egal la fiecare.

- De ce nu mănânci niciodată singur, părinte Galaction? îl întrebau fratii. Iar el le răspundea:

- Mare primejdie este pentru călugăr să mănânce pe ascuns! Apoi, cu inima plină de pace, adăuga:

- Ei, fratilor, dragostea si cu frătia mult întrece bogătia!

Părintele Galaction era cel mai sărac călugăr din mănăstire. Avea un singur rând de haine, un cojoc si câteva schimburi. Odată l-a întrebat ucenicul:

- De ce nu-ti faci si sfintia ta niste haine bune, cum au ceilalti părinti? Iar bătrânul i-a zis:

- Frate Constantin, eu m-am spovedit la un pustnic pe care l-am întâlnit umblând cu oile pe munte. Acela mi-a spus: "Părinte Galaction, să ai atâta avere cât să o poti duce odată în spate, când te muti dintr-un loc în altul". Apoi mi-a adăugat: "Să nu-ti rămână niciodată canonul de metanii, să zici neîncetat rugăciunea lui Iisus si să te împaci cu toti mai înainte de asfintitul soarelui! De vei păzi toate acestea, Dumnezeu îti va face parte de mântuire!"

Altă dată a întâlnit bătrânul în pădure un pustnic sfânt si l-a întrebat:

- Spune-mi, părinte, când va fi sfârsitul lumii?

Iar cuviosul sihastru, suspinând, i-a răspuns:

- Stii când va fi sfârsitul lumii? Când nu va mai fi cărare de la vecin la vecin! Adică atunci când va lipsi dragostea dintre oameni!

Seara, obisnuia Părintele Galaction să pună pe frati la citit, din Pateric si din Sfânta Scriptură, că foarte mult dorea să asculte cuvântul Domnului.

Odată a zis ucenicului său:

- Frate Constantin, te rog mai citeste din Sfânta Scriptură despre răbdarea lui Iov!

Cât timp fratele Constantin citea, Părintele Galac-tion lăcrima. Apoi a adăugat:

- Iată, acesta a fost un om mare pe lume, că n-a cârtit înaintea lui Dumnezeu când i-a luat atâtea oi, atâtea vite si copii. Dar eu, păcătosul, cât sunt de slab în credintă! Că dacă se îmbolnăveste sau piere vreo oaie, nici nu pot mânca în ziua aceea!

- De ce nu poti mânca atunci, Părinte Galaction? îl întreba ucenicul.

- Apoi mai am curaj să mănânc, când văd că Dumnezeu pedepseste turma pentru păcatele mele?

După 12 ani de ascultare la oile mănăstirii si la alte ascultări, în vara anului 1942 monahul Cleopa Ilie a fost ales loctiitor de egumen la Sihăstria, iar bătrânul Galaction a rămas cu alti ucenici la oi.

În toamna anului 1946, după aproape 30 de ani de ascultare, Părintele Galaction si-a rupt un picior. Pe când zăcea în pat si îsi astepta sfârsitul, a auzit că a murit un călugăr, anume Nazarie. Deci a spus fostului său ucenic, Părintele Cleopa, care acum devenise staret:

- Vă rog, părinte staret, să nu-l îngropati pe Părintele Nazarie fără mine! Nu faceti cheltuială de două ori! Mâine seară, la ora sase, mă voi duce si eu din viata aceasta!

A doua zi, la ora prevestită, Părintele Galaction, bunul ostas al lui Hristos si-a dat duhul în mâinile Domnului. În ziua aceea împlinea 64 de ani! Asa s-a săvârsit acest fiu al ascultării, părintele sufletesc de la oi al Arhimandritului Cleopa Ilie!

LA OILE SIHASTRIEI

Părintele Cleopa ne povestea: "În anii în care am fost cioban la oile schitului împreună cu fratii mei, am avut mari bucurii duhovnicesti. Stâna, oile, trăirea în liniste si singurătate pe munte, în mijlocul naturii, mi-au fost scoală de călugărie si teologie.

Atunci am citit eu Dogmatica Sfântului Ioan Damaschin, Teologhicon sau Descoperirea adevăratei credinte ortodoxe. Măi băiete, atât de drag mi-era. Când se încălzea vremea, cârlanii, berbecii, se băgau în tufe. Era otavă în Poiana Ciresului si stăteau acolo. "Stati acolo!" le ziceam eu si citeam Dogmatica.

Când vedeam cele scrise despre Preasfânta Treime, deosebirea între înger, om si Dumnezeu, despre însusirile Preasfintei Treimi, când citeam despre Rai, despre iad - dogmele Sfântului Ioan Damaschin - uitam ziua să mănânc.

Era un bordei vechi în care mă adăposteam si unde îmi aducea cineva din mănăstire mâncare. Si seara când veneam, mă întrebam: "Eu oare am mâncat azi?" Vedeam mâncarea acolo si ziceam: "N-am mâncat!" Toată ziua mă ocupam cu Dogmatica Sfântului Ioan Damaschin. Erau brânduse pe acolo, că era toamnă, si puneam câte o brândusă zăloagă la carte. Cât am fost la oi si la vaci, am citit: Sfântul Macarie Egipteanul, Sfântul Macarie Alexandrinul, Vietile Sfintilor - care le aveam toate 12 volumele cumpărate de acasă, de la Mănăstirea Cozancea. Le-am avut în traistă când am venit la mănăstire. Citeam si mi se părea că trece ziua ca un ceas. Si Vietile Sfintilor, foarte te întăresc. Foarte.

Asa, măi copii, totdeauna să ai o carte cu tine. Citeste Acatistul Mântuitorului, a Maicii Domnului, zi rugăciunea "Doamne Iisuse". Si să ai si ceva de ploaie.

În acesti ani m-am rugat mult si am citit Sfânta Scriptură si alte numeroase scrieri ale Sfintilor Părinti, precum: Patericul, Scara Sfântului Ioan Scărarul, cărtile Sfântului Teodor Studitul, Sfântului Isaac Sirul, Sfântului Efrem Sirul, Putul Sfântului Ioan Gură de Aur, Exaimeronul Sfântului Vasile cel Mare si altele. Cărtile acestea le împrumutam din bibliotecile Mănăstirilor Neamt si Secu si le purtam cu mine în desagă, cu oile pe munte.

După ce terminam pravila, scoteam cărtile Sfintilor Părinti si citeam lângă oi până seara. Si parcă-i vedeam pe Sfintii Antonie, Macarie cel Mare, Ioan Gură de Aur si ceilalti cum îmi vorbeau. Pe Sfântul Antonie cel Mare îl vedeam cu barbă albă, mare, cu un chip luminat si îmi povestea, încât tot ce-mi spunea se întipărea în mintea mea, precum ai scrie cu degetul pe ceară. Tot ce am citit atunci nu mai pot uita.

Mai târziu am început si eu să scriu cărti, dar, fiindcă le-am scris fără binecuvântare, le-am dat foc. Mergând la părintele staret Ioanichie si spunând ce-am făcut, el mi-a dat binecuvântare, zicând: "Să scrii tot"".

RUGACIUNE SI ASCULTARE

Pe când era la oi, fratele Constantin a citit într-o carte că orice călugăr trebuie să citească cele sapte Laude. De aceea le-a învătat pe de rost. Dar nu putea să le zică, căci oile îl necăjeau. Atunci s-a dus la părintele staret Ioanichie si i-a spus că nu poate face Ceasurile (Laudele). Iar staretul l-a întrebat: "Cu a cui binecuvântare le-ai învătat si cine te-a pus să faci Ceasurile? Tu să citesti Rugăciunile de dimineată si Acatistul Maicii Domnului, iar seara Rugăciunile spre somn si Paraclisul Maicii Domnului, si în tot timpul să zici "Doamne Iisuse". Iar Ceasurile le săvârseste Biserica pentru toti, căci se citesc zilnic la strană".

CUM S-A VINDECAT FRATELE CONSTANTIN

Într-o primăvară Constantin a avut hemoragie, fiind bolnav de plămâni. Atunci Părintele Galaction, care răspundea de stână, l-a trimis să scoată rădăcini de urzică, să le fiarbă si să bea zeama. Făcând asa, s-a vindecat.

După mai multi ani, ajungând staret la Sihăstria, s-a dus la Bucuresti cu unele treburi si a vorbit credinciosilor în aceeasi zi în patru locuri. Stiind că a fost bolnav de plămâni, o credincioasă s-a mirat de unde are atâta putere si l-a dus la doctorul Atanasiu, care, făcându-i raze, l-a întrebat: "Ce ai făcut matale, părinte, că ti-a crescut un plămân nou?" Iar părintele i-a spus cum a băut zeamă de rădăcini de urzici si cu ajutorul lui Dumnezeu s-a făcut sănătos.

O MINUNE A SFÂNTULUI IOAN CEL NOU

Odată, fratele Constantin a plecat peste munte la sora sa, Ecaterina, de la Mănăstirea Agapia Veche. În pădure, la locul numit Poiana Trapezei, s-a văzut înconjurat de o turmă mare de porci mistreti, fiind amenintat de moarte. Văzând că se apropie de el, a început să cânte cu voce tare condacul Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava: "Apărătorului si sprijinitorului crestinătătii".

În clipa aceea nu a mai văzut nimic în jurul său. După ce a mai urcat putin si a ajuns în vârful dealului, de spaimă si de oboseală a căzut la pământ. După ce si-a revenit, cu mare greutate a ajuns la Mănăstirea Agapia Veche.

ÎNTÂLNIREA CU RASOFORUL ILIE IACOB (SFÂNTUL IOAN IACOB DE LA NEAMT)

Cuviosul Ioan Iacob de la Neamt a intrat în viata monahală mai întâi la Mănăstirea Neamt, în anul 1933, fiind orfan de ambii părinti. Staretul Mănăstirii Neamt de atunci era Episcopul Nicodim Munteanu, viitorul Patriarh al României.

Episcopul Nicodim, după ce l-a binecuvântat si l-a închinat la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului din biserica lui Stefan cel Mare, i-a rânduit să facă ascultare la farmacia mănăstirii cu monahul Iov, care ducea viată sfântă. Apoi a fost numit ajutor de bibliotecar al Mănăstirii Neamt unde se îngrijea de buna păstrare a vechilor manuscrise si dădea cărti pentru citit monahilor din obstea lavrei si a schiturilor din împrejurimi.

La acest cuvios frate, ajuns mai târziu la Locurile Sfinte, venea si fratele Constantin Ilie de la Schitul Sihăs-tria să ceară cărti duhovnicesti din biblioteca mănăstirii. Odată, prin anul 1934, fratele Constantin a împrumutat de la rasoforul Ilie Iacob cartea "Alfavita sufletească", scrisă de Sfântul Dimitrie al Rostovului. În vara aceluiasi an, rasoforul Ilie, venind la Sihăstria împreună cu economul marii lavre, l-a întrebat pe fratele Constantin, care păstea oile pe vale:

- Frate Constantin, ai terminat de citit cartea "Alfavita sufletească"?

- Mai am de citit putin si, după ce termin, o aduc la bibliotecă.

- Bine, frate Constantin, Dumnezeu să-ti ajute pe calea mântuirii! La Mănăstirea Neamt sunt multe cărti sfinte. Citeste-le acum cât esti tânăr, că la bătrânete vei avea alte griji!

PLECAREA LA ARMATA

În anul 1935, fratele Constantin Ilie a fost chemat la armată. Deci, lăsând oile pe munte, a coborât în schit, s-a spovedit la părintele egumen, s-a împărtăsit cu Trupul si Sângele Domnului si, după ce s-a rugat îndeajuns, a cerut binecuvântare si a plecat la Botosani, fiind încorporat într-un regiment de transmisiuni.

Acolo a continuat cu rugăciunea si cu înfrânarea. A făcut si o cerere specială precum că este vietuitor de mănăstire si nu are voie să mănânce carne. Comandantul regimentului i-a aprobat să ia de la cantină ceea ce îi convine. Iar el s-a înfrânat si s-a rugat mult si de aceea, cât timp a fost în armată, nu a avut nici o necurătie trupească în somn.

Multă vreme a purtat haină monahală în cadrul armatei, fiind rânduit la infirmerie. Aici ajuta pe cei bolnavi, îsi făcea pravila rânduită, se ocupa de curătenie si era cinstit de toti, atât de ofiteri, cât si de soldati.

Comandantul regimentului se bucura de prezenta sa si îl proteja întru toate, căci făcea rugăciune seara si dimineata în capela regimentului cu soldatii, iar în sărbători îi ducea pe toti la biserică. Astfel multi se bucurau de prezenta si de viata sa închinată lui Hristos.

De aceea, de multe ori era pus de cadrele militare să vorbească celorlalti soldati. Chiar si ofiterii se adunau să-l asculte si multi se foloseau de cuvintele lui.

În cazuri speciale, când unii soldati bolnavi aveau nevoie urgentă de preot, fratele Constantin le aducea preotul militar să-i spovedească si să-i împărtăsească. Ba unii dintre ei îi cereau sfat duhovnicesc, cum ar putea să intre si ei în viata monahală.

La terminarea stagiului militar, i s-a propus să rămână în cadrul armatei: "Stai aici, căci cu memoria pe care o ai, vei ajunge general!" Dar el a refuzat, spunând că este "soldat în armata lui Hristos, Împăratul Împă-ratilor".

În anul 1936, tânărul caporal Constantin Ilie, fiind eliberat din armată, s-a reîntors din nou la Schitul Sihăstria, dând laudă lui Dumnezeu si Maicii Domnului pentru toate.

LEGăMÂNTUL SCHIMONAHULUI PAISIE CU FRATELE CONSTANTIN

Povestea Părintele Cleopa ucenicilor săi:

"Când eram militar si mai aveam câteva luni până la eliberare, am stat la Părintele Paisie în concediu si l-

am ajutat la lucru, deoarece construia o chilie nouă cu paraclis. Aici avea ca ucenic pe un unchi al meu, Părintele Ghenadie, un om al lui Dumnezeu, care a fost toată viata cioban la oi si nu s-a mai căsătorit, iar la bătrânete s-a retras la Schitul Cozancea.

Părintele Paisie, văzând că termin concediul si trebu-ie să mă întorc la regiment, m-a luat deoparte si mi-a zis:

- Spune-mi, frate Constantin, dacă te eliberezi din armată, nu vii aici la mine?

La aceasta, eu i-am răspuns:

- Preacuvioase Părinte Paisie, nu vreau să te mint. Eu sunt legat sufleteste de Schitul Sihăstria, unde m-am dus întâi si unde au adormit fratii mei în Domnul. Aici în Cozancea este prea aproape de satul meu si as vrea să fiu mai străin si necunoscut de rudele mele. După eliberarea mea, mă voi întoarce tot la Sihăstria!

El, auzind, a lăcrimat si a zis:

- Eu am nădăjduit că voi avea un ucenic din familia voastră. Dar dacă nu ai de gând să vii aici după armată, atunci si eu, nu după multă vreme, voi merge tot la Sihăstria!

- Bine, Părinte Paisie! Eu acum mă întorc la regiment□

- Dacă pleci, merg si eu să te conduc!

Am mers împreună până la locul de unde se vedeau câmpiile si dealurile spre satul meu. Atunci părintele a zis cu lacrimi în ochi:

- Hai să facem un jurământ! Să facem mai întâi trei metanii!

- Da, Părinte Paisie! Să facem!

După ce am făcut trei metanii amândoi, el a zis această rugăciune: "Preasfântă Treime, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Născătoare de Dumnezeu si ale tuturor sfintilor Tăi, rânduieste ca, de va muri fratele Constantin înaintea mea, să fiu eu la capul lui; iar de voi muri eu mai înainte, să fie el la capul meu! Amin".

După aceea, cu multe lacrimi ne-am luat rămas bun unul de la altul. Această despărtire a noastră s-a întâmplat în vara anului 1936".

Acest legământ s-a împlinit după 54 de ani, adică la 18 octombrie 1990, când marele duhovnic al Moldovei, Ieroschimonahul Paisie Olaru, îsi dădea duhul în mâinile lui Hristos în Mănăstirea Sihăstria, la orele 4 dimineata. În acel ceas de plecare către viata de dincolo, Arhimandritul Cleopa Ilie a stat lângă capul bătrânului si s-a rugat cu lacrimi pentru el, citindu-i molitfele de dare a sufletului.

După mai bine de opt ani de la mutarea Ieroschi-monahului Paisie la cele ceresti, adică la 2 decembrie 1998, si Arhimandritul Cleopa Ilie îsi dădea duhul în mâinile lui Hristos, lăsând orfani duhovniceste sute de călugări si zeci de mii de credinciosi care îi erau fii sufletesti. Suntem încredintati că acesti mari părinti duhovnicesti ai monahismului românesc sunt împreună astăzi în raiul desfătării si se roagă cu toti sfintii pentru mântuirea noastră, a tuturor!

TUNDEREA ÎN MONAHISM

Eliberându-se din armată în toamna anului 1936, rasoforul Constantin Ilie a fost trimis iarăsi la aceeasi

ascultare de mai înainte. Fiind cel mai tânăr la oi, ajuta pe ceilalti părinti, Galaction Ilie si Antonie Olaru. Apoi dădea oile la strungă, le mulgea, făcea curătenie în stână, închega laptele pentru brânză si mergea cu oile la păscut.

Toti cei trei păstori de oi erau foarte blânzi, smeriti, tăcuti si iubeau cel mai mult sfânta rugăciune. De aceea, toate se săvârseau în liniste si pace si nu aveau nici o tulburare în ascultarea lor.

În anul 1937, la sfârsitul lunii iulie, rasoforul Constantin Ilie a fost rânduit de egumen să fie făcut călugăr. Acum avea 6 ani de ucenicie în schit si armata făcută. Tunderea sa în monahism a fost aprobată de Sfânta Mitropolie a Moldovei cu ordinul nr. 10042 din 1936 si a avut loc la 2 august 1937. Nasul său de călugărie a fost rânduit Schimonahul Proclu Popa, un mare nevoitor plin de iubire si smerenie, originar din comuna Piatra Soimului, judetul Neamt.

Fratele Constantin îl ruga pe bătrân să-l ia sub mantie, însă el îi zicea:

- Frate Costică, eu sunt tare bătrân, am 77 de ani, si nu mai pot. Te rog, caută pe altcineva să-ti fie nas!

- Părinte Proclu, dacă nu mă iei sfintia ta sub mantie, nu mă mai călugăresc degrabă! a zis rasoforul Constantin.

Auzind bătrânul si blândul Schimonah Proclu aceste cuvinte, s-a bucurat mult, zicând:

- Bine, frate Costică, pregăteste-te că la noapte te iau sub mantie!

Începând slujba tunderii în călugărie, toti părintii si fratii se rugau lui Dumnezeu să-l întărească pe calea vietii duhovnicesti, ca să-si ducă crucea până la sfârsit.

Dar, când să-i pună numele de călugărie, un părinte apropiat egumenului, anume Schimonahul Nicolae, i-a spus:

- Părinte staret, puneti-i numele Cleopa, că tot nu avem nici un călugăr cu acest nume!

- Bine zici, părinte Nicolae!

Apoi staretul a rostit:

- Fratele nostru, monahul Cleopa, îsi tunde perii capului său, în numele Tatălui, Amin; si al Fiului, Amin; si al Sfântului Duh, Amin. Să zicem pentru dânsul: "Doamne miluieste!"

După ce a fost tuns în chipul călugăresc, monahul Cleopa a fost binecuvântat de staretul său, iar nasul lui l-a închinat la icoana Maicii Domnului si l-a asezat în strană, după traditie.

Asa a fost tunderea în monahism a Părintelui Cleopa, care avea să fie unul din cei mai mari stareti si părinti duhovnicesti ai tării noastre!

ALTA ISPITIRE CU IUBIREA DE ARGINT

Părintele Cleopa ne spunea: "Când eram frate în Sihăstria, nimeni nu-si încuia chilia, căci nici nu avea cine si ce fura. Tot ce aveam nevoie, ni se dădea de la obste. Dar să vezi cum a vrut vrăjmasul să mă prindă odată cu patima iubirii de argint. Prin anul 1937, când eram bucătar, a venit un credincios la noi si mi-a zis: "Părinte Cleopa, iată ce monede noi si frumoase au iesit!" Si mi-a dat una si mie.

Eu am dus banul la chilie, l-am pus pe fereastră sub o hârtie, ca să nu-l vadă nimeni, si am încuiat usa. De la bucătărie mă duceam mereu la chilie si săltam hârtia de pe geam, să văd dacă nu a dispărut banul. Nu

trecea mult si iar mă duceam la chilie!

Într-o zi, văzând eu că mi-a lipit vrăjmasul inima de ban, încât tineam usa încuiată si mă gândeam numai la el, am făcut semnul Sfintei Cruci, am descuiat din nou usa chiliei si am dat banul la un sărac.

Asa am scăpat de iubirea de argint!"

ARDEREA SCHITULUI SIHASTRIA

Prin anii 1938-1941, Schitul Sihăstria număra peste 35 de părinti si frati. Însă chiliile erau toate din lemn de brad si destul de vechi, căci bătrânul staret Ioanichie, având peste 80 de ani, cu greu putea să se îngrijească de toate cele de trebuintă.

În data de 30 mai 1941, apropiindu-se sărbătoarea Înăltării Domnului, când mii de pelerini vin să se închine la mănăstirile nemtene si să asculte Sfânta Liturghie de la Mănăstirea Neamt, fratii si părintii de la Sihăstria se sileau si ei să facă fată numerosilor credinciosi care poposeau câte o noapte în fiecare mănăstire.

Dar fiind secetă si bătând un vânt uscat, deodată de la o scânteie s-a aprins o chilie de lemn si, într-o jumătate de ceas, toată incinta era cuprinsă de flăcări, arzând toate chiliile, acoperisul bisericii de piatră si paraclisul de lemn cu hramul Sfintii Părinti Ioachim si Ana, si nu s-au mai putut salva decât putine obiecte de cult.

În acea învălmăseală, câtiva credinciosi au intrat prin flăcări si au scos din paraclis Sfânta Evanghelie, Sfintele Taine, câteva icoane si sfintele vase. Dar, nestiind unde se află Sfintele Moaste, le-au lăsat în Sfântul Altar si au fugit afară. Si pe când toti se întristau pentru pierderea sfintelor moaste, deodată s-a văzut prin văzduh o cutie albă de argint cu o panglică rosie lungă, unde se păstrau moastele sfintilor, care, iesind singură din paraclis si zburând pe deasupra, a căzut în mijlocul curtii.

Văzând părintii această minune, au ridicat cutia cu sfintele moaste, le-au sărutat si au multumit lui Dumnezeu cu lacrimi. Iată că Dumnezeul minunilor face minuni în toată vremea si locul, dacă avem credintă si ne rugăm Lui cu lacrimi si smerenie!

Apoi bătrânul staret Ioanichie Moroi, văzând că toată osteneala lui de peste 30 de ani s-a risipit într-un singur ceas, cu lacrimi în ochi a făcut trei metanii în fata bisericii de piatră rămasă fără acoperis, si a zis cuvintele dreptului Iov: Domnul a dat, Domnul a luat! Fie numele Domnului binecuvântat! Amin.

Prin asemenea ispite, primejdii si necazuri i-a fost dat să treacă acestui cuvios staret, până s-a mutat la cerestile lăcasuri. Dar Protosinghelul Ioanichie nu se descuraja, ci îi îmbărbăta pe toti, zicând: "Părintilor, să nu vă descurajati că a ars mănăstirea. Că pentru păcatele noastre a ars si pentru ca să se reînnoiască ctitorii! Sfintiile voastre răbdati toate ispitele cu tărie si nu părăsiti locul acesta sfintit prin rugăciunile si lacrimile înaintasilor nostri. Numai să tineti cu tărie rânduiala acestui schit. Că cine nu tine rânduiala locului, îl izgoneste locul de aici! Păstrati rânduielile călugăresti si nu lăsati nesăvârsite nici într-o zi dumnezeiasca Liturghie si cele sapte Laude.

De veti face asa si veti duce viată curată si veti avea dragoste între voi, să stiti că Maica Domnului va ridica din cenusă acest sfânt lăcas si veti avea pace si mântuire în locul acesta. Iar de nu veti păzi cu sfintenie pravila, postul si datoriile voastre călugăresti, să stiti că se va pustii locul acesta. Că lui Dumnezeu mai mult îi place un loc pustiu si curat, decât un loc cu călugări multi si dezbinati!"

CUM A FOST ALES LOCTIITOR DE EGUMEN MONAHUL CLEOPA

După incendiul din vara anului 1941, Schitul Sihăs-tria supravietuia din ce în ce mai greu. Bătrânul staret, în vârstă de 82 de ani, era tot mai bolnav. Nu mai putea sluji Sfânta Liturghie si cu greu spovedea si dădea sfaturi. Ba, a fost si bătut de hotii Baltă, care i-au scos un ochi.

În vara anului 1942, în Sihăstria slujea numai Ieroschimonahul Ioil Gheorghiu, ucenicul bătrânului staret, ajutat de Ieromonahul Calistrat Bobu. Apoi, din cauza lipsei de chilii, după incendiul amintit, o bună parte din frati si călugări s-au dus la Mănăstirile Neamt si Secu. Mâncarea se făcea într-o bucătărie de vară, iar masa se dădea la obste într-un beci, care tinea loc de trapeză în timpul zilei, iar noaptea era dormitor pentru părinti.

Staretul Ioanichie Moroi avea însă si mângâieri. Odată, pe când era bolnav si se îngrijora pentru soarta schitului, a intrat în chilia lui o femeie îmbrăcată cu bună cuviintă si, apropiindu-se de el, i-a zis: "Nu te întrista, Părinte Ioanichie. De acum ne vom îngriji noi de acest sfânt lăcas!" Era Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, patroana schitului! Într-adevăr, din anul 1942 s-a simtit permanent acoperământul si binecuvântarea Maicii Dom-nului peste Sihăstria.

În aceeasi perioadă, părintii duhovnici, împreună cu tot soborul, la propunerea egumenului Ioanichie Moroi, au hotărât să-l numească loctiitor de egumen pe monahul Cleopa Ilie, care era tânăr, hotărât si foarte duhovnicesc. Atunci duhovnicii si bătrânii au făcut rugăciune în biserică la icoana Maicii Domnului si apoi au urcat cu totii la stâna schitului de pe muntele Tăciunele, ca să-l cheme pe Părintele Cleopa ca loctiitor de staret până va rândui Dumnezeu un egumen.

Era în Postul Sfintilor Apostoli. Când au ajuns cu totii la stână, fratii, împreună cu Părintele Cleopa, tundeau oile. Atunci Ierodiaconul Ghemnazie Pristav, care era mai îndrăznet, i-a zis:

- Părinte Cleopa, a venit vremea, ca pe timpul lui David, să lasi pe cele fătătoare si de acum să pasti pe cele cuvântătoare! Iată, schitul este ars, staretul nostru este orb si bolnav si călugării se risipesc! Vino si ajută la refacerea schitului. Te vrem cu totii, te cheamă si părintele staret Ioanichie, care ne-a crescut pe toti, că el nu mai poate!

Auzind aceste cuvinte, Părintele Cleopa a zis:

- Eu sunt prea tânăr si nu pot să fiu staret la schit. Căutati pe altcineva, că eu nu mă pricep să povătuiesc sufletele si sunt om păcătos!

- Ba nu, Părinte Cleopa, acum te cheamă Dumne-zeu si trebuie să faci ascultare, cum ai făcut totdeauna! Te vom ajuta si noi si, cu rugăciunile Maicii Domnului, avem nădejde că vei putea salva obstea schitului nostru care se risipeste din zi în zi!

- Vă rog, părintilor, a zis monahul Cleopa, mai lăsati-mă să mă rog lui Dumnezeu si să mă gândesc o lună de zile, că sunt tânăr si nu stiu ce să fac! Dacă nu, mă duc la Mănăstirea Secu!

- Bine, Părinte Cleopa, te lăsăm o lună de zile să te rogi!

Apoi, coborând de la stână, a zis duhovnicul Calistrat: "Prea repede l-am luat pe Părintele Cleopa! Să ne rugăm la Maica Domnului si să-l mai lăsăm să se gândească!"

A doua zi, Părintele Cleopa a scris o carte postală Părintelui Paisie de la Schitul Cozancea si i-a cerut sfat ce să facă în această grea încercare. Iar el a postit trei zile si s-a rugat în taină lui Dumnezeu să se facă voia Sa.

După zece zile a primit de la pustnicul Paisie o carte postală cu următorul cuprins: "Dragul tatei, de la mine păcătosul să fii ca si cum n-ai da si ca si cum n-ai lua! Nu te bucura când te-or pune staret si nu te

supăra când te-or scoate din stăretie! Fă ascultare de bătrânul staret si de soborul părintilor si lasă-te întru toate în voia lui Dumnezeu!"

Astfel, Schimonahul Paisie l-a binecuvântat să ajute la înnoirea Schitului Sihăstria si trecând o lună de zile de rugăciune si asteptare, monahul Cleopa a luat conducerea administrativă a obstii. Părintii si fratii s-au bucurat de această schimbare si toti ascultau de cuvântul său. Ba si bătrânul staret era fericit că ucenicul său iubit a fost rânduit de Dumnezeu să povătuiască acest schit.

LOCTIITOR DE EGUMEN

Prima grijă a Părintelui Cleopa a fost aceea de a reînnoi incinta si chiliile arse de foc în anul 1941. Cu ajutorul Mănăstirii Neamt, care a dat gratuit sute de metri cubi de lemn si cherestea, si al credinciosilor din împrejurimi, în toamna anului 1942 s-a început constructia a două corpuri de chilii cu peste 20 de încăperi, în locul celor distruse de foc. În anii următori, 1943-1944, la aceste chilii au lucrat cel mai mult credinciosii din satul Rădăseni - Suceava, care erau evacuati din cauza războiului în pădurile seculare din împrejurimi.

Noul egumen era foarte pretuit, atât de obstea schitului, cât si de credinciosii refugiati aici, întrucât era foarte evlavios, postea mult, era blând, îi îmbărbăta pe toti, călugări si mireni, si îndeosebi avea darul cuvântului prin care călăuzea si hrănea duhovniceste pe fiecare.

După ce frontul a trecut la vest de Carpati, Părintele Cleopa a continuat constructia chiliilor si a acoperit cu tablă biserica de piatră.

Astfel, cu harul lui Dumnezeu si cu binecuvântarea Maicii Domnului, protectoarea acestui sfânt asezământ, Părintele Cleopa s-a dovedit de la început un călugăr foarte râvnitor, un egumen curajos si duhovnicesc si un bun iconom.

SFÂRSITUL STARETULUI IOANICHIE MOROI

După 33 de ani de aspră nevointă duhovnicească, Protosinghelul Ioanichie Moroi s-a îmbolnăvit greu si nu mai putea conduce Schitul Sihăstria. Dar era fericit că ucenicul său, monahul Cleopa, a fost rânduit să-i continue activitatea duhovnicească.

Ultimii doi ani de viată, marele staret i-a petrecut mai mult în chilie, rugându-se lui Dumnezeu ziua si noaptea, spovedind si dând sfaturi ucenicilor săi. Dar era fericit că schitul se înnoia atât duhovniceste, cât si material.

În anul 1943, boala staretului Ioanichie se agravase. Zi si noapte avea doi ucenici care îl îngrijeau. Iar în august 1944, fiul său după trup, monahul Nicanor, a fost împuscat de ostasii rusi în apropierea frontului.

La 3 septembrie 1944, simtindu-si aproape sfârsitul, bătrânul i-a chemat pe toti lângă patul său si le-a dat ultimul sfat. Adică să se roage neîncetat, să facă ascultare cu dragoste, să iubească sfânta biserică si să ducă viată curată în Hristos. Apoi, cerându-si iertare, i-a sărutat pe toti si le-a zis de trei ori: "Marti mă duc la Tata!□", proorocind prin aceasta sfârsitul vietii lui.

După o viată cu grele încercări si mari suferinte, la 5 septembrie, orele 10, marele staret Ioanichie Moroi si-a dat sufletul în mâinile Tatălui Ceresc, lăsând în urma lui un vrednic continuator în lucrarea de înnoire a acestui schit, pe Părintele Cleopa. Fiind plâns de tot soborul, a fost înmormântat în cimitirul nou din livada mănăstirii.

Trecând câtiva ani, si Schimonahia Augustina din Mănăstirea Agapia, fosta lui sotie, si-a dat sufletul cu pace, fiind înmormântată în cimitirul mănăstirii.

CUM A FOST ALES EGUMEN DEPLIN MONAHUL CLEOPA

După mutarea la cele ceresti a bătrânului egumen Ioanichie Moroi, toată grija Schitului Sihăstria apăsa pe umerii monahului Cleopa. Dar el nu voia să primească hirotonia în diacon si preot, căci se temea de această mare răspundere în fata lui Dumnezeu. Iată însă cum a rânduit Dumnezeu să fie hirotonit si apoi să fie numit egumen deplin al schitului:

În luna octombrie, anul 1944, monahul Cleopa împreună cu câtiva frati au mers la via schitului din comuna Racova - Buhusi, pentru a aduce struguri. Pe cale, aproape de Buhusi, i-a iesit înainte o femeie evlavioasă, având în mâinile sale un rând de vesminte preotesti, un liturghier si un toiag de preot si i-a zis:

- Părinte, au rămas în casa mea aceste vesminte si obiecte sfinte de la un preot militar, care stătea la noi pe timpul războiului. Apoi, mergând cu frontul mai departe, le-a lăsat în casa noastră si nu stiu ce să fac cu ele!

- Soro, dă-le la o biserică sau la o mănăstire care are nevoie de ele, că nu este bine să tii în casă aceste obiecte sfinte!

- Părinte, dacă le dau sfintiei tale, le primesti?

- Dă-ni-le nouă, crestină, si le ducem la mănăstire, că este păcat să stea oriunde!

- Poftim, părinte, vesmintele, cartea si toiagul! Multumesc lui Dumnezeu că v-am întâlnit să vi le dau!

Luând aceste obiecte, Părintele Cleopa le-a pus în căruță si cugeta în sine: "Oare de ce a adus această femeie vesmintele, toiagul si liturghierul tocmai la mine? Nu cumva este un semn că Dumnezeu vrea să fiu hirotonit preot si să povătuiesc cu toiagul acesta obstea Schitului Sihăstria?"

Întorcându-se de la vie si spovedindu-se, a spus duhovnicului toate acestea. Iar duhovnicul, întelegând că este un semn de la Dumnezeu, i-a zis: "Fă ascultare, Părinte Cleopa, că aceasta am făgăduit toti la călugărie si fără aceasta nu ne putem mântui! Apoi cine să conducă obstea schitului, dacă toti fugim de răspundere? Că zic Sfintii Părinti: "Ascultarea este viată, iar neascultarea este moarte"!"

După două luni, la 27 decembrie 1944, când se prăznuieste Sfântul Arhidiacon Stefan, monahul Cleopa a fost hirotonit ierodiacon; iar la 23 ianuarie 1945, când se prăznuieste Sfântul Sfintit Mucenic Clement, a fost hirotonit ieromonah de Episcopul Galaction Cordun, pe atunci staret al Mănăstirii Neamt.

După putin timp, Ieromonahul Cleopa Ilie avea să fie numit oficial egumen al Schitului Sihăstria.

SCHITUL SIHASTRIA ÎNTRE ANII 1945-1946

Odată cu încetarea războiului, lucrările de reînnoire a schitului, începute în anul 1942, au continuat încă trei ani. Astfel, în anul 1945 s-a terminat si s-a sfintit trapeza nouă, unde puteau lua masa peste o sută de persoane. De asemenea s-au terminat în bună parte chiliile de pe latura de nord a incintei, cu zece încăperi mari, si bucătăria pentru întreaga obste. În anii 1945-1946 s-a refăcut si corpul de chilii din partea de sud a incintei, compus tot din zece încăperi, însă mai mici.

Iată ce povestea Părintele Cleopa despre greutătile care le-a întâmpinat cu înnoirea schitului: "Când m-au numit staret, era foarte greu. Schitul nu avea nici de unele. Hramul venea si noi nu aveam nimic pregătit. Chiliile erau arse si clopotele topite, iar la biserica mare fusese de asemenea mistuit de flăcări acoperisul. Atunci m-am dus la Mănăstirea Neamt să împrumut ceva bani. Dar nu mi-au dat, căci nu aveau fonduri.

Apoi am trecut pe la Protosinghelul Ioachim Spătaru, omul lui Dumnezeu! La el se afla un bun crestin din

Bucuresti, Constantin Vâlsan, director general la Telefoane. Acesta, auzind că nu avem nimic pentru hram, mi-a dat 800.000 de lei, bani multi pe vremea aceea. Când am venit la Sihăstria, mă astepta Părintele Ioil Gheorghiu, duhovnicul nostru, care se ruga lui Dumnezeu ca să primim ceva ajutor. Auzind de donatia primită, s-a mirat si a multumit lui Dumnezeu".

În primăvara anului 1946, credinciosii din comuna Rădăseni - Suceava, care fuseseră evacuati pe timpul războiului în pădurile din jurul Sihăstriei, au hotărât să construiască, în mod gratuit, un nou paraclis de iarnă în locul celui incendiat în anul 1941, cu acelasi hram - Sfintii Părinti Ioachim si Ana.

Ctitorul acestui nou sfânt lăcas a fost Ieromonahul si duhovnicul Gherasim Câmpanu, originar din acelasi sat. Până la sfârsitul anului 1946, paraclisul era aproape gata. Lipsea doar catapeteasma, care era în lucru, si pictura interioară. Prin aceasta, locuitorii din Rădăseni, ca si din alte sate, au săvârsit un act de recunostintă lui Dumnezeu si nevoitorilor din acest schit, pentru că au fost izbăviti de primejdii si de moarte la Sihăstria, pe timpul războiului din vara anului 1944.

În acesti doi ani, 1945-1946, a rânduit Dumnezeu să vină numerosi tineri si vârstnici în obstea schitului, mărindu-se mult numărul vietuitorilor. Aceasta s-a întâm-plat din două motive. Întâi, din cauza foametei si a sărăciei care amenintau întreaga tară, si al doilea, pentru renumele deosebit pe care începuse să-l aibă Protosin-ghelul Cleopa. De aceea Schitul Sihăstria luase o amploare atât duhovnicească, cât si materială deosebită.

Sufletul acestei propăsiri era, desigur, Părintele Cleopa, omul lui Dumnezeu, care începuse să fie tot mai vestit în partea locului. Căci în timp ce alte mănăstiri si schituri aveau lipsă de personal si mai ales lipsă de părinti duhovnicesti, Sihăstria înflorea din zi în zi datorită blândului si milostivului egumen al acestui schit. El era părinte, tată si povătuitor sufletesc al tuturor: călugări, intelectuali, credinciosi de rând, săraci si cersetori.

Zilnic era căutat de toti si stătea în mijlocul mul-timii, ajutând, sfătuind, mustrând, hrănind si împăcând pe fiecare. Astfel, Părintele Cleopa s-a făcut cunoscut în tară mai ales prin darul cuvântului si prin predici, apoi prin spovedanie si sfătuire duhovnicească, si, al treilea, prin milostenie.

Datorită bunătătii si întelepciunii sale duhovnicesti, Dumnezeu sporea harul si darul în el si le revărsa peste obstea acestui schit, cu rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoarea acestui sfânt asezământ.

EPISCOPUL SFÂNT IOAN DIN MUNTII SIHLEI SI PARINTELE CLEOPA

Fericitul Episcop Ioan s-a întâlnit întâia oară cu fratii Constantin si Vasile în toamna anului 1930, în Muntii Sihlei, la locul numit "Râpa lui Coroi", când i-a profetit lui Vasile prin fratele său Constantin "că trebuie să se pregătească că are de mers o cale lungă". Într-a-devăr, după sase luni, fratele Vasile s-a mutat la Domnul.

Despre alte întâlniri ale acestui episcop minunat cu Părintele Cleopa nu avem cunostintă; dar credem că ele au avut loc cu sigurantă. Însă vremurile tulburi din anii 1940-1950 au făcut să nu se vorbească în public despre acest episcop sfânt, care s-a nevoit în această zonă până după anul 1951.

Cele trei "întâlniri" din anii 1946-1947 ale Proto-singhelului Teodul Varzare, duhovnicul Mănăstirii Agapia, cu acest sfânt episcop, în Poiana Trapezei, pe poteca ce coboară dinspre Agapia spre Sihăstria, sunt destul de concludente. Prima întâlnire a avut loc în primăvara anului 1946, când episcopul a cerut să i se aducă hârtie si cerneală "că are ceva de scris".

Văzând pe duhovnic, episcopul l-a binecuvântat cu amândouă mâinile si i-a zis cu glas profetic: "Părinte

Teodul, te duci la Sihăstria, la Părintele Cleopa? De multe ori mă duc si eu la Sihăstria si stau la slujbă în biserică, însă, cu darul lui Dumnezeu, nu mă vede nimeni! Stiu că sfintia ta vrei să te retragi din Agapia la Sihăstria, dar să nu te duci. Rămâi acolo si fă ascultare, că nu degeaba te-a trimis Dumnezeu la Agapia. Acolo este mântuirea sfintiei tale!"

Iată la ce măsură de sfintenie ajunsese acest mare episcop si vas al Duhului Sfânt! El venea la sfintele slujbe la Sihăstria, dar nu-l vedea nimeni. Însă el îl cinstea în chip deosebit pe Părintele Cleopa.

A doua întâlnire între Părintele Teodul si Episcopul Ioan a avut loc în vara aceluiasi an, în acelasi loc, când părintele i-a adus hârtie si cerneală după cum i-a cerut, dar nimeni nu stie dacă fericitul episcop a scris ceva si ce anume.

Episcopul, binecuvântându-l iarăsi cu amândouă mâinile, l-a sărutat pe frunte si i-a zis: "Părinte Teodul, te duci la Sihăstria. Mai bine întoarce-te înapoi la Agapia, că Părintele Cleopa lipseste azi din schit, căci este chemat la Mănăstirea Neamt la consiliu!" Iată ce minunat era acest episcop plin de harul Duhului Sfânt! El se ruga pentru Părintele Cleopa si îl ajuta haric să povătuiască bine acest sfânt locas.

Astfel acest episcop sfânt, care fusese vicar la Mitropolia din Kiev până în anul 1918, după care s-a refugiat în România si s-a nevoit în Muntii Sihlei, era în strânsă legătură duhovnicească cu Mănăstirea Sihăstria si cu Părintele Cleopa cu care, probabil, se întâlnea fie tainic, noaptea, fie în Duhul Sfânt, prin sfânta rugăciune. Unii părinti duhovnici cred că acest sfânt episcop se vedea uneori cu Părintele Cleopa, pe când acesta se retrăsese în anul 1948 în Muntii Sihăstriei, întrucât amândoi îsi aveau chiliile pustnicesti în partea locului.

Noi suntem încredintati că cei ce slujesc lui Hristos cu inimă curată, se cunosc si aici si dincolo de mormânt, se caută unii pe altii, se iubesc, se ajută si se roagă unii pentru altii. Căci aceasta este bucuria cuviosilor, lauda dreptilor si mângâierea sfintilor, ca, atât "în trup", cât si "în afară de trup", să se cunoască haric unii cu altii în Iisus Hristos, Mântuitorul lumii.

A treia si ultima întâlnire a Episcopului Ioan cu Părintele Teodul a avut loc în vara anului 1947, când dorea să se reîntoarcă în patria sa.

RIDICAREA SCHITULUI SIHASTRIA LA RANG DE MANASTIRE

În anul 1947, făcându-se cunoscut peste tot numele si activitatea duhovnicească si administrativă a Protosin-ghelului Cleopa Ilie, egumenul Schitului Sihăstria, Patriarhia Română a luat în atentie eforturile de înnoire generală a acestui sfânt asezământ monahal.

Cel dintâi care a propus ridicarea Schitului Sihăstria la rang de mănăstire independentă si de sine stătătoare, a fost Arhimandritul Teofil Pandele, care era director si inspector general la Ministerul Cultelor, si care supraveghea activitatea tuturor mănăstirilor din tară, atât pe linie de minister, cât si la nivel de Patriarhie.

Cercetând canonic si administrativ situatia Schitului Sihăstria si constatând că acest asezământ îndeplineste toate conditiile legale pentru a fi ridicat la rang de mănăstire, Arhimandritul Teofil Pandele a făcut un memoriu amplu pe care l-a înmânat atât Patriarhului Nicodim si Mitropolitului Moldovei, Irineu Mihălcescu, cât si Ministerului Cultelor. Cercetându-se la fata locului, s-a constatat că Schitul Sihăstria are o obste de peste 50 de vietuitori si că desfăsoară o activitate duhovnicească si misionară deosebită în partea locului, fiind condusă de un staret autodidact de mare renume.

Luând în considerare toate acestea, la propunerea Mitropoliei Moldovei, Patriarhul României a aprobat ridicarea Schitului Sihăstria la rang de mănăstire cu decizia patriarhală nr. 299/30 iunie 1947, precum si

ridicarea Protosinghelului Cleopa Ilie la rang de arhiman-drit cu decizia patriarhală nr. 379/19 septembrie 1947. Aceasta s-a hotărât întrucât el a reusit ca, numai în cinci ani de zile, să facă dintr-un schit ars integral, o mănăstire renumită si bine organizată.

Hirotesia în arhimandrit a Părintelui Cleopa a fost făcută de Episcopul Valerie Moglan, Vicarul Mitropoliei Moldovei, în Mănăstirea Sihăstria, la 19 septembrie 1947. În predica sa, Episcopul Valerie a adresat Arhimandritu-lui Cleopa următoarele cuvinte: "Părinte Cleopa, primeste bastonul acesta. Cine ascultă de sfintia ta, de Dumnezeu ascultă! Cine nu ascultă, poti să-l bati cu toată pădurea, că om din el tot nu mai faci!"

Dăm mai jos actul sinodal de ridicare la rang de mănăstire a Schitului Sihăstria - Neamt, cu hramul Nasterea Maicii Domnului:

PATRIARHUL ROMÂNIEI

Nr. 298 Cabinet

1947 iunie 30

D E C I Z I U N E A nr. 299

Din mila lui Dumnezeu, Nicodim, Arhiepiscop al Bucurestilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei si Patriarh al României.

Având în vedere raportul Nr. 83/947, al Sf. Schit Sihăstria din Jud. Neamt, prin care solicită ridicarea la rangul de Mănăstire;

Având în vedere, că personalul Sf. Schit trece de 50 de persoane;

Având în vedere dragostea si abnegatia cu care personalul Sf. Schit Sihăstria din jud. Neamt îsi îndeplineste îndatoririle monahale,

D E C I D E M :

Art. I. - Sf. Schit Sihăstria, din jud. Neamt, se ridică la rangul de Mănăstire, numindu-se pe viitor "Sf. Mănăstire Sihăstria", jud. Neamt.

Art. II. - P.C. Păr. Staret al Sfintei Mănăstiri Neamtu-Secu, jud. Neamt, este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei Deciziuni.

Dată în sedinta noastră Patriarhală, astăzi 30 Iunie 1947.

P A T R I A R H ,

= N I C O D I M

Odată cu această hotărâre sinodală, a trecut sub ascultarea Mănăstirii Sihăstria si Schitul Sihla, care era condus atunci de Ieromonahul Clement Popovici. De ase-menea, a fost transferată în posesia Mănăstirii Sihăstria poiana numită Piciorul Crucii, precum si Muntele Tăciu-nele.

Aceste putine date s-au scris pentru a nu fi uitate în timp de cei ce vor urma după noi.

TUNDEREA ÎN MONAHISM A MAMEI PARINTELUI CLEOPA

Nemaiavând pe nimeni acasă, bătrâna mamă Ana Ilie plângea zilnic pentru cei nouă copii mutati de timpuriu la Domnul. Singura ei alinare în sat era biserica si cimitirul. În fiecare sărbătoare era nelipsită de la biserică, iar după slujbă îsi plângea copiii în cimitir.

Ultimul ei sprijin era acum Părintele Cleopa, staretul Sihăstriei, care fusese ales de Dumnezeu să slujească Biserica lui Hristos.

Copiii îi muriseră toti de tineri, în afară de Părintele Cleopa, iar sotul ei, Alexandru, se mutase si el la cele vesnice, în anul 1943.

Despre acest moment părintele povestea: "Când a murit tata, mama îmi trimitea telegramă după telegramă, chemându-mă la înmormântare.

Mai târziu, când ne-am întâlnit, mama m-a întrebat:

- De ce n-ai venit la înmormântarea tatei?

- Eu am venit la mănăstire si nu mai am tată, nici mamă! am răspuns.

- Cum asa? Eu nu sunt mama ta? întrebă bătrâna printre lacrimi.

- Vino la mănăstire si atunci esti mama mea!"

Într-o toamnă târzie de noiembrie, din anul 1946, Părintele Cleopa si-a adus mama din satul natal, Sulita, la Schitul Sihăstria, pentru a fi închinoviată în obstea Mănăstirii Agapia Veche.

Aici se ruga în biserică ziua si noaptea si se bucura mult pentru fratii tineri veniti să slujească lui Hristos, socotindu-i ca pe proprii ei copii.

În toamna anului 1947, la 21 septembrie, mama Părintelui Cleopa a fost tunsă în monahism pe seama Mănăstirii Agapia Veche, schimbându-i-se numele din Ana în Agafia. Apoi a fost închinoviată în obstea acestei mănăstiri, în primăvara anului 1948, si încredintată unei maici duhovnicesti, numită Olimpiada. Aici s-a nevoit în chip monahicesc peste 20 de ani, rugându-se lui Dumnezeu ziua si noaptea, împărtindu-si bucuriile si necazurile cu cele trei ucenice ale ei, monahiile Mihaela, Iustina si Iulia.

În fiecare zi Maica Agafia căra lemne la bucătărie, desi era bătrână. Ucenica ei îi zicea: "Maică Agafie, de ce cari lemne cu spinarea la bucătărie?" Iar ea răspundea: "Dar eu să mănânc mâncarea degeaba?"

Când venea câte un sărac la Agapia Veche si maica nu avea bani, lua de la ucenicele ei câte ceva si le spunea: "Am luat de la voi oleacă, că eu nu am!" Iar ele îi răspundeau: "Bine, Maică Agafie, că ai luat". Ea însă dădea totul la săraci!

Maica Agafia si când era în lume dădea multă milostenie la săraci. Uneori povestea că o ocăra sotul ei si îi zicea: "Măi femeie, eu degeaba aduc cu căruta, că tu dai totul cu traista!"

Din timp în timp, Maica Agafia trecea muntele si venea la Sihăstria să vorbească cu Părintele Cleopa si să plângă la mormintele fiilor ei din cimitir: rasoforul Vasile si monahul Gherasim. Apoi se întorcea la Agapia Veche, mângâiată de cuvintele părintilor din Sihăstria.

O MINUNE A MAICII DOMNULUI

Era în vara anului 1947. Arhimandritul Cleopa pleca la Bucuresti să aducă obiecte bisericesti pentru noul paraclis. Ajungând în capitală, părintii de la Patriarhie l-au invitat la o întâlnire duhovnicească în casa profesorului universitar Alexandru Mironescu, unde erau deja adunati numerosi preoti, profesori si credinciosi.

Între ei erau si Arhimandritii Benedict Ghius, Dosoftei Morariu, Gherontie Ghenoiu, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae si multi alti intelectuali. Se puneau întrebări si se dădeau răspunsuri duhovnicesti. În acel moment a intrat în sală si Părintele Cleopa. Invitatii s-au sculat în picioare si, cerând binecuvântare, asteptau ca părintele să le vorbească cuvânt de folos.

Fiind rugat, Părintele Cleopa a început să le spună un cuvânt de la Sfintii Părinti despre cinstirea Maicii Domnului. În timp ce vorbea el, deodată s-a săvârsit o minune!

Icoana mare a Maicii Domnului din perete, pe care era închipuit si Proorocul David, a început să se clatine tare timp de câteva minute si să scoată un sunet ca de harpă. Părintii si credinciosii adunati în sală, fiind cuprinsi de emotie, nu stiau ce minune să fie aceasta. Unii plângeau, altii îsi făceau cruce, altii se închinau la icoana Maicii Domnului, iar altii se rugau cu lacrimi, fiind cuprinsi de uimire. Dintre toti, Arhimandritul Benedict Ghius a fost cel mai mult miscat, repetând mereu: "Maica Domnului□ Maica Domnului□ O minune!□ O minune!"

După câteva minute, icoana s-a oprit pe loc, pendulul bătea normal si toti, cuprinsi de emotie, se rugau la Maica Domnului să aibă milă de tara si de poporul român. Această minune a Maicii Domnului cu Pruncul în brate a întărit mult în credintă pe toti cei ce erau de fată, mângâindu-le sufletul.

După ce Părintele Cleopa si-a încheiat cuvântul, au cântat cu totii axionul Maicii Domnului si s-au retras fiecare cu gândul la minunea săvârsită. Cei mai multi au considerat că prin această minune Maica Domnului a binevoit să arate un semn de îmbărbătare si de mângâiere pentru binecredinciosii crestini, într-un moment în care urmau să vină grele încercări peste tara noastră.

SFINTIREA NOULUI PARACLIS

Primul paraclis al Schitului Sihăstria, cu hramul Sfintii Părinti Ioachim si Ana, a fost construit în anul 1846, de duhovnicul Calistrat de la Mănăstirea Secu. În anul 1941, arzând vechiul paraclis, credinciosii din comuna Rădăseni au construit alături un nou paraclis din lemn, cu acelasi hram.

Tot acum s-a terminat si catapeteasma din lemn de stejar, sculptată de fratii Vasile si Ioan Resmerită, din comuna Grumăzesti - Târgu Neamt si s-au cumpărat sfintele vase, vesminte si celelalte obiecte de cult necesare.

În toamna anului 1947, paraclisul cu hramul Sfintii Părinti Ioachim si Ana era pregătit pentru sfintire. Data sfintirii s-a stabilit la 26 octombrie, când se prăznuieste Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de Mir.

Slujba de sfintire s-a săvârsit de Episcopul Valerie Moglan, de la Mănăstirea Neamt, care a rostit si un frumos cuvânt duhovnicesc.

În aceeasi toamnă, după terminarea lucrărilor din paraclis, Părintele Cleopa căuta un pictor să picteze interiorul. Dar nu era multumit cu cei care se ofereau.

Atunci a rânduit Dumnezeu să se afle un pictor iscusit, basarabean, numit Ioan Protcencu, originar din Ucraina, care lucra icoane pentru biserici în apropierea Capitalei. La stăruinta Părintelui Cleopa, pictorul a fost adus la Sihăstria si, în primăvara anului 1948, a început pictura murală în paraclis. El era un crestin

profund si meditativ. Se ruga mult, vorbea foarte putin si practica rugăciunea lui Iisus. Picta numai cu post. Iar după ce mânca, nu mai picta nimic în acea zi, considerând un păcat să picteze după masă. După ce se odihnea putin pe o bancă din livadă, întotdeauna singur, se întorcea la camera sa si pregătea vopsele pentru ziua următoare.

Înainte de sfârsitul lui a primit schima monahală sub numele de Irineu. Viata lui exemplară îi îndemna si pe fratii din mănăstire să se nevoiască mai mult pentru mântuirea lor.

BUCURII SI NECAZURI

Nu putem trece sub tăcere necazurile pe care le suferea Mănăstirea Sihăstria, si mai ales staretul acestui sfânt asezământ, spre sfârsitul anului 1947, datorită unei vestite bande de tâlhari, care au prădat mănăstirile si oamenii din zona Neamt timp de peste 6 ani, făcând peste tot tulburare, pagubă si sminteală.

Mănăstirea Sihăstria si Schitul Sihla, în zona cărora se adăposteau hotii, au pătimit multe de la ei, fiind mai izolate de celelalte mănăstiri.

Îndată după sfintirea paraclisului, incinta mănăstirii a fost înconjurată de hoti. Credinciosii au fost retinuti în biserică sub amenintarea armelor, iar ei au luat tot ce au găsit mai bun în magazia mănăstirii.

Despre această întâmplare spunea Părintele Cleopa: "Într-o seară, pe când eram staret si stăteam la slujba privegherii în biserică, a venit Baltă cu ai lui, m-au scos de la slujbă si mi-au cerut vin, mâncare si bani. Si fiindcă nu aveam nimic, m-au luat, m-au dus în pădure si m-au legat de un copac ca să mă împuste. Atunci unul dintre ei i-a spus celui mai mare: "Nu îti aduci tu aminte cum ne dădea să mâncăm când era la stână? Si acum vrei să-l împusti?" Si s-au luat la ceartă între ei si au plecat în pădure, iar pe mine m-au dezlegat si am venit la mănăstire".

A doua zi, Părintele Cleopa, întristat de toate acestea, s-a dus la Episcopul Valerie din Mănăstirea Neamt si i-a cerut sfat:

- Preasfintite, ce să facem să scăpăm mănăstirea de acesti hoti, care ne pradă si ne tulbură de sase ani?

- Părinte Cleopa, stii ce să faceti? Să faceti privegherea Acoperământului Maicii Domnului în fiecare marti seara si să cititi ziua si noaptea la Psaltire în biserică câte două ore fiecare, de la staret până la ultimul frate. Dacă veti face asa, Maica Domnului va îndepărta pe acesti hoti si vă va binecuvânta cu tot ce aveti trebuintă, iar mănăstirea va fi păzită de orice primejdie!

Auzind aceasta, staretul Cleopa a rânduit să se facă privegherea Acoperământului Maicii Domnului în mod regulat, marti seara, iar Psaltirea să se citească neîncetat în biserică, când nu este slujbă. Această rânduială se respectă nestirbit până astăzi, iar acei răufăcători au fost prinsi si pedepsiti după lege. De atunci Mănăstirea Sihăstria a fost păzită de toate primejdiile, cu rugăciunile Maicii Domnului, protectoarea acestui sfânt lăcas.

CUM A IZBAVIT PARINTELE CLEOPA O FEMEIE DE LA MOARTE

În anul 1947, într-o noapte din postul Crăciunului, Părintele Cleopa a spovedit multă lume până după ora 12 si se simtea obosit. Când voia să se odihnească putin, a intrat o femeie tulburată, care plângea, si i-a zis:

- Părinte, stau aici de sase ore Am venit să mă spovedesc, căci am păcate foarte mari pe suflet.

- Femeie, sunt obosit. Te rog să vii dimineată.

- Părinte, dacă nu mă primesti acum la spovedanie, eu mă duc să mă omor. Uite, am si o funie la mine. Am făcut păcate mari si am avortat multi copii. Primeste-mă, că nu mai pot răbda!

Atunci părintele a spovedit pe acea femeie, a îmbăr-bătat-o, a întărit-o sufleteste, i-a dat canon de pocăintă si a dezlegat-o de păcatele ei cele mari. A doua zi, după Sfânta Liturghie, femeia a luat aghiasmă mare, a sărutat sfintele icoane si s-a întors linistită la casa sa. Asemenea cazuri dificile se repetau de mai multe ori, însă Părintele Cleopa, cu blândetea si întelepciunea sa, reusea întot-deauna să-i mângâie, să-i linistească si să-i împace pe toti.

ÎNCHINOVIEREA PARINTELUI PAISIE LA SIHASTRIA

În calitate de egumen si apoi staret la Mănăstirea Sihăstria, Arhimandritul Cleopa dorea mult să aducă în obstea sa pe cel dintâi părinte duhovnicesc al său, Ieroschimonahul Paisie. Cu voia lui Dumnezeu, în anul 1948, la 1 decembrie, marele duhovnic Paisie Olaru de la Schitul Cozancea a fost închinoviat în obstea Mănăstirii Sihăstria, spre mângâierea si bucuria tuturor.

Chiar din primele zile, Ieroschimonahul Paisie a fost rânduit să povătuiască si să mărturisească credinciosii care veneau aici în număr tot mai mare. Astfel, Mănăs-tirea Sihăstria, atât prin staretul ei de atunci, cât si prin duhovnicii iscusiti care-i avea, a creat un curent înnoitor de viată duhovnicească în mănăstirile din tinutul Neamt.

Zilnic veneau călugări si credinciosi la Sihăstria, din alte mănăstiri si asteptau să vorbească cu Părintele Paisie duhovnicul si să-si deschidă inima înaintea lui. Preoti, călugări, credinciosi de prin sate si orase, intelectuali si tineri de toate vârstele ieseau luminati din chilia sa si dădeau laudă lui Dumnezeu pentru că le-a rânduit un părinte duhovnicesc atât de blând si iscusit.

Vinerea era zi de spovedanie săptămânală a monahilor. Mai mult de jumătate din obstea Mănăstirii Sihăstria se mărturisea regulat la Părintele Paisie si se mângâia de întelepciunea, tăcerea si smerenia sa. Părintele nu vorbea mult, ci zidea duhovniceste pe toti mai ales prin bunătatea si statornicia sa. În general reusea să spovedească în medie între 50 si 100 de suflete pe zi, monahi si credinciosi din toate zonele tării.

PRIMA RETRAGERE ÎN MUNTI A ARHIMANDRITULUI CLEOPA

Părintele Cleopa, umblând multi ani cu oile mănăstirii prin munti, cunostea toate locurile si chiliile pustnicilor din zona Sihlei si a Sihăstriei. De asemenea cunostea si numerosi călugări sihastri foarte nevoitori, care se osteneau în adâncul codrilor, necunoscuti de nimeni afară de Dumnezeu si de duhovnicii lor.

În anul 1948, la 21 mai, când se prăznuiesc Sfintii Împărati Constantin si Elena, cuviosia sa a slujit Sfânta Liturghie cu un sobor de preoti si a rostit predica zilei, lăudând râvna marilor împărati, care au dat libertate crestinilor si au construit numeroase biserici.

Sfintia sa povestea mai târziu ucenicilor săi: "În ziua Sfintilor Împărati Constantin si Elena tineam predică si am zis: "Să dea Dumnezeu ca si conducătorii nostri de acum să fie ca Sfintii Împărati, ca să-i pomenească Biserica în veac!" Atunci unul din popor m-a si înregistrat si nici n-am apucat să-mi scot vesmintele, că a venit o masină si mi-au zis să merg cu ei. M-au dus la Târgu Neamt si acolo m-au pus într-un beci care nu avea decât un pat de ciment. Apoi m-au anchetat timp de cinci zile, tinându-mă fără

apă si fără mâncare. Pe urmă mi-au dat drumul".

După câteva zile, un crestin binefăcător i-a spus în taină Părintelui Cleopa să se retragă pentru un timp, fie în munti, fie în altă parte. Auzind de aceasta, staretul s-a consultat cu câtiva duhovnici si în acea noapte s-a retras în Muntii Sihăstriei, la locul numit "Piciorul Cucului", în adâncul pădurii, la peste sase kilometri mai sus de mănăstire. Acolo si-a făcut un bordei din lemn în pământ si se ruga neîncetat ziua si noaptea, cerând ajutorul si mila lui Dumnezeu si a Maicii Domnului.

O dată pe săptămână venea noaptea ieromonahul Macarie, îl spovedea si îi aducea câte ceva de mâncare. Mai venea uneori si monahul Antonie de la stână, cu care făcuse ascultare la oi.

Ne spunea Părintele Cleopa că, pe când îsi făcea bordeiul, veneau niste păsărele si se asezau pe crestetul lui. Iar când s-a împărtăsit prima dată în fata bordeiului, au venit la el un stol de păsări, cum nu mai văzuse niciodată până atunci. Ele aveau pe frunte un semn în formă de cruce si cântau foarte frumos tot timpul cât s-a împărtăsit. Apoi au zburat.

Mai târziu, terminându-si Sfintele Taine, s-a hotărât să săvârsească Sfânta Liturghie. După ce s-a pregătit, citindu-si toate rugăciunile, a asezat Sfântul Antimis pe o buturugă din apropiere si a început slujba. Când a dat binecuvântarea, zicând: Binecuvântată este Împărătia Tatălui si a Fiului si a Sfântului Duh, acum si pururea si în vecii vecilor. Amin, a apărut din nou un stol de păsărele foarte frumoase. Păsărelele s-au asezat într-o tufă din apropiere si au început să cânte. Părintele s-a întrebat în sine: "Ce să fie aceasta?" Dar un glas tainic i-a spus: "Acestia sunt cântăretii de la strană!"

Apoi a continuat Sfânta Liturghie si s-a împărtăsit. După ce a făcut otpustul, păsărelele au zburat. Si zicea Părintele Cleopa că de atunci nu a mai văzut în pădure păsări asa de frumoase ca acelea. Desigur, faptul că s-a împărtăsit si minunea cu păsărelele l-au mângâiat foarte mult. Deci a multumit din inimă lui Dumnezeu pentru multa Sa iubire de oameni.

Cât timp a stat în acest loc, l-a mai ajutat Protosinghelul Ioil Gheorghiu, monahul Antonie de la oi si un crestin din satul Mitocul Bălan. Semnalul de întâlnire cu părintele Antonie era acesta: ucenicul lovea o dată într-un copac si dacă părintele auzea lovitura, lovea si el o dată, în alt copac. Dacă unul nu răspundea, celălalt astepta până auzea semnalul dinainte stabilit.

Părintele Ioil îi aducea alimente, sare, grâu, pesmeti si le punea sub un copac căzut, pentru că nu stia nimeni locul unde avea bordeiul.

Părintele Cleopa se nevoia mult în bordeiul său din pământ, rugându-se ziua si noaptea. Pentru aceea si diavolii îi făceau multe ispite si-l înspăimântau, fie treaz, fie prin somn si prin năluciri de tot felul, precum spunea mai târziu ucenicilor săi:

"Odată, pe la miezul noptii, citeam pravila, fiind la Acatistul Acoperământului Maicii Domnului. Deodată a început un duruit puternic. Măi, zic eu, este cutremur mare! Când am deschis oleacă usa, am văzut o roată cât brazii de mare si niste arapi împrejurul ei, cu furci de foc. Si a zis unul: "Acesta-i staretul Sihăstriei! Băgati-l în roată!" Si imediat m-am trezit pe roată deasupra. Roata se învârtea si ei stăteau gata cu furcile, ca să cad de pe roată în furcile lor.

Dar eu aveam la mine Acatistierul si am zis: "Dati-vă la o parte, că am acte de la Maica Domnului!" Atunci n-am mai văzut nici roată, nici nimic□ Si m-am trezit în bordei".

Părintele Cleopa citea zilnic Acatistul Acoperă-mântului Maicii Domnului. Într-o zi, când a deschis cartea să citească, a simtit o bună mireasmă de crini si de trandafiri. Atunci s-a rugat lui Dumnezeu să depărteze de la el acea mireasmă, pe care a simtit-o timp de 40 de zile, când deschidea cartea si voia să citească Acatistul Acoperământului, temându-se să nu fie o înselare de la vrăjmasul. Si n-a mai citit acatistul un timp, dându-si seama că acel miros este înselare de la diavolul, ca să-l arunce în mândrie. Căci spunea Părintele Cleopa: "Când te rogi, nu este bine să primesti nici un fel de miros sau vreo impresie simtită, că

atunci vin si dracii de fată si vor să te arunce în mândrie". Când a reluat citirea acatistului, nu a mai simtit acea mireasmă. Asa a scăpat de cursele diavolului!

După sase luni de retragere în munti, Arhimandritul Cleopa a fost readus ca staret în obstea Mănăstirii Sihăstria, spre bucuria tuturor, atât a călugărilor, cât si a credinciosilor.

*

După 40 de ani, Părintele Cleopa împreună cu doi ucenici au plecat pentru a căuta bordeiul în care a stat în anul 1948. Au mers încet prin pădure câteva ore la locul unde se nevoise părintele, dar nu l-au aflat. Apoi au plecat mai departe. Când s-au întors, fiind obositi, s-au asezat pe marginea unei râpe, pentru a gusta ceva.

În timp ce mâncau, Părintele Cleopa a observat că erau asezati chiar pe locul bordeiului. Acum însă era dărâmat. Se mai puteau vedea doar bucăti de lemn, carton, si fier. Părintele era foarte bucuros că si-a găsit bordeiul din anii tineretii si a zis: "Iată o adevărată minune! Când credeam că ne-am ostenit în zadar, Domnul ne-a bucurat cu aflarea bordeiului!" Apoi, dând slavă lui Dumnezeu, s-au întors la mănăstire.

ARHIMANDRITUL CLEOPA STARET LA MANASTIREA SLATINA

După aproape un an de liniste, s-a asternut iarăsi întristare peste obstea Mănăstirii Sihăstria. Era în luna august, anul 1949, când Arhimandritul Cleopa a fost chemat la Sfânta Patriarhie de către Patriarhul Justinian, care îl aprecia foarte mult, si a fost rânduit să plece cu un grup de 30 de călugări din obstea Mănăstirii Sihăstria la Mănăstirea Slatina - Suceava, pentru a înnoi obstea si viata duhovnicească de acolo.

Reîntors la Sihăstria, Părintele Cleopa a ales 30 de părinti, duhovnici, preoti, monahi si rasofori, printre care si Ieroschimonahul Paisie Olaru. Apoi, lăsând staret la Sihăstria pe Protosinghelul Ioil Gheorghiu, ucenicul marelui staret Ioanichie Moroi, a rânduit plecarea la 30 august 1949.

Ruperea obstii în două si despărtirea dintre ei a fost dureroasă pentru toti. Fiecare lăcrima si se ruga, cerând ajutorul Maicii Domnului. Apoi Părintele Cleopa cu cei 30 de părinti si frati au fost însotiti pe cale de tot soborul, iar în apropiere de Pârâul Alb si-au luat rămas bun unii de la altii, sărutându-se si lăcrimând. În clipa aceea tocmai venea la Sihăstria duhovnicul Mănăstirii Agapia, Arhimandritul Maxim, un mare protopsalt si un părinte hotărât si iscusit.

Asistând la această despărtire, i-a încurajat si pe unii si pe altii, zicând: "Părintilor, de ce sunteti asa întristati? Sfintii Părinti si-au dat viata pentru Hristos si au apărat Ortodoxia, iar sfintiile voastre plângeti aici ca la râul Babilonului? Auziti cum cântă Biserica: "Sfintilor muce-nici, care bine v-ati nevoit si v-ati încununat, rugati-vă Domnului să se mântuiască sufletele noastre!" Deci, faceti ascultare si vă va ajuta Dumnezeu cu rugăciunile Maicii Domnului!" Apoi au cântat "Cuvine-se cu adevărat" si "Apărătoare Doamnă" si s-au despărtit.

Mănăstirea Slatina, ctitoria lui Alexandru Lăpusnea-nu, din anul 1554, care avea doar sapte bătrâni în vechea obste, îi astepta. Începutul a fost mai greu, dar în câteva luni de zile noua obste s-a acomodat si toate au intrat în normal.

Părintele Cleopa a început înnoirea vietii duhov-nicesti la Slatina, punând în bună rânduială sfintele slujbe de zi si de noapte si Sfânta Liturghie. A rânduit, de ase-menea, spovedania săptămânală, scoală monahală pentru frati si viată de obste după modelul Sfântului Teodor Studitul.

Din anul 1950 s-au închinoviat la Slatina si câtiva teologi iscusiti, care îl stimau în mod deosebit pe Părintele Cleopa. Între acestia amintim pe Protosinghelul Petroniu Tănase, Ierodiaconul Antonie

Plămădeală, viitorul mitro-polit al Ardealului, Arhimandritul Dosoftei Morariu, Protosinghelul Gherontie Bălan, Ieroschimonahul Daniil Tudor si Ieromonahul Arsenie Papacioc.

Toti acestia îl ajutau pe Părintele Cleopa la buna organizare a acestei mănăstiri voievodale, făcând din Mănăstirea Slatina o adevărată academie duhovnicească, unică în acea vreme în întreaga tară.

Vestea înnoirii acestei mănăstiri s-a răspândit peste tot, încât veneau în pelerinaj numerosi credinciosi, stu-denti, intelectuali, oameni de toate vârstele si clasele sociale, si primeau sfaturi de la Părintele Cleopa si de la ceilalti duhovnici. Sub povătuirea Protosinghelului Petroniu s-a organizat si un frumos cor bisericesc, format din peste 30 de frati tineri, care te misca până în adâncul sufletului.

Asa a început înnoirea duhovnicească a Mănăstirii Slatina.

POVATUITOR DUHOVNICESC AL MAI MULTOR MANASTIRI DIN MOLDOVA

Arhimandritul Cleopa a fost rânduit de Mitropolia Moldovei să supravegheze si să îndrume viata duhovni-cească a mai multor mănăstiri din împrejurimi: Putna, Moldovita, Râsca, Sihăstria si schiturile Sihla si Rarău, după modelul Mănăstirii Slatina. De aceea mergea cu regularitate la fiecare dintre ele si, după ce le cerceta si dădea sfaturi duhovnicesti, se întorcea din nou la Slatina.

Preacuviosia sa punea accent cel mai mult pe ascultarea cu dragoste, spovedania săptămânală, rugă-ciunea "Doamne Iisuse" si participarea la sfintele slujbe; iar la chilii cerea pravila rânduită si împlinirea canonului călugăresc. Căci numai asa se pot forma călugări buni, râvnitori pentru Hristos, ascultători si smeriti. Iar când se iveau anumite tulburări sau ispite în aceste mănăstiri, părintele trimitea unul sau doi duhovnici si făcea pace si liniste.

În toate mănăstirile amintite mai sus se făcea regulat scoală monahală si se mentinea aceeasi rânduială de viată duhovnicească.

Timp de trei ani de zile, toate aceste mănăstiri au progresat mult în viata monahală, datorită atât staretilor respectivi, cât mai ales Arhimandritului Cleopa, care su-praveghea îndeaproape buna desfăsurare a vietii duhov-nicesti, spre lauda lui Dumnezeu si bucuria credinciosilor.

CUM A SCAPAT PARINTELE CLEOPA DE STARETIA MANASTIRII NEAMT

Pe la începutul anului 1951, Patriarhul Justinian, dorind să înnoiască duhovniceste Mănăstirea Neamt, cea mai mare lavră din tară, a propus să-l transfere pe Arhimandritul Cleopa la Neamt cu 70 de călugări din Slatina si Sihăstria.

Părintele Cleopa, auzind aceasta, s-a întristat mult si s-a rugat Maicii Domnului să-l izbăvească de această ispită, amintindu-si de sfatul duhovnicului Vichentie de la Mănăstirea Agapia, care spunea: "Măi băiete, când vei da de necazuri mari, să postesti trei zile si să te rogi cu lacrimi si Dumnezeu te va învăta ce să faci!" Si iată cum a procedat.

Într-o noapte s-a închis în chilia sa, stiind numai ucenicul său, Ieromonahul Serapion, si s-a rugat cu post timp de sapte zile, de luni până Duminică.

După sapte zile, noaptea, cum stătea pe scaun si atipise putin, a văzut o lumină cerească în jurul icoanei Maicii Domnului din perete. Apoi Maica Domnului i-a grăit din icoană, zicându-i: "Nu te întrista pentru tulburările de la Mănăstirea Neamt, că le voi linisti eu. Dar să nu fii în îndoială". Căci un gând îi spunea

să se ducă la Neamt si altul, să se ducă la pustie.

Apoi s-a dus la duhovnicul său, Ieroschimonahul Paisie, s-a spovedit si i-a spus tot ce a auzit si a văzut la icoana Maicii Domnului din chilie. Bătrânul i-a zis: "Este un semn dumnezeiesc. Dar nu mai spune deocamdată nimănui vedenia aceasta. Acum pregăteste-te si mâine să te împărtăsesti. Si de va fi de la Dumnezeu să te ducă la Mănăstirea Neamt, Maica Domnului o să te ajute. Iar de nu va fi voia Lui, vei rămâne pe loc".

A doua zi, după Sfânta Liturghie, Părintele Cleopa a primit vestea că patriarhul s-a sfătuit cu mai multi si a hotărât să rămână lucrurile pe loc, ca mai înainte. Asa s-au linistit toate, cu rugăciunile Maicii Domnului si cu binecuvântarea duhovnicului său, Ieroschimonahul Paisie.

A DOUA RETRAGERE ÎN MUNTI A STARETULUI CLEOPA, ÎNTRE ANII 1952-1954

Până în primăvara anului 1952, Mănăstirea Slatina a înflorit mult, numărându-se printre cele mai organizate mănăstiri din tara noastră. Acum avea peste 80 de vietuitori, dintre care 60 erau tineri. Credinciosii veneau în sărbători să asculte sfintele slujbe si predica Părintelui Cleopa, care misca inimile tuturor. Astfel toate se desfăsurau în pace si cu bună rânduială. Însă Părintele Cleopa spunea în taină către ucenicii săi: "Eu sunt numai cu trupul aici la Slatina, dar cu sufletul sunt tot acolo la Sihăstria, unde m-am călugărit si am trăit atâtia ani".

Diavolul însă, care nu doarme niciodată, nu putea răbda buna nevointă si armonia monahilor din Mănăstirea Slatina. De aceea a îndemnat securitatea de atunci să facă o anchetă amănuntită în obstea acestei mănăstiri. Sosind noaptea, organele de securitate au venit într-un număr mare, au cercetat si amenintat pe staret si pe cei mai de seamă din mănăstire. La urmă au retinut pe câtiva dintre ei, în frunte cu Părintele Cleopa, Ieromonahul Arsenie Papacioc si fratele Constantin Dumitrescu.

Ducându-i la Fălticeni, i-au anchetat toată noaptea. Atunci Părintelui Cleopa i se reprosa: "Dumneata sabo-tezi economia natională si spui că astăzi este Gheorghe, si mâine Vasile si este sărbătoare, iar oamenii pun tapina jos si nu mai lucrează!"

Părintele Cleopa însă le răspundea: "Cum să nu spun că este sărbătoare, dacă este scrisă în calendar de Sfânta Biserică?" La sfârsit i-au spus părintelui să nu mai facă propagandă religioasă si i-au dat drumul.

Ajungând noaptea la mănăstire, Părintele Cleopa s-a spovedit la duhovnicul său si, cu sfatul lui, s-a retras în taină, împreună cu Ieromonahul Arsenie Papacioc, în Muntii Stânisoarei si în alte locuri necunoscute de noi, până s-au linistit tulburările de la Slatina. Unul altuia se spovedeau si aveau Sfintele Taine cu ei, din care se împărtăseau la două-trei săptămâni, ei nefiind împreună tot timpul. Au stat ascunsi multă vreme în pădurile din preajma satelor Negrileasa si Ostra, adăpostindu-se la o stână părăsită si primind alimente o dată pe lună de la un bun crestin, pe nume Straton.

Multi lupi erau atunci prin Muntii Stânisoarei, dar cei care le aduceau de mâncare nu se temeau de ei, pentru rugăciunile celor doi pustnici tăinuiti.

După întoarcerea sa la Sihăstria, Părintele Cleopa povestea uneori momente din pribegia sa în munti:

"Când eram prin pădure, pribeag, mă mai cercetau "prietenii" mei, care erau acestia: mos martin si vicleana vulpe. Cu "mosul" scăpam mai ieftin. Când îl auzeam mormăind, îi aruncam câte un cartof si pleca; dar cu vulpea nu era tot asa. Ea venea noaptea până la usa bordeiului si dacă, din întâmplare, uitam ceva de mâncare afară, bucuria ei. Avea ea grijă!

Odată am uitat ceaunul în care făceam mâncare. Mai avea ceva în el. A venit vulpea fără nici o rusine si a început să mănânce. Eu am văzut-o pe ferestruică si am iesit afară. Ea, când m-a văzut, a dat să fugă, dar

toarta ceaunului i-a căzut după cap. Acum nu-mi era de mâncare, îmi părea rău de ceaun, că nu mai aveam în ce să fac mâncare. Fugeam după ea si strigam: "Lasă ceaunul!□" Dar ea, tot vicleană. S-a apropiat de o creangă, a agătat ceaunul, a scos capul si a fugit. Eu am fost bucuros că mi-a rămas ceaunul!

Am avut si alti prieteni mai grozavi. Acestia erau pâsii sau sobolanii de pădure. Dacă nu stii să te organizezi, acestia te lasă fără mâncare în toiul iernii. Aveam în chilie un sac cu posmag legat la grindă. Cum se lăsa seara, veneau si "enoriasii". Au găurit bordeiul si veneau la posmag. Mie nu-mi era de posmag, pe cât mă supăram că nu pot să-mi fac pravila.

Cum începeam să citesc, ei începeau să rontăie la posmag. Ce să fac? Am luat un băt în mâna dreaptă si Psaltirea în mâna stângă. Asa îmi făceam eu pravila: Doamne, auzi rugăciunea mea, iar cu bătul, "poc" după pâsi! După ce loveam, se făceau că-s morti. Apoi conti-nuam: ascultă cererea mea si alte câteva stihuri, si iar începeau să rontăie si eu cu bâta iar îi loveam. Si iaca asa îmi făceam eu pravila până am astupat toate găurile".

Odată, mergând prin pădure, într-o toamnă târzie, l-a prins o ploaie rece, care l-a udat până la piele. Fiind foarte departe de bordei, a trebuit să meargă o bucată bună de drum cu hainele ude. Pe cale, fiind frig si suflând si un vânt rece, aproape a anchilozat si a căzut jos nu departe de bordei, fără a se mai putea misca.

Părintele se gândea: "Acum voi muri si nu am Sfânta Împărtăsanie la mine". Atunci s-a rugat fierbinte si încet-încet s-a târât până la adăpost. Acolo cu greu si-a făcut focul, s-a asezat lângă el, s-a uscat si asa si-a revenit si a scăpat de moarte.

Dar Părintele Cleopa a avut si altfel de ispite, după cum ne spunea:

"Eram într-o noapte la ora unu în bordei. Făcusem Miezonoptica si eram pe la sfârsitul Utreniei, când deodată aud: buf, buf, buf□! Se cutremura pământul. Eu am iesit să văd ce se aude, dar când am deschis usa la bordei am văzut afară o lumină mare si în lumină, o masină de alamă cu multe roti.

Din ea a coborât un om înalt, cu ochii mari, pe jumătate albi si pe jumătate negri, care numai atât a zis apăsat: "Ce cauti aici?" Atunci mi-am adus aminte ce zic Sfintii Părinti. Că dacă ai Sfintele Taine, Îl ai pe Hristos viu! Eu aveam Sfintele Taine într-o scorbură de brad în bordei. Si când am văzut asa, am intrat repede înăuntru, am cuprins bradul cu Sfintele Taine în brate si numai atât am zis: "Doamne Iisuse, nu mă lăsa!"

Să vezi tu atunci rugăciune când este dracul la usă! Si când m-am uitat din nou afară, l-am văzut cum se dădea înapoi alungat de puterea lui Hristos. Lângă bordei era o râpă mare unde a căzut acel duh necurat. Dar cum a căzut? Când a ajuns la râpă, s-a dat de trei ori peste cap cu tot cu masină si pe urmă a căzut si s-a făcut un zgomot mare de mi-au tiuit urechile până a doua zi la ora unu".

Altădată, în timp ce stătea în bordei, a auzit iarăsi zgomot. Si când a iesit afară, se făcea că începuse un adevărat război. Vedea tancuri venind spre el, soldati înarmati alergând, si i se părea că o întreagă armată încerca să-l prindă. Atunci a început rugăciunea lui Iisus si toată nălucirea a dispărut.

Povestea si Părintele Arsenie o întâmplare din pustie cu Părintele Cleopa: "Ne-a apucat odată o ploaie mare într-o pădure nu prea înaltă, mare cât casa. Părintele Cleopa era într-o parte si eu într-altă parte. Căutam tufisuri mai dese să ne adăpostim. Părintele însă insista, asa, pe sub ramuri, să vin la el. Până acolo erau cam 30 de metri. Eu ziceam că locul meu este mai bun, iar sfintia sa zicea că locul lui. Atunci m-am gândit: "Nu! Stai, măi băiete! Ia să ascult eu pe Părintele Cleopa!" Am fugit de acolo si imediat a trăsnit locul acela în care am fost eu. M-a impresionat! Iată ce înseamnă ascultarea!"

În iarna anului 1953, fiind foarte frig, Părintele Cleopa era primit prin casele răzlete ale credinciosilor. Seara, părintele tinea câte un cuvânt de folos la cei din casă. Apoi zicea gazda: "Părinte, am un nepotel. Să vină si el?" "Da, să vină!" După un timp iarăsi zicea: "Părinte, am si o nepoată. Să vină si ea să asculte cuvântul?" "Să vină si ea!" Dar când observa părintele că se adună prea multi, lăsa un biletel pe masă, pe

care scria: "Eu am plecat. Iertati-mă!" si se retrăgea în munti.

Pe când se afla la un credincios, a avut si o altă ispi-tă. Vrăjmasul, luând chip de veveriță, s-a asezat deasupra icoanei în camera unde locuia. Părintele, mâniindu-se, a aruncat cu ceva după ea. Dar imediat după aceea a început să plângă, căci, de fapt, trebuia să se folosească numai de rugăciune în lupta cu diavolul.

Părintii Cleopa si Arsenie s-au nevoit în Muntii Stânisoarei până în vara anului 1954, când Patriarhul Justinian a obtinut aprobare ca cei doi nevoitori să se reîntoarcă la mănăstire sau să vină la Patriarhie.

Când au venit să-l scoată din pustie pe Părintele Cleopa si să-l ducă la Patriarhie, se temea ca nu cumva să fie o cursă. Dar a început a se ruga lui Dumnezeu ca să-i arate dacă trebuie sau nu să meargă. Atunci i-a venit în minte cuvântul Sfântului Ioan Scărarul, care zice: "Rusine îi este păstorului să se teamă de moarte, când moartea este rânduită de ascultare"! Si si-a zis părintele: "Cine mă cheamă? Mă cheamă Patriarhul Bisericii! Dacă mă trimite la moarte, merg la moarte!"

Astfel, după mai bine de doi ani de nevointă pustnicească, Părintii Cleopa si Arsenie au plecat la Bucuresti însotiti de Ieroschimonahul Daniil Tudor.

Aici au fost primiti cu multă dragoste de Patriarhul Justinian, cu care se sfătuiau duhovniceste în fiecare seară. Apoi au fost trimisi la mai multe mănăstiri din jurul Capitalei pentru a spovedi si a povătui pe călugări.

După aceea Părintii Cleopa si Arsenie s-au reîntors la Mănăstirea Slatina, spre bucuria călugărilor si a credinciosilor din partea locului.

ACTIVITATE MISIONARA CU CREDINCIOSII DE STIL VECHI

În primăvara anului 1955 s-a organizat, mai ales în Moldova, o actiune de lămurire si combatere a stilului vechi, iulian. În această încercare de readucere a credin-ciosilor stilisti în sânul Bisericii Ortodoxe, au fost rânduiti zeci de teologi, stareti si duhovnici, care umblau prin satele cu stilisti si încercau să-i reîntoarcă la Biserica mamă.

La această miscare a participat în mod deosebit si Arhimandritul Cleopa Ilie, staretul Mănăstirii Slatina, care era vestit canonist si cunostea foarte bine Pidalionul si Dreptul canonic al Bisericii Ortodoxe. S-a mers prin toate satele afectate de stilism, s-au făcut consfătuiri canonice pe tema vechiului si noului calendar, s-au dat destule explicatii celor răzvrătiti, si o parte din credin-ciosii stilisti au revenit în sânul Bisericii străbune spre bucuria tuturor.

PELERINAJ PE LA SFINTELE MANASTIRI

La începutul anului 1956, Arhimandritul Cleopa se retrage din ascultarea de staret al Mănăstirii Slatina, lăsând în locul său pe Protosinghelul Emilian Olaru, un ucenic al lui. Iar el, însotit de doi ucenici, a fost chemat într-o misiune duhovnicească la Timisoara si Arad. Aici a întâlnit pe Mitropolitul Banatului, Vasile Lăzărescu, care tocmai atunci pregătea racla pentru moastele Sfântului Iosif cel Nou de la Partos.

De aici, Părintele Cleopa vizitează Mănăstirea Vasiova, unde a slujit mai multi ani vestitul duhovnic Vichentie Mălău, unul dintre cei mai mari duhovnici ai tării noastre, despre care sfintia sa afirma că "ar putea fi canonizat oricând".

Apoi Părintele Cleopa cu ucenicii săi a fost trimis la Mănăstirea Gai din apropiere de Arad, unde a stat un timp. Aici a pus rânduială duhovnicească întocmai ca la Sihăstria. Dar când a tras clopotul de Utrenie,

credincio-sii, nefiind deprinsi cu slujba de miezul noptii, au chemat pompierii să stingă focul, crezând că s-a aprins mănăsti-rea. Părintele i-a chemat în biserică si le-a tinut o predică miscătoare de suflet. Printre cuvintele spuse de el au fost si acestea: "Focul care s-a aprins aici la Mănăstirea Gai, să nu se mai stingă până la sfârsitul lumii!"

De la Gai, Părintele Cleopa era invitat din când în când la Episcopul Aradului, Andrei Magieru, cu care se sfătuia duhovniceste si pe care l-a si spovedit.

După ce vizitează si alte mănăstiri din partea locului, se întoarce din nou în Moldova si se stabileste pentru câteva luni la Mănăstirea Putna. Aici a fost solicitat să ajute la înnoirea duhovnicească a acestei mănăstiri, unde fusese numit un nou staret, în persoana Arhimandritului Dosoftei Morariu, unul din ucenicii săi din tinerete.

La Mănăstirea Putna vorbea zilnic cu mult patos tuturor pelerinilor din tară si de peste hotare despre vitejia binecredinciosului voievod Stefan Vodă al Moldovei, despre jertfa cu care si-a apărat tara si dreapta credintă si despre numeroasele sale ctitorii, care dăinuiesc si astăzi pe pământul nostru sfânt.

Aici a avut prilejul să vorbească atât la tineri, cât si la vârstnici, la români, ca si la străini, despre frumusetile Ortodoxiei, despre eroismul înaintasilor nostri, despre fru-moasele mănăstiri pictate în exterior atât de minunat, spre slava lui Dumnezeu si binecuvântarea neamului românesc.

În acest scurt popas la Mănăstirea Putna, Părintele Cleopa a îmbinat în predicile sale, în chip armonios, evla-via ortodoxă străbună cu patriotismul înaintasilor nostri si, nu mai putin, cu jertfa atâtor generatii de monahi, care au tinut vie candela dreptei credinte si sufletul neamului nostru.

În toamna anului 1956, Părintele Cleopa îsi ia cojocul si cărtile sale duhovnicesti, pe care le iubea atât de mult, si se întoarce la metanie, în Sfânta Mănăstire Sihăstria, povătuită în acea vreme de Protosinghelul Ioil Gheorghiu, ucenicul de chilie al marelui staret Ioanichie Moroi.

MANASTIREA SIHASTRIA ÎNTRE ANII 1949-1959

Smeritul staret, Protosinghelul Ioil, urmasul Arhimandritului Cleopa, a condus cu multă întelepciune obstea Mănăstirii Sihăstria timp de zece ani. Cea mai mare virtute a sa era prezenta regulată, în fiecare zi si noapte, la toate slujbele bisericii. Era primul care intra si ultimul care iesea din biserică. De aceea, când vedea câte un frate sau părinte că întârzie la sfintele slujbe, îi zicea: "Tătucută, veniti la timp la biserică! Să nu pierdeti sfintele slujbe, dacă nu aveti altă ascultare, că de aceea am venit la mănăstire!"

Preacuviosia sa avea vocatia bisericii mai mult decât toti părintii si fratii mănăstirii si era o icoană vie pentru fiecare. Apoi era si duhovnicul obstii împreună cu Ieroschimonahul Paisie Olaru, reîntors în anul 1953 de la Slatina. Acesti doi părinti alesi de Dumnezeu au împodobit viata duhovnicească în Mănăstirea Sihăstria, mentinând-o la aceeasi măsură ca si în timpul stăretiei Părintelui Cleopa, adunând în jurul lor numerosi tineri iubitori de Hristos.

În toamna anului 1956, Părintele Cleopa a revenit si el la metanie cu constiinta împăcată că a făcut ascultare unde a fost trimis de Biserică. De acum viata duhovni-cească la Sihăstria se întăreste si mai mult. Părintele Cleopa spovedea si povătuia pe credinciosi la chilia sa din deal; Părintele Paisie spovedea si învăta pe fiii săi duhovnicesti la chiliile din pădure, fiind foarte iubitor de tăcere si liniste; iar Părintele Ioil era întotdeauna prezent întâi la biserică si apoi la stăretie.

Cei trei părinti sporiti în rugăciune si har au dat o nouă dimensiune duhovnicească Mănăstirii Sihăstria în acesti ani de cumpănă. Modelul viu al fiecăruia dintre ei îndemna pe fiii lor duhovnicesti să se roage mai mult, să facă voia Domnului si să se pregătească pentru zilele grele care se întrezăreau la orizont.

Obstea Mănăstirii Sihăstria trecuse de 80 de părinti si frati, toti râvnitori si rugători, toti iubitori de Hristos. Cea mai mare bucurie a obstii era ascultarea zilnică a Dumnezeiestii Liturghii si a slujbelor de la miezul noptii. Tinerii făceau ascultare în timpul zilei si erau prezenti la biserică mai ales noaptea; iar bătrânii erau nelipsiti de la biserică atât ziua, cât si noaptea.

Toate se făceau în liniste, cu pace, cu bucurie si cu sfat si toti ascultau de cei trei mari duhovnici ai Sihăstriei: Părintii Paisie, Cleopa si Ioil. Părintele Paisie îsi îndemna ucenicii la viata de liniste, de tăcere si rugăciune. Părintele Cleopa îi îndemna pe toti, călugări si mireni, să nu uite de ceasul mortii, să asculte de duhovnic si să apere, cu timp si fără timp, dreapta credintă ortodoxă. Iar staretul Ioil îi îndemna să nu lipsească de la slujbele bisericii.

Astfel Mănăstirea Sihăstria devenise o cetate duhov-nicească a Ortodoxiei românesti, un lăcas de rugăciune pentru toti fiii Bisericii lui Hristos si o casă de liniste sufletească si de bucurie, unde te puteai întâlni mai usor cu Dumnezeu.

Între anii 1956-1959, Sihăstria, ca si celelalte mănăstiri românesti, a trăit câtiva ani de liniste si aleasă sporire duhovnicească, dar la orizont se întrezărea o mare furtună împotriva Bisericii lui Hristos. Ateismul si secta-rismul de toate nuantele pregăteau un nou atac împotriva Ortodoxiei, atât de încercată de-a lungul istoriei. Căci acesta a fost dintotdeauna destinul Bisericii apostolice: să fie permanent persecutată, permanent supravegheată, însă permanent vie, tare, biruitoare si mântuitoare.

PERSECUTIA ÎMPOTRIVA BISERICII DIN ANII 1959-1964

Persecutia din anii 1959-1964 a însemnat cea mai grea perioadă a monahismului românesc din secolul XX.

Persecutia a început în luna aprilie, anul 1959. Mai întâi au fost exclusi din monahism pentru toată viata staretii si duhovnicii care aveau o activitate duhovni-cească mai intensă si la care veneau multi credinciosi. În aceeasi lună a fost exclus din toate mănăstirile din tară întregul tineret, adică fratii si rasoforii.

Spre sfârsitul anului 1959 s-a votat de către guvernul ateu din Bucuresti un decret special prin care erau exclusi din mănăstiri toti călugării până la 55 de ani si maicile până la vârsta de 50 de ani. Decretul a fost aplicat cu severitate, sub controlul securitătii si cu supravegherea organelor politice din fiecare zonă. Până în primăvara anului 1960 au fost exclusi din mănăstiri peste 4000 de monahi si monahii.

Cele mai greu lovite au fost însă mănăstirile din Moldova, fiind mai multe si cu vocatie duhovnicească mai mare. Unele mănăstiri, ca Sihăstria si Slatina, au fost transformate în mănăstiri-azil; Sihăstria pentru monahi bătrâni si Slatina pentru maici bătrâne. La Sihăstria au fost adusi peste 40 de bătrâni din mănăstirile Moldovei, care, după mai multi ani, s-au mutat la Domnul. Mormintele lor se găsesc în cimitirul mănăstirii.

Schiturile mici, mănăstirile rămase fără călugări, ca si mănăstirile profund misionare au fost închise sau transformate în parohii, pe care le deserveau preotii de mir, iar primirea de noi tineri în mănăstiri era interzisă si supravegheată de securitate.

Staretul Mănăstirii Sihăstria, Protosinghelul Ioil Gheorghiu, împreună cu Ieromonahul Varsanufie Lipan, ucenicul Arhimandritului Cleopa, au fost si ei exclusi din monahism, la 22 aprilie 1959, fiind trimisi fiecare cu domiciliul fortat în satul natal - Protosinghelul Ioil, în comuna Dumbrava Rosie si Ieromonahul Varsanufie, în comuna Pipirig - Neamt. Astfel, Mănăstirea Sihăstria îsi pierduse staretul si peste 40 de vietuitori sub vârsta impusă de decret, iar Arhimandritul Cleopa îsi pierduse ucenicul de chilie si majoritatea fiilor săi sufletesti.

A TREIA RETRAGERE ÎN MUNTI

Văzând această situatie grea si stiind că este mereu supravegheat de organele politice, Părintele Cleopa, în-demnat de Duhul Sfânt, s-a retras din nou - pentru a treia oară - în Muntii Moldovei, la mult iubita sa liniste. Întâi s-a dus în pădurile din jurul comunei Hangu.

De aici s-a îndreptat spre nord, către Muntele Hălăuca - Pipirig. Apoi, si-a făcut un mic bordei din lemn, nu departe de culmea Muntelui Petru Vodă, unde a stat peste doi ani, fiind ajutat de un crestin devotat din partea locului, numit Pavel Marin.

Prin anul 1962 a venit la el si ucenicul său, Părintele Varsanufie, cu care s-a nevoit împreună în mai multe locuri mai bine de trei ani. Printre cei care l-au ajutat în mod deosebit pe Părintele Cleopa în această retragere au fost Dumitru Nită si Gheorghe Olteanu din Dolhesti, comuna Pipirig, precum si rudele Părintelui Varsanufie din aceeasi comună.

Ambii părinti se spovedeau unul la altul săptămânal si se împărtăseau la două-trei săptămâni cu Sfintele Taine aduse din Mănăstirea Sihăstria.

Pe măsură ce treceau anii, toti asteptau cu nerăbdare reîntoarcerea acasă a Părintelui Cleopa. Toti doreau să vină, dar poate cel mai mult bătrâna sa mamă, Maica Agafia din Mănăstirea Agapia Veche. Nu-l văzuse de aproape sase ani si n-ar fi vrut să plece la Domnul fără să-l mai întâlnească o dată.

Părintele Cleopa însă nu mai venea. Se învătase cu linistea si cu neîncetata rugăciune, iar mângâierile Duhu-lui Sfânt îi odihneau sufletul ziua si noaptea. Ajutat de rugăciunile tuturor fiilor săi duhovnicesti, era încă sănătos si se îndeletnicea, pe lângă rugăciune, si cu scrierea cărtilor sfinte, "pe rădăcinile brazilor", după cum mai târziu singur mărturisea.

Iată titlurile câtorva din scrierile sale realizate în cei peste cinci ani de nevointă pustnicească în munti: Predici pentru monahi, numită si Urcus spre înviere; Spovedania arhiereilor, Spovedania staretilor, Spovedania duhovnici-lor, Spovedania preotilor de mir, Spovedania monahilor, Despre vise si vedenii, precum si Minunile lui Dumnezeu din zidiri.

Arhimandritul Cleopa a scris si alte cuvinte de folos, din care unele s-au tipărit, iar altele s-au pierdut cu timpul. Dar cele care s-au păstrat până astăzi dovedesc că părintele era foarte râvnitor pentru Sfânta Scriptură, pentru scrierile Sfintilor Părinti si Sfintele Canoane, si mai ales pentru neîncetata rugăciune.

Sfintia sa se ruga în singurătate între 10-12 ore în timp de o zi si o noapte. După cum ne spunea mai târziu ucenicul său, Ieromonahul Varsanufie, Părintele Cleopa obisnuia să citească dimineata următoarele rugăciuni: Rugăciunile diminetii, câteva acatiste, din care nu lipseau Acatistul Mântuitorului si al Bunei Vestiri. Apoi citea Canonul de pocăintă, Canonul îngerului păzitor, Canonul puterilor ceresti si câteva catisme din Psaltire.

După amiază citea Vecernia, Pavecernita si câteva canoane din Bogorodicină. Apoi, după o mică pauză, mânca o dată în zi către seară si continua cu rugăciunile de seară si Paraclisul Maicii Domnului. În restul timpului repeta rugăciunea lui Iisus. Se învrednicise să dobân-dească si rugăciunea inimii, cum ne spunea ucenicul său, încât uneori plângea cu lacrimi fierbinti si simtea o mare căldură duhovnicească în inima sa, care ardea ca o văpaie de foc.

SIHASTRIA FARA PARINTELE CLEOPA

În perioada persecutiei, în Mănăstirea Sihăstria slujbele se făceau cu greutate din lipsă de slujitori. Duhovnicii erau tot mai putini, credinciosii veneau pe la mănăstiri cu oarecare teamă, iar tinerii care doreau să rămână, erau primiti ca lucrători în haine civile.

Lipsa Arhimandritului Cleopa si a Protosinghelului Ioil Gheorghiu, a îngreuiat si mai mult viata duhovnicească. Acum toată greutatea apăsa pe umerii bătrânului duhovnic Paisie. Mai mult decât toti, sfintia sa spovedea ziua si noaptea călugări si mireni; mângâia, îmbărbăta, dădea sperantă tuturor, rugându-se lui Dumnezeu cu credintă.

Toti întrebau de Părintele Cleopa si-l pomeneau la sfintele lor rugăciuni. Toti ar fi dorit măcar să-l vadă si să se bucure de cuvintele sale, dar nimeni nu stia unde anume se nevoieste si se roagă lui Dumnezeu. Însă toti simteau tainic puterea rugăciunilor lui. Si această încre-dintare dădea sperantă tuturor că mai devreme sau mai târziu se va reîntoarce la fiii săi sufletesti.

Noul staret al Mănăstirii Sihăstria, Protosinghelul Caliopie Apetri, a fost rânduit în mod providential să conducă această obste. El era, de fapt, ucenicul Părintelui Cleopa, cu care stătuse împreună si la Mănăstirea Slatina. Totodată, era un părinte foarte curajos, îndrăznet, râvni-tor pentru cele sfinte si plin de bunătate. Toate aceste calităti, împreună cu harul lui Dumnezeu, l-au ajutat să mentină în aceeasi râvnă si rânduială obstea Mănăstirii Sihăstria, timp de 12 ani.

Slujbele se făceau tot asa de frumoase ca în trecut, se rosteau predici, credinciosii veneau din ce în ce mai numerosi si starea critică din anii 1959-1962 s-a ameliorat mult după 1963.

De aceea putem zice împreună cu Proorocul David: Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu esti Dumnezeu, Care faci minuni!

LACRIMILE MAICII AGAFIA

Era în vara anului 1964. Evenimentele din lume decurgeau spre binele crestinătătii. Oamenii îsi recăpătau speranta zilei de mâine. Mănăstirile, aceste cetăti ale Ortodoxiei milenare, se rugau stăruitor pentru biruinta Crucii lui Hristos. Bisericile erau tot mai pline de credinciosi, pelerinajele pe la mănăstiri se înmultiseră, iar Dumnezeu se întorsese cu fata spre noi, păcătosii.

Veneam de la Târgu Neamt spre Mănăstirea Sihăs-tria, prin Agapia Veche. Voiam să mai mângâi pe mama Părintelui Cleopa si să-i duc câte ceva din cele de nevoie. Când am ajuns în poarta mănăstirii, bătrâna Maică Agafia astepta să vină câte un închinător ca să-i vorbească. Cum vedea pe cineva intrând în incinta mănăstirii, Maica Agafia, fără să-l cunoască, îl întreba: "Ascultă, dumnea-ta! N-ai văzut pe Cleopa meu?" Credinciosul îi spunea: "Nu, maică, nu-l cunosc!"

Când veneau alti credinciosi să se închine, bătrâna se apropia de ei si-i întreba si pe ei cu lacrimi în ochi: "N-ati văzut cumva pe Cleopa meu?" Iar ei îi răspundeau: "Nu stim, maică, nu l-am văzut!" Atunci bătrâna, suspinând, îsi stergea lacrimile din ochi, privind undeva departe.

Întelegând marea ei durere, m-am apropiat de Maica Agafia să-i dau cele pregătite pentru ea, si i-am spus cu blândete:

- Maică Agafie, nu mai întreba pe oameni unde este Părintele Cleopa, că ei nu stiu unde se află!

Atunci bătrâna mi-a spus cu lacrimi de durere:

- Ei, Părinte Ioanichie, dacă n-ai fost mamă!

Cuvintele ei m-au umplut de lacrimi si, după ce m-am închinat în biserică, i-am spus:

- Lasă, Maică Agafie, că în curând Părintele Cleopa va veni la Sihăstria! Apoi am plecat peste munte la mănăstire.

A doua zi după amiază, Maica Agafia, cuprinsă de dor pentru fiul ei, Cleopa, si-a luat bătul în mână si, fără să spună nimic la maici, a pornit peste munte spre Sihăstria. Dar, fiind singură si având peste 88 de ani, a rătăcit poteca în pădure si spre seară, a găsit-o un om si a dus-o la o cabană forestieră. Nu mai stia nici să se întoarcă înapoi, nici să vină la Sihăstria. Muncitorii de la cabană i-au dat o cameră de dormit peste noapte. În acest timp clopotele Mănăstirii Agapia Veche se trăgeau necon-tenit si toate surorile o căutau prin pădure. Abia a doua zi pe la amiază au aflat-o si au întrebat-o:

- Cum ai ajuns aici, Maică Agafia?

- Am vrut să mă duc la Sihăstria, să văd dacă n-a venit Cleopa meu! Dar m-am rătăcit. M-a adus un om la cabana asta si nu stiu pe unde să merg.

- Hai că te ducem noi, Maică Agafia!

Ajungând la Sihăstria, Maica Agafia a îngenunchiat în fata mormintelor celor doi fii ai ei, Vasile si Gherasim, si, după ce a plâns singură îndeajuns, s-a sculat, a sărutat crucile, s-a închinat în biserică si a spus surorilor:

- De-acum pot să mor! Dar nu mă lăsati să rămân aici?

- Nu, Maică Agafie! Hai să mergem înapoi!

- Hai să mergem□

REÎNTOARCEREA PARINTELUI CLEOPA LA MANASTIREA SIHASTRIA

În luna august 1964, bucuria negrăită a eliberării tării si a tuturor românilor robiti de comunism cuprinsese pe toti. Închisorile rămăseseră goale, cei care supravietuiseră au fost eliberati, mănăstirile si toată tara făceau rugăciuni de multumire lui Dumnezeu si toti sperau în mai binele zilei de mâine.

La sfârsitul aceleiasi luni, însotit de un binevoitor, am ajuns la bordeiul Părintelui Cleopa, tăinuit de vederea celor multi. Îngenunchind, i-am sărutat mâna, ne-am îmbrătisat si am plâns împreună. Mi se părea că visez. Apoi, Domnul întărindu-ne, ne-am rugat îndelung, si i-am spus Părintelui Cleopa: "Preacuvioase părinte, am venit, trimis de părintii de la Sihăstria, să vă aducem acasă, după aproape sase ani de despărtire. S-au deschis închisorile si Dumnezeu ne-a binecuvântat tara cu putină libertate. Deci, vă rugăm să vă întoarceti la Sihăstria! Toti părintii vă asteaptă plângând de bucurie. Vă asteaptă si credinciosii, dar cel mai mult vă doreste Părintele Paisie, duhovnicul nostru al tuturor, care v-a crescut de mic, si Maica Agafia, mama sfintiei voastre!□"

Părintele Cleopa însă ezita. Se învătase cu linistea. O luptă tainică era în sufletul său. Să renunte la liniste pentru folosul altora? Sau să rămână mai departe la pustie? Atunci, văzându-l în această cumpănă, l-am lăsat să se roage lui Dumnezeu încă două săptămâni. La 29 septembrie, de ziua Sfântului Chiriac Sihastrul, Părintele Cleopa cu ucenicul său, Varsanufie, mergând peste munti si văi, prin păduri cunoscute numai de ei, au sosit în Mănăstirea Sihăstria.

Bucuria a fost mare, părintii si fratii îl sărutau cu lacrimi în ochi si dădeau slavă lui Dumnezeu că s-a întors iarăsi sănătos la chilia sa. Drept multumită, în seara aceea s-a făcut priveghere de noapte. Ziua următoare, Părintele Cleopa a petrecut-o împreună cu duhovnicul său, Ieroschimonahul Paisie.

Asa a fost reîntoarcerea în obstea Sihăstriei a Arhimandritului Cleopa.

ACTIVITATEA DUHOVNICEASCA A PARINTELUI CLEOPA

Vestea venirii sale în Mănăstirea Sihăstria s-a răs-pândit în câteva zile în toată tara. Încet, încet, au început iarăsi să-l viziteze grupuri de credinciosi de pretutindeni, să-i ceară sfat si să primească binecuvântare.

Asa a început Părintele Cleopa să mângâie din nou lumea, să rostească zilnic cuvânt de folos, să spovedească si să atragă pe multi către Hristos prin cuvânt si rugăciune. În fiecare zi veneau la chilia lui zeci si sute de credinciosi din tară si chiar de peste hotare.

Aici ascultau sfatul si cuvântul de îmbărbătare al bătrânului, puneau întrebări duhovnicesti si teologice de la cele mai simple, până la cele mai profunde si fiecare iesea multumit de la el, bucurându-se măcar să-l vadă si să primească binecuvântare. Astfel, fiind cunoscut în toată tara, toti multumeau lui Dumnezeu că ni l-a dăruit ca o binecuvântare cerească.

Prima datorie pe care o cerea Părintele Cleopa de la credinciosii de toate vârstele si dregătoriile, era păstrarea cu sfintenie a dreptei credinte, adică a dogmelor Bisericii Ortodoxe. Fără dreapta credintă, nimeni nu se poate mântui, chiar dacă are unele fapte bune.

Apoi părintele punea accentul pe mărturisirea păcatelor, îndemnând credinciosii să se spovedească de cel putin patru ori pe an. El le zicea: "Frate, când vezi că s-a îmbolnăvit în casă tata sau mama, nu chema doctorul mai întâi, ci preotul. Că doctorul nu-i poate da o clipă de viată. Că dacă ar putea da, nu ti-ar da-o tie, ar tine-o pentru el. Totul este cum vrea Dumnezeu! Să chemi preotul si să-i zici: "Părinte, stai si spovedeste-l pe tata sau pe mama după carte". Iar preotul să-l întrebe dacă a făcut cutare păcat sau cutare păcat, asa sau asa...

După spovedanie, cel ce se spovedeste e bine să spună că pe toate le-a făcut. Că dacă nu gresim cu lucrul, gresim cu mintea, sau cu cuvântul. Si preotul la sfârsit îl poate dezlega de toate păcatele cu darul pe care i l-a dat Hristos.

Apoi poti chema si doctorul. Că dacă moare omul spovedit curat, Biserica îl poate scoate din iad si în 40 de zile, sau poate mai mult, dar îl poate scoate. Dar dacă este nespovedit si are păcate grele, nu-l mai scoate din iad nici o slujbă. Fără spovedanie nu este mântuire".

Sfintia sa recomanda fiecăruia să aibă duhovnicul său în parohia de care depinde. Iar dacă cineva dorea o spovedanie mai amănuntită, o putea face în special la duhovnicii bătrâni din mănăstiri. În acest caz credinciosii care se spovedeau la mănăstiri erau datori să ia binecuvântare de la preotul locului si apoi să-si facă canonul rânduit.

Amintim aici că preacuviosia sa avea la spovedanie, pe lângă numerosi credinciosi, si circa 40 de părinti si frati din obstea Mănăstirii Sihăstria, la care se adăugau multi călugări si maici din alte mănăstiri, precum si preoti de mir si mai multi ierarhi.

Prin spovedanie, Părintele Cleopa dobândea multe suflete pentru Hristos, însă întreba pe fiecare dacă poate face canonul rânduit de el. Iar dacă cineva spunea că nu-l poate împlini, părintele îi dădea un canon mai mic, după vârsta, puterea si râvna lui.

Apoi cerea fiecărui credincios să se roage cât de mult, precum porunceste însusi Sfântul Pavel, zicând: Neîncetat să vă rugati (I Tesaloniceni 5, 17). Părintele recomanda, în general, ca fiecare să facă dimineata Rugăciunile Diminetii si Acatistul Maicii Domnului, seara Rugăciunile spre somn si Paraclisul Maicii Domnului, cu candela aprinsă; si restul zilei, pe cât se poate, rugăciunea "Doamne Iisuse".

Însă mai întâi el însusi se ruga zilnic pentru sine, pentru Biserică, pentru credinciosi, pentru cei căzuti în grele păcate, pentru cei bolnavi, pentru cei din suferintă. Astfel, rugăciunile Părintelui Cleopa făceau uneori adevărate minuni, căci li se împlineau cererile cele de folos, se întorceau sănătosi de la spitale si

din călătorii, si reuseau la examene si în viata de toate zilele.

Apoi le cerea să meargă la biserică săptămânal sau, în caz de nevoie, la două-trei săptămâni. Când nu pot merge, să trimită pe cineva din familie, ori sotul ori sotia, ori unul din copii, pe care îl numea "apostolul familiei". Iar acasă să citească cărti sfinte, să se roage si să nu mănânce până nu vine "apostolul familiei" cu sfânta anaforă de la biserică.

Îndemna si la milostenie: "Să nu plece nimeni de la voi nemiluit, mamă! N-ai un ban, dă-i un cartof, un colt de pâine, o batistă, dă-i ceva cât de putin. Dacă dai putin, dar îti pare rău că nu dai mai mult, ca fulgerul ajunge la Dumnezeu milostenia ta. De ce? S-au întâlnit două mari virtuti: milostenia cu smerenia".

Sfătuia pe fiecare să facă milostenie în numele lui Hristos, după puterea sa, că cel ce face milostenie "împrumută pe Dumnezeu" si se mântuieste cel mai usor. Că zice Domnul în Sfânta Evanghelie: Fericiti cei milostivi, că aceia se vor milui (Matei 5, 7).

De asemenea, recomanda credinciosilor să trăiască în permanentă dragoste si armonie crestină, după cuvântul pe care îl rosteste Însusi Hristos: Întru aceasta vor cunoaste toti că sunteti ucenicii Mei, dacă veti avea dragoste unii fată de altii (Ioan 13, 35).

O datorie principală, pe care o cerea familiilor credincioase de la sate si orase, era si nasterea de copii. Potrivit Sfintelor Canoane, Părintele Cleopa interzicea cu desăvârsire avortul si uciderea de copii pe orice cale, căci acesta este unul din cele mai mari păcate din viata crestinilor. Apoi recomanda tinerilor să ducă viată în feciorie până la cununia religioasă si să asculte de preotii si părintii lor, după porunca dată lui Moise: Cinsteste pe tatăl tău si pe mama ta, ca să-ti fie tie bine si să trăiesti ani multi pe pământ (Iesire 20, 12). Iar celor care aveau procese si certuri pentru cele pământesti, bătrânul le cerea să se împace unii cu altii si să urmeze sfatul preotului lor.

La urmă, Părintele Cleopa le tinea un cuvânt de folos, după priceperea lor, si le răspundea la întrebările puse de fiecare. Apoi îi binecuvânta cu Sfânta Cruce, îi miruia, le dădea iconite si tămâie si îi slobozea cu pace la casele lor. După ce se odihnea putin, veneau alte grupuri de credinciosi să-i ceară sfat si binecuvântare.

Erau zile, mai ales vara, când părintele avea mai multe grupuri de credinciosi, numărând sute de oameni.

Aceasta a fost cea mai mare misiune duhovnicească pe care a făcut-o în mod neîntrerupt Părintele Cleopa din toamna anului 1964, până la 2 decembrie 1998, când si-a dat duhul în bratele lui Hristos.

SFATURI DUHOVNICESTI PENTRU MONAHI

Întrucât zilnic veneau părinti si frati atât din Mănăstirea Sihăstria, cât si din alte mănăstiri, pentru spovedanie si sfătuire duhovnicească la Părintele Cleopa, sfintia sa căuta să dea fiecăruia sfaturi potrivite cu nevoile sale sufletesti, precum îl călăuzea Duhul Sfânt.

Monahii, după cum se stie, duc viată duhovnicească deosebită, au canon special rânduit de duhovnicii lor, au si încercări deosebite si de aceea au nevoie de duhovnici iscusiti, care să-i poată povătui pe calea pocăintei spre Hristos. De aceea Părintele Cleopa întreba pe fiecare ce probleme sufletesti are. Apoi, de câtă vreme nu este spovedit, cine îi este duhovnic, dacă are dezlegare sau nu pentru Sfânta Împărtăsanie si dacă îl mustră constiinta pentru vreun păcat pe care l-a ascuns sau s-a rusinat să-l mărturisească.

De răspunsul pe care îl dădea fiecare în fata bătrânului, depindea si sfătuirea duhovnicească pe care o primea. Si întrucât Părintele Cleopa cunostea bine Sfânta Scriptură, Sfintii Părinti, Filocalia si Sfintele Canoane, si era inspirat de Dumnezeu, el reusea întotdeauna să dea răspunsul cel mai bun, potrivit cu

nevoia si frământarea sufletească a fiecăruia. Astfel, cel care primea sfatul bătrânului si îl împlinea, avea multă bucurie si pace sufletească. Iar dacă făgăduia că păzeste sfatul lui si nu-l împlinea, avea mustrare de constiintă si era nevoit să se reîntoarcă la bătrânul.

Sfatul cel mai des recomandat atât monahilor, cât si credinciosilor, era acesta: "Dacă vrei să mergi drept înaintea lui Dumnezeu, îti trebuie două ziduri. Dar nu de cărămidă, nu de piatră, nu de pământ, ci două ziduri duhovnicesti. Să aveti frica de Dumnezeu în dreapta, căci zice Proorocul David: Cu frica de Dumnezeu se abate tot omul de la rău; iar în stânga să aveti frica mortii, căci zice Isus, fiul lui Sirah: Fiule, adu-ti aminte de cele mai de pe urmă ale tale si în veac nu vei gresi. Aceste două fapte bune - frica de Dumnezeu si cugetarea la moarte -, îl izbăvesc pe om de tot păcatul".

Alte sfaturi pe care le recomanda monahilor erau si acestea: să facă ascultare cu dragoste si cu "Doamne Iisuse" în minte si în inimă, si să participe, în functie de ascultare, în fiecare zi la Sfânta Liturghie si la celelalte slujbe ale Bisericii.

De asemenea, Părintele Cleopa mai recomanda monahilor si fratilor din mănăstiri să asculte întru toate de duhovnicii lor. Dacă nu pot împlini un canon, să ceară duhovnicilor un alt canon, pe măsura puterii lor; să citească zilnic câte un capitol sau două din Sfânta Scriptură, mai ales din Noul Testament; să citească viata sfântului din ziua respectivă si câte un cuvânt din Pateric si alte cărti sfinte.

Recomanda iarăsi vietuitorilor din mănăstiri să fie cât mai statornici în viata monahală, să nu umble dintr-un loc în altul, dintr-o mănăstire în alta; să nu aibă nici un fel de avere personală si să nu facă nimic fără binecuvântarea staretului si a duhovnicului.

Dacă veneau la sfintia sa călugări sau frati care se sminteau de unele lucruri, părintele îi îndemna să ia aminte la ei însisi: "Ce crezi tu? Un corăbier, când merge cu corabia pe mare, prin locuri stâncoase si periculoase, crezi că el se uită la altă corabie, pe unde o duce celălalt? El este cu ochii la cârmă.

Sau cel care merge cu masina pe drum, se uită cum conduce celălalt masina? El este cu ochii la drumul lui: dreapta, stânga, pantă, deal! Fiecare este cu ochii la masina lui. Asa si tu. Fii cu mâna pe volanul sufletului tău! Uită-te la sufletul tău, să nu-l dai în prăpastie! Treaba lui ce face celălalt. Fiecare se mântuieste după cum îsi conduce sufletul său.

Trei frati de la Mănăstirea Neamt s-au dus la mosul Gheorghe Lazăr, un om sfânt, care a făcut minuni în părtile acestea, si i-au zis:

- Mos Gheorghe, noi plecăm din mănăstirea asta, că ne-am smintit!

- Dar de ce, drăgută? a spus bătrânul.

- Nu mai este mântuire în mănăstire!

Atunci mosul Gheorghe, care niciodată nu se mânia, a strigat tare de trei ori: "Nu fă tu! Nu fă tu! Nu fă tu!" si s-a dus".

Dacă cineva din cinul monahal observa vreo abatere mai gravă la părintele său duhovnicesc, fie iubirea de avere, fie lăcomia de orice fel, zgârcenia, mândria, mânia si altele, Părintele Cleopa îi recomanda să-si aleagă un alt duhovnic, fără să-l judece pe cel dintâi.

Acestea sunt câteva din sfaturile pe care le dădea Arhimandritul Cleopa fiilor săi duhovnicesti si tuturor monahilor din tară care veneau să-i ceară cuvânt de folos.

SFATURI DUHOVNICESTI PENTRU CREDINCIOSI

Părintele Cleopa era un iscusit duhovnic atât pentru călugări, cât si pentru credinciosi. În primul rând se străduia să trezească în suflete râvna si dorul pentru Dumnezeu. După acestea urma cresterea duhovnicească a acelui suflet si înnoirea lui.

El recomanda fiilor săi sufletesti să respecte, în general, următoarele sfaturi:

Copiii să fie crescuti de mici în frica Domnului. Să învete rugăciuni pe de rost, să fie spovediti si împărtăsiti lunar; să fie dusi cu regularitate la Sfânta Biserică, să asculte de părinti, să facă rugăciuni si metanii pentru tata si mama, pentru fratii si rudele lor, să învete religia în scoală, să tină sfintele posturi si să nu fure.

Tinerii să aibă fiecare duhovnicul său. Să se spovedească o dată pe lună, iar Sfânta Împărtăsanie să o primească cu multă evlavie, când vor fi vrednici de Trupul si Sângele Domnului, urmând sfatul duhovnicului. Apoi să asculte întru toate de părinti, să se ferească de toate smintelile si păcatele urâte de astăzi; să citească cărti sfinte, iar care au chemare, să se pună în slujba Domnului, fie învătând Seminarul si Teologia, fie intrând în viata monahală. Cei care au abateri grave de la morala crestină să se spovedească la duhovnici bătrâni si să urmeze canonul rânduit de ei.

Cei care vor să se căsătorească să fie cercetati canonic de preotii lor, ca nu cumva să fie rude între ei, sau să se căsătorească fără voia părintilor lor. Apoi să respecte poruncile date de Dumnezeu celor căsătoriti, adică să nu-si ucidă pruncii, să asculte de părinti, să fie crestini buni, să facă milostenie si să împlinească cu cuget curat sfaturile duhovnicilor lor.

Cei căsătoriti să facă din casa lor o adevărată biserică. Să nască si să-si crească copiii în frică de Dumnezeu, să se roage mult, să facă milostenie la săraci si la văduve, să se spovedească si să se împărtăsească cel putin de patru ori pe an, dacă au dezlegare. Apoi să nu primească sectanti si oameni de altă lege în casele lor, să trăiască în pace unii cu altii, să îngrijească cu sfintenie de părintii si bătrânii familiei si să asculte întru toate de păstorii lor sufletesti.

DUHOVNICII PARINTELUI CLEOPA

Până la vârsta de doisprezece ani, Părintele Cleopa, pe atunci elev la scoala primară, se mărturisea la preotul de parohie, numit Gheorghe Chiriac, care a botezat pe toti copiii familiei Alexandru Ilie. După această vârstă, tânărul Constantin se mărturisea la duhovnicii Schitului Cozancea, din apropiere, mai ales la duhovnicul Conon Gavrilescu, care era un vestit exorcist si părinte duhovnicesc în partea locului.

Din toamna anului 1929, când intră în viata monahală la Schitul Sihăstria, a avut ca duhovnic pe egumenul schitului, Protosinghelul Ioanichie Moroi, care era părinte duhovnicesc al tuturor vietuitorilor de aici, întrucât era singurul preot si slujitor al Sihăstriei.

Prin anii 1937-1938, monahul Cleopa se ducea uneori cu oile în apropiere de Agapia Veche si îsi mărturisea păcatele la vestitul duhovnic Vichentie Mălău. După anul 1938, când Protosinghelul Vichentie s-a dus ca preot misionar în Banat, Părintele Cleopa se spovedea atât la bătrânul staret Ioanichie, cât si la Ieroschimonahul Ioil.

Din anul 1942, după ce a fost numit loctiitor de egumen, Părintele Cleopa se spovedea de obicei la Ieroschimonahul Ioil Gheorghiu, duhovnicul schitului, întrucât bătrânul egumen zăcea la pat. Dar si după hirotonia sa în preot, în anul 1945, si după numirea sa ca egumen la Sihăstria, se spovedea tot la Ieroschimonahul Ioil, iar uneori la Ieromonahul Calistrat Bobu.

Către sfârsitul anului 1948, Ieroschimonahul Paisie Olaru se transferă de la Cozancea în obstea Mănăstirii

Sihăstria, devenind duhovnicul Părintelui Cleopa si al multor părinti. Acest mare părinte era cel mai iscusit duhovnic din Moldova, în a doua jumătate a secolului XX. Chiar si în perioadele de retragere în munti, Părintele Cleopa se mărturisea uneori tot la duhovnicul Paisie, care se ducea în miez de noapte să-l întâlnească la un loc anumit, cunoscut numai de ei.

La 18 octombrie 1990, când Ieroschimonahul Paisie se mută la Domnul, Părintele Cleopa îsi alege duhovnic pe Protosinghelul Varsanufie Lipan, ucenicul său, la care se mai spovedise si în perioada retragerii în munti.

În primăvara anului 1997, Protosinghelul Varsanufie mutându-se la Domnul, Arhimandritul Cleopa Ilie si-a ales ca ultim duhovnic, pe Ieromonahul Iacob Savin, la care s-a spovedit până la moarte.

Acestia au fost părintii duhovnicesti ai Arhiman-dritului Cleopa Ilie, din copilărie până la sfârsitul vietii sale. Pe acestia îi pomenea întotdeauna cu evlavie la rugăciunile sale atât în biserică, cât si la chilie.

DOI MONAHI BATRÂNI CU DARUL RUGACIUNII

Prin anii 1968-1970 se nevoiau în Mănăstirea Sihăs-tria mai multi călugări bătrâni cu viată aleasă, toti ucenici ai Părintelui Cleopa. În fiecare noapte erau prezenti la slujba Utreniei. După terminarea slujbei de miezul noptii, fiecare se retrăgea la chilia sa. Doar doi părinti bătrâni rămâneau în biserică si asteptau să iasă ceilalti.

Apoi, nemaivăzând pe nimeni, se asezau la pământ cu fata în jos în formă de cruce si începeau să se roage cu lacrimi Mântuitorului Hristos, cerând milă, iertare si dezlegare de păcate.

Aceasta o făceau în fiecare noapte după Utrenie, fără a fi observati de cineva. Dar într-o noapte se ruga neobservat într-un colt al bisericii un preot bătrân cu viată sfântă. Era preotul Dimitrie Bejan, paroh în satul Ghindăoani - comuna Băltătesti, judetul Neamt, care venea din când în când la Sihăstria.

Cei doi părinti asternuti cu fetele la pământ n-au observat că mai este cineva în biserică. Si începând ei a se ruga din inimă, deasupra capetelor lor se ridica o flacără de lumină străvezie, care se tot mărea. Era flacăra harică a Duhului Sfânt, care crestea pe măsura rugăciunii celor doi bătrâni. Preotul, nemaivăzând vreodată asa ceva, se uimea de această minune si, căzând în genunchi, se ruga si el.

După putină vreme, acea flacără harică s-a micsorat încet-încet până s-a stins. Apoi cei doi bătrâni s-au sculat în picioare, au făcut trei metanii, au sărutat sfintele icoane si au plecat fiecare la chilia sa.

Iată deci că si în zilele noastre mai sunt călugări cu viată sfântă, care au darul rugăciunii de foc! Numele lor nu sunt cunoscute nici până astăzi. Dar unii bătrâni îmbunătătiti ne spun că erau părintii Ianuarie si Casian, ucenicii Părintelui Cleopa. Însă aceasta rămâne o taină a lui Dumnezeu!

DESPRE O CRESTINA CARE AVEA DARUL DUMNEZEIESTII RUGACIUNI

Ne vorbea Părintele Cleopa despre o altă minune de taină petrecută tot în biserica Mănăstirii Sihăstria:

"În iarna anului 1971, eram de rând la Sfântul Altar. Am venit la biserică la ora 4 dimineata si îmi făceam rugăciunile pentru Sfânta Împărtăsanie în fata Sfintei Mese. Nu după mult timp intră o femeie să se roage, care venise de cu seară la mănăstire. N-o cunos-team. Se ruga încet pe la toate icoanele si făcea mereu metanii. Nu stia că mai este cineva în biserică, căci era întuneric, fiind timp de iarnă. Văzând eu că se roagă atât de stăruitor, m-am uitat prin sfintele usi să văd cine se roagă cu atâta credintă. Femeia stătea în genunchi în mijlocul bisericii, cu mâinile ridicate în sus si zicea din toată inima aceste cuvinte: "Doamne,

nu mă lăsa! Doamne, nu mă lăsa!"

Atunci am văzut o lumină gălbuie în jurul capului ei si m-am înspăimântat. Apoi femeia a căzut cu fata la pământ si se ruga fără glas. Raza de lumină de deasupra ei se făcea tot mai mare si se ridica deasupra capului. După putin timp lumina s-a stins încet, iar femeia s-a ridicat si a iesit din biserică. Era o femeie de la tară.

Iată deci cine are darul rugăciunii! Iată că mirenii ne întrec pe noi, călugării! Eu făceam proscomidia si de mare emotie am început a plânge cu copia în mână. Numai Dumnezeu stie câti alesi are în această lume!"

PELERINAJ LA MORMÂNTUL DOMNULUI SI LA MUNTELE SINAI

În toamna anului 1974, la zece ani de la reîntoarce-rea sa din pustie, mai multi pelerini din tară, împreună cu Părintele Cleopa si Protosinghelul Ioil Gheorghiu, am plecat să ne închinăm la Mormântul Domnului si la celelalte locuri sfinte.

Aceasta a fost una dintre cele mai mari bucurii din viata Părintelui Cleopa. Primul si cel mai sfânt drum pe care l-am făcut împreună în cetatea sfântă a Ierusalimului, a fost închinarea la Mormântul Domnului. Apoi am urcat pe Golgota si am sărutat Sfânta Cruce, pe care S-a răstignit Hristos pentru mântuirea noastră si a întregii lumi. Acolo am ascultat Sfânta Liturghie si, dând slavă Mântuitorului nostru Iisus Hristos, am mers în pelerinaj la celelalte locuri sfinte din Ierusalim, cu sufletele pline de bucurie si emotie.

În zilele următoare ne-am închinat pe Muntele Sion, unde a adormit Maica Domnului, precum si la mormântul Proorocului David. Apoi am coborât în grădina Ghetsi-mani si ne-am închinat la mormântul Maicii Domnului si la toate locurile sfinte de aici. Cu Noul Testament în mână am urcat pe Muntele Măslinilor si am poposit la cele două mari mănăstiri ortodoxe de maici: "Sfânta Maria Magdalena" si "Eleon", unde se nevoiau si zece monahii românce.

Asa am străbătut Tara Sfântă până în Galileea, în orasul Nazaret, unde Maica Domnului a primit vestea întrupării lui Hristos. Cel mai mult dintre noi însă se bucura Părintele Cleopa, care gustase din atâtea necazuri ale acestei vieti!

Alt popas l-am făcut în orasul Cana Galileii si la fântâna Samarinencii. De aici am ajuns la râul Iordan, în care S-a botezat Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, si ne-am reîntors la Ierusalim.

Apoi am plecat spre Betleem, orasul unde S-a născut Hristos Domnul. Aici am zăbovit o zi, cerând Mântuitorului să se nască duhovniceste si în inimile si sufletele noastre.

După alte câteva zile am plecat cu totii, cale de peste trei sute de kilometri, spre Muntele Sinai pe care Moise a primit Tablele Legii. Pe aici a condus Moise poporul ales spre Tara Sfântă. Doamne, cât de pustiu este locul acesta si cât de binecuvântată este tara noastră, România, umbrită si ocrotită de bunătatea Ta cea mare!

În zare se vedea ca o cetate nebiruită a Ortodoxiei Mănăstirea Sfânta Ecaterina, unde se află moastele marii mucenite. Aici suntem primiti cu multă bunăvointă de Mitropolitul Damianos, staretul mănăstirii.

A doua zi am urcat pe vârful muntelui unde Sfântul Prooroc Moise a primit Tablele Legii. Apoi ne-am întors din nou spre Sfânta Cetate a Ierusalimului, dând slavă lui Dumnezeu pentru toate.

După ce ne închinăm iarăsi la Mormântul Dom-nului, vizităm satul Ain Karem, locul de nastere al Sfântului Ioan Botezătorul, apoi Ierihonul si mănăstirile de pe Valea Iordanului. La 30 octombrie ne reîntorceam în tară.

PELERINAJ LA MUNTELE ATHOS SI ALTE LOCURI SFINTE

După trei ani de la primul pelerinaj, în septembrie 1977, un grup de patru părinti din Mănăstirea Sihăstria în frunte cu Arhimandritul Cleopa Ilie, am plecat cu trenul spre Muntele Athos.

Athosul, numit si "Grădina Maicii Domnului", este al doilea loc sfânt al lumii crestine, după Mormântul Domnului. Athosul este paradisul tărilor ortodoxe, unic în lumea crestină.

Ajungem la Tesalonic, capitala Macedoniei antice, unde ne întâmpină câtiva monahi români. O zi întreagă vizităm mănăstirile si bisericile vechi ale Greciei de Nord, apoi plecăm spre Muntele Athos.

În zare se conturează unele mănăstiri atonite, portul Dafne si vârful înalt de peste 2000 de metri al Muntelui Athos. Totul ni se pare ca o minune dumnezeiască. Muntele Athos este o limbă îngustă de pământ, cu o suprafată de 339 kilometri pătrati, lungă de peste 80 kilometri, care adăposteste pe ambele laturi 20 de mănăstiri mari, peste 15 schituri si aproape 200 de chilii mici si mari, în care se nevoiesc peste 1500 de călugări greci, sârbi, rusi, români si bulgari.

După două ore de călătorie cu vaporul, coborâm în portul Dafne, apoi urcăm spre Kareia, capitala Sfântului Munte. După ce obtinem viza de intrare în Muntele Athos, pornim spre Schitul Românesc Prodromul, unde poposim două zile. Sâmbătă noaptea, la slujba Utreniei a fost tuns în monahism rasoforul Ioan, unul din ucenicii Părintelui Cleopa, care l-a si luat sub mantie. Tunderea a fost oficiată de Arhimandritul Victorin, staretul Mănăstirii Sihăstria, care i-a dat numele de Ioanichie.

Apoi s-a săvârsit Sfânta Liturghie, iar Părintele Cleopa a rostit un frumos cuvânt duhovnicesc. După masă am vizitat toate pesterile si chiliile pustnicesti din jurul Schitului Prodromul, iar a doua zi am plecat să ne închinăm în marile mănăstiri atonite vestite în toată lumea.

Primul popas îl facem la Mănăstirea Marea Lavră. Aici ne închinăm la mormântul Sfântului Atanasie Atonitul din pridvorul bisericii.

În continuare vizităm chiliile românesti de la Schitul Lacu si Mănăstirile Iviru, Cutlumus si Stavronichita. Toate au fost înnoite de voievozii moldoveni si munteni, care le dădeau ajutoare si danii an de an. Cel mai mult ne-a miscat icoana Maicii Domnului, numită "Portărita", de la Mănăstirea Iviru, unde ne-am închinat cu totii, în frunte cu Părintele Cleopa. În drum spre Kareia, am făcut un scurt popas la chilia vestitului sihastru, Paisie Aghioritul, un mare cuvios cinstit si căutat de întreaga Grecie, care ne-a uimit cu sfintenia si smerenia sa.

Apoi ne închinăm la icoanele făcătoare de minuni de la Mănăstirile Protaton din Kareia, Pantocrator, Esfigmenu si Vatopedu, unde se află multe moaste si câteva icoane făcătoare de minuni. La Vatopedu Stefan cel Mare a construit o arsana, care se păstrează în bună stare si astăzi.

Continuăm pelerinajul spre Mănăstirea Hilandar. De aici traversăm muntele si poposim la Mănăstirea Zografu, ctitorită din temelie de Stefan cel Mare si Sfânt între anii 1475-1502, cu hramul Sfântul Mare Mucenic Gheorghe.

Ne închinăm apoi la mănăstirile de pe versantul vestic al Muntelui Athos, si anume: Mănăstirea Dochiaru, ctitorită în întregime de Alexandru Lăpusneanu în secolul XVI; Mănăstirile Xenofont si Pantelimon. În continuarea pelerinajului nostru, vizităm Mănăstirile Xeropotamu, Simonos Petra, ctitoria lui Mihai Viteazul; Filoteu, Grigoriu, ctitoria lui Stefan cel Mare; Dionisiu, ctitoria lui Neagoe Basarab; si Mănăstirea Sfântul Pavel.

Auzind egumenii atoniti de venirea Arhimandritului Cleopa în Muntele Athos, o bună parte dintre ei l-au solicitat să rostească cuvânt de folos la obstea mănăstirilor lor. Astfel, a tinut cinci predici duhovnicesti cu continut patristic si filocalic deosebit, care au mângâiat multe suflete tinere si au făcut ecou în toată Grecia, o bună parte dintre ele publicându-se.

Părăsind Sfântul Munte al Athosului, vizităm Atena cu mănăstirile din împrejurimi si mergem la marele duhovnic Porfirie, care avea darul înainte-vederii. Un adevărat sfânt din zilele noastre. El se nevoia într-un mic schit din Atica. De aici plecăm în insula Kerkira (Corfu) la moastele Sfântului Spiridon, pentru care Părintele Cleopa avea mare evlavie.

A doua zi, fiind Duminică, slujim împreună Sfânta Liturghie, iar Părintele Cleopa este invitat să tină un cuvânt duhovnicesc la Mănăstirea Platitera din oras. Seara târziu plecăm cu vaporul spre Italia, la moastele Sfântului Ierarh Nicolae, mare făcător de minuni, la dorinta stăruitoare a Părintelui Cleopa, care voia să le sărute măcar o dată în viată si să-i ceară ajutorul.

La orele 10 dimineata am sosit la Bari, unde se află catedrala cu moastele Sfântului Nicolae. Aici toti ne-am închinat cu lacrimi la racla lui, care se păstrează sub altarul bisericii mari, si i-am cerut ajutorul si mijlocirea sa pentru noi si pentru tară. Apoi Părintele Cleopa a citit cu lacrimi prima parte a Acatistului Sfântului Nicolae, iar noi ceilalti am continuat, cântând cu totii: "Bucură-te, Nicolae, mare făcător de minuni!" A fost un moment de mare emotie, pe care nu-l putem uita.

De aici am plecat la Roma si am vizitat catacombele Sfântul Calist si Sfântul Sebastian. Apoi am făcut un popas la Mănăstirea Celie din Iugoslavia, la marele teolog sârb Iustin Popovici. Toti doream să vorbim cu acest dogmatist si teolog cunoscut în întreaga lume, care avea domiciliul fortat în această mănăstire.

Timp de două zile Arhimandritii Iustin si Cleopa s-au întretinut duhovniceste prin translator. Apoi Părintele Cleopa i-a cerut un sfat de taină. Ar fi dorit să rămână până la sfârsitul vietii în Muntele Athos, dar era în îndoială. Atunci Arhimandritul Iustin i-a spus: "Părinte Cleopa, dacă te duci în Sfântul Munte, mai adaugi o floare în "Grădina Maicii Domnului". Dar pe credinciosi cui îi lasi? Acolo te rogi numai pentru sfintia ta. Dar în tară te rogi pentru toti si poti aduce la Dumnezeu multe suflete lipsite de povătuitori! Si eu m-am nevoit un timp în Muntele Athos, dar pe urmă m-am reîntors să fac misiune în tară.

Eu zic să rămâi în tară, să te mântuiesti si pe sfintia ta si să ajuti si la mântuirea altora. Aceasta este cea mai mare faptă bună a călugărilor de astăzi. Mai ales acum, când ne luptăm cu necredinta, cu sectele, cu indiferentis-mul religios!"

Urmând sfatul său, Părintele Cleopa s-a întors acasă linistit!

IEROSCHIMONAHUL PAISIE SI ARHIMANDRITUL CLEOPA

Dintre toti duhovnicii mănăstirilor noastre din a doua jumătate a secolului XX, doi au fost recunoscuti în toată tara ca fiind cei mai iscusiti. Acestia au fost Ieroschimonahul Paisie Olaru (1897-1990) si ucenicul său, Arhimandritul Cleopa Ilie (1912-1998).

Amândoi erau cercetati de numerosi credinciosi si monahi; amândoi aveau darul cuvântului si al lacrimilor. Amândoi au crescut în viată mii de ucenici de toate vârstele, de la copii si oameni simpli de la tară, până la intelectuali, preoti si ierarhi. Amândoi erau părinti harismatici si înainte-văzători. Amândoi erau oameni de rugăciune si se jertfeau pentru mântuirea celor multi.

Îndeobste, acesti doi duhovnici iscusiti foloseau ace-leasi mijloace duhovnicesti, dar fiecare avea specificul său.

Părintele Paisie avea o fire blândă, calmă, foarte afectivă. El nu putea respinge pe nimeni de la spovedanie, nu punea nici o conditie deosebită. Vorbea foarte încet si rar, ierta usor si vărsa lacrimi pentru fiecare, mai ales pentru mame, pentru copii si bolnavi. Apoi spovedea ziua si noaptea, întrucât avea multă lume la usă si se străduia să-i împace si să-i multumească pe toti. De aceea nu dormea de obicei pe pat, ci atipea putin în scaunul de spovedanie si iarăsi continua.

Ori de câte ori îl chemai sau îi băteai în usă, el întreba: "Cine este acolo?" Si dacă nu avea pe nimeni la spovedanie, zicea: "Hai, vino!"

Printre altele, două lucruri nu am putut afla în mod deosebit despre Părintele Paisie: niciodată nu stiam cât si când mănâncă si, de asemeni, când si cât doarme. Zilnic îi aducea ucenicul ceva de mâncare, asezând vasul pe un scaun. Însă până nu termina spovedania credinciosilor care îl asteptau, părintele nu mânca nimic.

Când era liber, bătrânul îsi lua sapa si iesea în grădină, căci avea câteva straturi în jurul chiliei. Odată l-a întrebat un duhovnic: "Părinte Paisie, de ce te ostenesti atât de mult cu grădina? Nu-ti ajunge osteneala cu credinciosii?" Iar bătrânul a răspuns: "Mai ies si eu la aer si mai lucrez câte oleacă la grădină, ca să mai uit păcatele cele mari care le aud la spovedanie! Căci are obicei diavolul să aducă mereu în mintea duhovnicilor păcatele auzite la spovedanie, mai ales cele trupesti, pentru a le face ispită. Apoi lucrez mai mult singur, ca să mă pot ruga cu rugăciunea mintii si să mă întăresc sufleteste. Altfel nu putem rezista în fata oamenilor si cuvântul nostru si rugăciunea nu au putere să schimbe sufletele credinciosilor".

Părintele Paisie nu dădea canon prea aspru fiilor săi duhovnicesti si tinea cont de vârsta, de râvna si de dragostea fiecăruia pentru Hristos. În general, le spunea să repete în fiecare zi de sapte ori psalmul 50 si de 15 ori "Tatăl nostru", să facă metanii cu rugăciunea "Doamne Iisuse", rugăciunile de dimineată si de seară, Canonul Mântuitorului, Paraclisul si rugăciunea Maicii Domnului "Milostivirea". Tocmai de aceea era căutat de multi si reusea să salveze nu putine suflete pentru împărătia lui Dumnezeu!

Bătrânul zicea credinciosilor care veneau la el pentru spovedanie: "Să ai răbdare! Să nu cumva să tai din cruce!" Adică să nu cârtească si să nu se deznădăjduiască în necazurile vietii. Plângea cu cei care îsi plângeau păcatele si se bucura cu cei care se izbăveau de patimi. Ba, mai mult, Ieroschimonahul Paisie avea si oarecare dar al înainte-vederii. Unora le spunea să nu plece la drum spre seară, ca să nu pătimească vreun necaz. Altora le spunea să nu plece neîmpărtăsiti de la mănăstire si, dacă îl ascultau, toate le mergeau bine, cu binecuvântarea lui. De aceea, nici unul din ucenicii bătrânului nu iesea din cuvântul său.

Între anii 1973-1985, Ieroschimonahul Paisie a fost pustnic la Schitul Sihla, schit dependent de Mănăstirea Sihăstria, aproape de pestera Sfintei Teodora. Si aici a continuat aceeasi nevoință de sihastru si duhovnic, căci veneau la sfintia sa mult mai multi credinciosi si monahi ca în Mănăstirea Sihăstria. Nu avea odihnă nici ziua, nici noaptea, însă era împăcat sufleteste pentru că toti se întorceau linistiti si bucurosi la casele lor.

În anul 1986, fracturându-si un picior, a fost adus la Sihăstria si a zăcut în pat până la sfârsitul vietii. Dar si aici avea zilnic călugări, preoti, credinciosi si chiar ierarhi la spovedanie, căci harul Duhului Sfânt îl întărea ca să-i multumească pe toti.

Arhimandritul Cleopa, fiind format si crescut de Ieroschimonahul Paisie la Schitul Cozancea, avea multe trăsături comune cu părintele său sufletesc. Aceeasi râvnă pentru Hristos, aceeasi dragoste pentru sfânta rugăciune, aceeasi milă pentru fiecare om, aceeasi milostenie pentru cei săraci. Dar avea si însusiri duhovnicesti diferite de ale Părintelui Paisie.

Părintele Cleopa era un om foarte hotărât, categoric, aspru cu sine si un mare nevoitor. Apoi era înzestrat de Dumnezeu în chip providential cu o memorie uimitoare si cu o mare dragoste pentru învătăturile Sfintilor Părinti, încât cunostea mai multă teologie patristică si practică decât multi din cei licentiati în teologie. Cunostea foarte bine Sfânta Scriptură, Vietile Sfintilor, Dogmatica, Dreptul Canonic, Filocalia si întreaga literatură patristică. De aceea era căutat de multi intelectuali si teologi si tinea adevărate prelegeri patristice si canonice la orice nivel.

Ca duhovnic, Părintele Cleopa era, de obicei, mai sever, în special cu călugării si cu teologii care nu stăpâneau bine pe Sfintii Părinti si Sfânta Scriptură si care nu păstoreau cu frică de Dumnezeu turma lui

Hristos. Cu unii ca acestia părintele era întotdeauna aspru si categoric. El cerea preotilor si călugărilor să ducă o viată crestină exemplară, ca să fie lumină si călăuză pentru oameni.

Însă cu copiii, cu mamele, cu bătrânii si cu cei săraci, Părintele Cleopa era foarte blând si milostiv si nimeni nu iesea din chilia lui fără un mic dar: o icoană, o carte, o cruciulită, câteva boabe de tămâie, bani pentru cei lipsiti si obisnuita binecuvântare de plecare. În cazuri grave, cum spun canoanele Bisericii, părintele trimitea pe cei cu păcate mari la episcopul locului, să le facă cuvenita dezlegare si să le rânduiască canon de pocăintă.

Timp de aproape 54 de ani, cât a fost staret si duhovnic, Părintele Cleopa a crescut si a format pentru Hristos sute si mii de suflete - călugări, mireni si preoti - care îi respectau întotdeauna sfatul si împlineau după putere poruncile Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Iată pentru ce Părintele Cleopa era atât de iubit si căutat de toti. Pentru că el spunea fiecăruia deschis, în putine cuvinte, tot ce trebuie să facă pentru mântuirea sa.

Astfel, putem afirma că acesti doi mari părinti duhovnicesti, Ieroschimonahul Paisie si Arhimandritul Cleopa, au renăscut din nou Mănăstirea Sihăstria, în a doua jumătate a secolului XX, dându-i o dimensiune misionară mult mai mare ca în trecut.

Avem sperantă în Dumnezeu că această latură spirituală va dăinui încă multi ani de acum înainte.

CARTILE SCRISE DE ARHIMANDRITUL CLEOPA

Întrucât Părintele Cleopa a fost un iscusit autodidact si cunostea bine Sfânta Scriptură, precum si o bună parte din scrierile Sfintilor Părinti si Sfintele Canoane ale Bisericii Ortodoxe, la îndemnul unor ierarhi si teologi a început să-si scrie atât predicile proprii, cât si unele cărti cu continut patristic, teologic si moral. La aceasta a fost îndemnat în mod deosebit de Părintele Dumitru Stăniloae, cu care era foarte apropiat, si de Mitropolitul Antonie al Ardealului, care îi era ucenic.

Primele sale însemnări din anii tineretii, precum însusi ne spunea, le-a asternut pe hârtie pe când avea ascultare la oile mănăstirii. Dar, stiind că le-a scris fără binecuvântare, s-a căit de aceasta si le-a ars. După ce a ajuns egumen la Sihăstria, iarăsi făcea unele însemnări pentru predici si scurte cuvinte de folos pe care le dădea la frati să le citească si să se întărească duhovniceste.

După plecarea sa ca staret la Mănăstirea Slatina, fiind înconjurat de mai multi părinti teologi, ca: Protosin-ghelul Petroniu Tănase, Ierodiaconul Antonie Plămădeală, Ieromonahul Arsenie Papacioc si altii, Părintele Cleopa era îndemnat de ei să scrie predici si alte cuvinte de folos pentru monahi si credinciosi. El însă cu greu s-a hotărât să scrie, fiind si foarte ocupat cu egumenia mănăstirii.

Prezentăm aici pe scurt toate lucrările Părintelui Cleopa Ilie:

1. Prima scriere la care a colaborat direct Părintele Cleopa împreună cu ceilalti părinti teologi de la Slatina, este intitulată Scrisoare către Sfânta Mănăstire Vladimi-resti. Ea a fost alcătuită la 14 octombrie 1954 în vederea combaterii dogmatice si canonice a unor grave abateri de la învătătura ortodoxă stabilită de Sfintii Părinti.

2. Cuvânt de lămurire în legătură cu rătăcirile stilistilor este a doua lucrare scrisă de Părintele Cleopa. Aceasta a fost realizată în anul 1955, din încredintarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în vederea lămuririi si întoarcerii crestinilor de stil vechi din Moldova în sânul Bisericii mamă.

3. Predici pentru monahi (Predici filocalice) este cea mai reprezentativă lucrare a Părintelui Cleopa. Ea a fost scrisă la liniste, "pe rădăcina brazilor", în timpul celei de-a treia retrageri în munti, între anii 1961-

1962, fiind tipărită în Editura Mitropoliei Moldovei si Bucovinei cu titlul Urcus spre înviere în două editii: 1992 si 1998. Cartea contine 50 de predici cu caracter profund filocalic, destinate în special pentru monahi si pentru crestinii sporiti duhovniceste. Acest volum de predici a fost tradus si tipărit si în limba greacă în anul 1988 la Tesalonic.

4. Spovedania arhiereilor.

După reîntoarcerea sa din munti, ne povestea Părintele Cleopa acest cuvânt de taină: "Mă aflam într-un bordei, când mi-a venit gândul să scriu un îndreptar de spovedanie pentru arhierei, dar eram în îndoială dacă este bine sau nu să-l scriu. Soarele de după amiază îmi bătea în fată. Am făcut trei metanii si m-am rugat să-mi dea Dumnezeu pricepere să termin cu bine această lucrare.

Pe când mă închinam si mă pregăteam să încep, am văzut în razele soarelui un arhiereu îmbrăcat în vesminte care strălucea de lumină si m-a binecuvântat cu mâinile amândouă. Atunci am înteles că Dumnezeu mă binecu-vântează să fac această lucrare si, însemnându-mă cu Sfânta Cruce, am început să scriu".

Tot în aceiasi ani de liniste, 1961-1963, Părintele Cleopa, la îndemnul duhovnicului său, fiind bun cunoscător al Sfintelor Canoane, a întocmit si alte îndreptare de spovedanie, pentru personalul bisericesc.

5. Spovedania staretilor.

6. Spovedania ieromonahilor duhovnici.

7. Mărturisirea generală a călugărilor.

8. Spovedania preotilor de mir.

9. Despre credinta ortodoxă este o altă carte esentială a Părintelui Cleopa, care tratează pe întelesul tuturor învătătura dogmatică a Bisericii Ortodoxe, si a fost prefatată de marele teolog român, Pr. D. Stăniloae. Ea a fost scrisă între anii 1975-1976 si tipărită la Institu-tul Biblic Bucuresti în două editii, 1981 si 1985. Cartea a fost tipărită si în a treia editie, la Episcopia Dunării de Jos, în anul 1991, cu titlul Călăuză în credinta ortodoxă.

10. În anul 1984, când s-a publicat la Editura Episcopiei Romanului si Husilor primul volum din lucra-rea Convorbiri duhovnicesti, semnată de Arhimandritul Ioanichie Bălan, între cei 60 de părinti care au colaborat, s-a numărat si Părintele Cleopa cu zece convorbiri de mare însemnătate, care au avut un deosebit ecou în rândul credinciosilor din toată tara, întrucât tratează multe probleme duhovnicesti si canonice din viata Bisericii.

În anul 1993 volumul a apărut si în a doua editie la aceeasi editură. Acest prim volum al Convorbirilor duhovnicesti a fost tradus integral în limba greacă în anul 1985, si partial - numai convorbirile cu Părintele Cleopa - în italiană în 1991 si în engleză în 1994.

11. În anul 1988, apare de sub tipar volumul al doilea al Convorbirilor duhovnicesti, la care Părintele Cleopa contribuie cu patru convorbiri de mare folos pe diferite teme dogmatice, canonice si morale.

12. În anul 1994, convorbirile Părintelui Cleopa, în număr de 14, extrase din cele două volume de Convorbiri duhovnicesti amintite mai sus, au fost reeditate într-o editie specială intitulată Lumina si faptele credintei, la Mitropolia Moldovei si Bucovinei, Iasi. Volumul a fost retipărit în anul 1999.

13. O altă lucrare mult asteptată si utilă tuturor preotilor de parohie a fost volumul Predici la praznice împărătesti si la sfinti de peste an, tipărit în două editii, în anii 1986 si 1996, la Editura Episcopiei Romanului.

14. După Predici la praznice si sfinti de peste an, s-a tipărit si un volum de Predici la Duminicile de peste an, în două editii, în anii 1990 si 1996, la aceeasi editură a Episcopiei Romanului.

15. Valoarea sufletului, Galati - 1991, Bacău -1994.

16. Despre vise si vedenii, Bucuresti - 1993, Bacău - 1994.

17-24. Ne vorbeste Părintele Cleopa, în 8 volume, Editura Episcopiei Romanului, 1995-1999.

25. Minunile lui Dumnezeu din zidiri, Editura Episcopiei Romanului, 1996.

26. Acatistier, Arhim. Cleopa Ilie si Ieroschim. Paisie Olaru, Editura Pelerinul, Iasi - 1996 si 1998.

"UNIVERSITATILE" ARHIMANDRITULUI CLEOPA

Prima scoală de formare duhovnicească a deprins-o Părintele Cleopa în familie, din fragedă copilărie. Evlavia si lacrimile mamei, bărbătia si statornicia tatălui, ca si autoritatea morală a Preotului Gheorghe Chiriac din satul natal, au pus o adevărată temelie la formarea sufletească a Părintelui Cleopa si a fratilor săi.

Când copiii au crescut mai mari, au început să se apropie si mai mult de Dumnezeu prin rugăciune si fapte bune.

Îndepărtându-se de casa părintească, copiii s-au apropiat duhovniceste de Schitul Cozancea si de Schimonahul Paisie Olaru. Cei trei frati, Vasile, Gheorghe si Constantin, au stat sub povătuirea Părintelui Paisie peste 5 ani. În această perioadă de timp, bătrânul i-a învătat să fie ascultători, tăcuti, smeriti si nevoitori, si să practice rugăciunea lui Iisus.

Sământa semănată de Părintele Paisie a căzut în pământul cel bun al inimii lor si a început a da roade. În anul 1929 cei trei frati s-au stabilit la Sihăstria, slujind întru toate lui Hristos, departe de casa părintească. Astfel, au urcat o treaptă duhovnicească mult mai înaltă decât cele de până acum, fiecare dintre ei având ascultarea si nevointa sa personală.

În anii 1931 si 1933, fratii mai mari ai Părintelui Cleopa, Vasile si Gherasim, au plecat la Domnul, fiind foarte sporiti duhovniceste. Constantin, supravietuind, a fost tuns în monahism în 1937 cu numele de Cleopa si crestea din zi în zi prin lucrarea faptelor bune. Din anul 1945, ajungând staret, a făcut multă milostenie la săraci si a salvat pe multi de la moarte în timpul foametei, prin aceasta urcând pe o altă treaptă a vietii duhovnicesti.

După ce Părintele Cleopa s-a retras pentru a treia oară în munti, între anii 1959-1964, cu darul lui Hristos, a ajuns la cea mai înaltă măsură de nevointă, la care putini pot ajunge în zilele noastre. Căci se ruga neîncetat cu rugăciunea inimii, nu vorbea cu nimeni, cugeta permanent la moarte, nu avea nici un fel de avere, nici bani, nici altă mângâiere, decât mila lui Dumnezeu si rugăciunile Maicii Domnului. Acum dobândise si darul lacrimilor si pacea inimii si ar fi dorit să nu se mai întoarcă în mănăstire, căci dobândise dulceata linistii si a rugăciunii. Aceasta a format cea mai înaltă universitate duhovnicească pe care a absolvit-o Părintele Cleopa.

Dar bunul Dumnezeu nu a lăsat cu totul lipsiti de mângâiere pe credinciosii iubitori de Hristos. De aceea, îndemnat de Duhul Sfânt, Părintele Cleopa s-a reîntors în cele din urmă la Mănăstirea Sihăstria, făcând ascultare de Dumnezeu si de oameni, si a continuat aceeasi activitate duhovnicească si misionară, încă 34 de ani, arzând încet-încet pentru Hristos, ca o lumânare de ceară curată, asteptând ziua si noaptea ceasul Învierii.

Când veneau la sfintia sa oameni din înalta societate - profesori, teologi, demnitari - si îl întrebau ce studii are si unde le-a făcut, Părintele Cleopa le răspundea cu zâmbetul pe buze: "Vezi acolo după usă un băt? Cu acesta am umblat eu cu oile. Vezi traista aceea din cui? În ea purtam cărtile luate de la Mănăstirea Neamt si le citeam la oi. Uite si opincile. Le vezi? Asta este stiinta mea! Si scolile mele sunt la Tăciunele, la Piciorul Crucii, la Răscoale, la Chita Mică, la Chita Mare, la Movila lui Dubău, la Fagii Rari, la Pârâul Solomâzdrelor, la Piciorul Cucului, la Piciorul Rotunzii, la Pârăul Ruginii, la Râpa lui Coroi, la Piatra Dediului, la Poiana lui Iosif, la Poiana lui Serghie, la Poiana Arsitei si peste tot pe unde am umblat cu oile mănăstirii mai mult de zece ani".

Acestea sunt "scolile" si "universitătile" în care s-a format duhovniceste Părintele Cleopa în cei 86 de ani ai vietii sale, slăvind pe Dumnezeu, slujind oamenilor si mângâind multimea ucenicilor săi.

NEVOINTA DUHOVNICEASCA

Rugăciunea

Părintele Cleopa, când era mic, se ruga foarte mult cu rugăciuni din cărti, pe care le stia pe de rost si le spunea mereu. În anii tineretii iubea cel mai mult citirea Psaltirii pe care o repeta zilnic. De asemeni, stia pe de rost Acatistul Mântuitorului, Acatistul Bunei Vestiri, Canonul de pocăintă către Mântuitorul si Paraclisul Maicii Domnului, pe care le rostea zilnic. Totodată, făcea până la 300-400 de metanii si închinăciuni în fiecare zi.

De asemenea, se silea să deprindă si rugăciunea inimii pe care o practica ziua si noaptea, când avea mai multă liniste. Fratii săi, Vasile si Gherasim, deja deprinseseră această rugăciune de taină, fiind mult mai sporiti în lucrarea ei.

Ca egumen si apoi ca staret al Mănăstirii Sihăstria, Arhimandritul Cleopa Ilie, fiind foarte ocupat în timpul zilei, se ruga mai mult noaptea. După ce dormea două ore până la Utrenie si alte două ore după Utrenie, timp de trei ore, până dimineata, îsi făcea toată rânduiala pentru o zi. Însă cel mai mult a sporit în sfânta rugăciune în timpul celor zece ani de nevointă în munti, rugându-se lui Dumnezeu ziua si noaptea.

De multe ori povestea Părintele Cleopa ucenicilor săi despre rugăciunea cea curată a inimii, vorbind ca din partea altcuiva, care se nevoia în pustie: "M-am întâlnit cu cineva care se chinuia cu foamea, cu setea, cu frigul, cu golătatea în pădure si mi-a spus că a înnoptat odată la un credincios. Fiind seara spre Duminică, si-a făcut rându-iala de rugăciune. La casa vecină era o nuntă cu muzică.

Pustnicul, fiind la rugăciune, avea în fată o icoană a Maicii Domnului. Stând el si cugetând, se gândea la cuvântul Sfântului Ioan Scărarul, care zice: "Unele cântări mirenesti, îi pot ridica pe cei sporiti la cele mai înalte contemplatii".

Deci, auzind muzica de la nuntă, si-a zis în sine: "Dacă oamenii acestia stiu să cânte asa de frumos, dar îngerii care laudă pe Maica Domnului, cum cântă ei în ceruri?" Din această simtire, i s-a pogorât mintea în inimă si a stat în această rugăciune peste două ore, simtind multă dulceată si căldură. Lacrimile îi curgeau continuu, inima i s-a înfierbântat, si-L simtea pe Hristos cum vorbea cu sufletul lui. Atâta mireasmă a Duhului Sfânt i-a venit atunci si atâta căldură duhovnicească a simtit, încât îsi zicea: "Doamne, vreau să mor în clipa aceasta!"

După două ore, i-a iesit mintea din inimă si a rămas cu o mâhnire dulce, o bucurie, o mângâiere si o căldură duhovnicească deosebită si timp de o lună de zile, pe cerul inimii lui nu s-a mai ridicat ceva din lumea aceasta. Căci lacrimile izvorâte în timpul acestei rugăciuni, fiind de la Duhul Sfânt, spală orice întinăciune, orice imaginatie păcătoasă si rămâne sufletul curat".

Mai spunea Părintele Cleopa si acestea despre rugă-ciune:

"Când se pogoară mintea în inimă, atunci inima se deschide si iar se închide. Adică inima înghite pe Iisus si Iisus înghite inima noastră. În clipa aceea Mirele Hristos Se întâlneste cu mireasa, adică cu sufletul nostru!"

Dacă îi cerea cineva Părintelui Cleopa cuvânt de folos pentru rugăciunea inimii, vorbea ca despre altcineva, ca să nu stie nimeni lucrarea lui. De aceea ucenicii săi din Mănăstirea Sihăstria nu stiau cum si cât se ruga si la ce măsură ajunsese cu sfânta rugăciune. Însă darul lacrimilor nu l-a părăsit până ce s-a mutat la cele ceresti.

Părintele Cleopa, având darul rugăciunii, se ruga pentru toti cei ce-i cereau ajutor. Dacă cineva se chinuia în ceasul mortii si părintele era chemat să citească rugăciunea de dare a sufletului, întotdeauna muribundul îsi dădea sufletul cu pace în mâinile Domnului, chiar în timp ce se citeau molitfele.

Prin multă rugăciune si post îndelungat, Părintele Cleopa dobândise darul răbdării, al ascultării, al întelepciunii, al frumoasei grăiri si al memoriei luminate, prin care uimea pe multi.

În ultimii douăzeci de ani, Părintele Cleopa se ruga foarte mult, până la 14-15 ore pe zi, si avea momente de taină, când nu voia să vorbească cu nimeni, nici chiar cu ucenicul său de chilie. Avea si locuri de taină pentru rugăciune. Când era mai în putere, se ruga în pădure sau pe munte. În anii de bătrânete se ruga mai mult în chilie, singur. Alt loc preferat era stupina mănăstirii, unde avea o mică chilie si unde îsi păstra cărtile si manuscrisele.

Rugăciunea sa cea mai puternică era însă cea de noapte, stând singur în chilia sa sau în marginea pădurii, căci iubea foarte mult natura, oile si toată zidirea lui Dumnezeu. De altfel, fiecare frază, fiecare cuvânt rostit de sfintia sa era o rugăciune si o binecuvântare pentru cel care îi cerea ajutorul. Însă viata sa de rugăciune rămâne pentru noi toti o taină necunoscută a sufletului său.

Postul

Deprins din copilărie cu postul, cu rugăciunea si cu ascultarea, Părintele Cleopa era de mic pregătit sufleteste pentru o nevointă monahală deosebită.

În casa părintilor săi se practicau în mod deosebit postul si rugăciunea. Căci nu se întâmpla niciodată să mănânce vreunul din copii mâncare de dulce în zilele de post. De asemeni, când erau mai mari si păsteau oile în preajma Schitului Cozancea, nici unul din cei trei frati nu mânca de dulce lunea, miercurea si vinerea, fiind încredintati că, dacă ar îndrăzni să facă una ca aceasta, Domnul i-ar pedepsi. De obicei, la începutul Postului Mare, tineau trei zile de post după rânduială.

La Sihăstria, toti fratii si părintii posteau complet primele trei zile din Postul Mare, după tipic. Apoi, a doua masă o primeau vineri seara. În celelalte zile ale postului, mâncau o dată în zi, fără ulei, afară de sâmbătă si Duminică. În ultima săptămână a Postului Mare, primeau o masă pe zi spre seară, iar din Joia Mare până la Sfintele Pasti tineau post deplin.

Cel mai mare postitor în Schitul Sihăstria a fost egumenul Ioanichie Moroi, care postea de luni până sâmbătă, multumindu-se doar cu Sfânta Împărtăsanie si cu prescura ce se cuvenea preotului.

Imitând pe staretul său, Arhimandritul Cleopa nu mânca nimic în prima săptămână a Postului Mare, de luni până sâmbătă. În celelalte săptămâni mânca o dată în zi, seara, fără ulei. Iar în ultima săptămână a Postului Pastelui, mânca o dată în zi de luni până în Joia Mare si apoi nu mai gusta nimic până la Sfânta Înviere.

Această rânduială de masă a respectat-o în tot timpul vietii sale. Dar celor care erau bătrâni, bolnavi, ca si fratilor tineri, le îngăduia să mănânce de două ori în zi, martea, joia, sâmbăta si Duminica si în celelalte zile o masă pe zi la orele trei după amiază. Celor care nu puteau respecta această rânduială, li se îngăduia,

cu binecuvân-tare, să mănânce si de două ori pe zi.

Uneori Părintele Cleopa se retrăgea în pădure la bordeiul său, în tăcere si rugăciune pentru o zi sau două. De asemeni, în perioada postului, vorbea foarte putin si se ruga în taină lui Dumnezeu, de cele mai multe ori cu lacrimi. Însă despre această nevointă nu ne vorbea aproape nimic.

Când era în pustie, mânca numai un cartof pe zi si alte buruieni pe care le mai găsea. Spunea ucenicilor săi că la un lăsat de sec spre Postul Nasterii Domnului, a avut doi cartofi si o sfeclă si i s-a părut că are mâncare ca la un praznic.

Ascultarea

Părintele Cleopa a fost un părinte al ascultării, din copilărie până în ceasul mortii. Orice poruncă îi dădea staretul său, o împlinea cu sfintenie, fără nici un murmur. Orice cuvânt de învătătură îi spunea cineva, căuta să-l împlinească cu bucurie si smerenie. Oricine îl chema din frati să-l ajute, el venea cel dintâi. Nimeni altul dintre vietuitorii Sihăstriei, nu era mai ascultător, mai hotărât si mai statornic decât el. Pentru aceea era mai iubit decât toti ceilalti tineri si fiecare se folosea de asezarea lui duhovnicească.

Este destul să ne reamintim cum a fost ales egumen. Cu toate că Schitul Sihăstria era ars, sărac si lipsit de toate, prin ascultarea si jertfa sa, fiind umbrit de harul Duhului Sfânt, a reusit în câtiva ani să înnoiască în întregime schitul, să-l ridice la rang de mănăstire, să adune în jurul său zeci de vietuitori tineri si să închege o obste monahală deosebită. Toate acestea le-a realizat cu ajutorul Maicii Domnului, datorită întâi de toate deplinei sale ascultări. Ascultare fată de Dumnezeu, fată de ierarhul locului si fată de duhovnicul său.

Dacă pe lângă ascultare adăugăm si râvna sa pentru cele sfinte si nevointa sa de taină si blândetea sa, întelegem mai bine personalitatea Părintelui Arhimandrit Cleopa Ilie.

Lacrimile

Părintele Cleopa avea de mic darul lacrimilor la rugăciune si adeseori se ascundea să nu-l vadă cei din jur. În mănăstire lăcrima în timp ce slujea Sfânta Liturghie, mai ales în timpul Sfintei Epicleze. Dar cel mai mult îl cerceta Dumnezeu cu lacrimi în anii de retragere în munti, mai ales când săvârsea si rugăciunea inimii. De multe ori însă, Părintele Cleopa a fost văzut de ucenici lăcrimând pe când se ruga în chilia sa la bătrânete, căci lacrimile îi dădeau o mare bucurie si mângâiere.

Cugetarea la moarte

Urmând fratilor săi mai mari, Părintele Cleopa cugeta adeseori la moarte, mai ales noaptea. Când era mai tânăr, stătea de veghe câte o oră-două în cimitirul mănăsti-rii, îndeosebi lângă mormintele fratilor săi, unde aprindea lumânări si se ruga pentru odihna sufletelor lor. Apoi, citind Vietile Sfintilor, se minuna de chinurile mucenicilor si ale cuviosilor, care primeau moartea cu bărbătie pentru dragostea lui Hristos si se întărea duhovniceste.

Răbdarea

Părintele Cleopa a fost un om al răbdării si al îndelungii-răbdări în toată viata sa. Căci numai prin răbdare, statornicie si rugăciune a reusit să crească atâtea suflete pentru Hristos si a povătuit ani de zile mănăstirile încredintate lui.

Fiind urmărit si supravegheat de securitate, el nu se temea, nici nu ura pe nimeni, căci avea în sufletul său pe Hristos si stia că fără răbdare, fără rea pătimire si ispite nu ne putem mântui. De aceea, când vreun părinte venea la el tulburat si-i cerea sfat, el îi amintea cuvintele marelui duhovnic Vichentie Mălău, care zicea adeseori ucenicilor săi: "Ascultă frate: răbdare, răbdare, răbdare Si când ti se va părea că ai sfârsit-o, o iei de la capăt: răbdare, răbdare, răbdare Răbdare până la usa mormântului. Răbdare până la sfârsit,

nu până la prăsit!"

Linistea

După ce termina spovedania, Părintele Cleopa se retrăgea la liniste, mai ales noaptea, în marginea pădurii sau în cimitir, unde se ruga singur. Aici zicea rugăciunea lui Iisus, pe care o practica încă din tinerete. Linistea îi odihnea sufletul, îl îndemna la rugăciune si îl umplea de pace duhovnicească. Iar când îl cerceta Dumnezeu cu darul lacrimilor se retrăgea la un loc tăinuit si se ruga multă vreme până ce Dumnezeu îi răcorea sufletul.

După ce gustase bucuria linistii din anii pribegiei, Părintele Cleopa ar fi vrut să rămână pentru totdeauna în viata de singurătate, căci linistea este mama rugăciunii, a lacrimilor si a bucuriei duhovnicesti. Dar porunca ascultării l-a îndemnat să se întoarcă iarăsi în obstea sa.

Smerenia

Un alt mare dar al Părintelui Cleopa a fost smerenia, care este una din trăsăturile principale ale sfinteniei.

Zicea părintele: "Eu sunt poreclit călugăr. Pentru că s-a întâmplat să mă numesc călugăr, dar călugăr nu m-am făcut niciodată în viată, că a te face călugăr este mare lucru. Cum să spun eu că sunt monah înaintea oamenilor, dacă înaintea lui Dumnezeu nu sunt? Călugărul trebuie să fie înger în trup, nu asa cu viată lumească, cum o duc eu în păcate si neputintă!"

Sfintenia cea adevărată are ca trăsătură principală smerenia si pocăinta. Părintele Cleopa se smerea, pomenind mereu cuvintele din Sfânta Scriptură: Smeritu-m-am si m-a mântuit.

"Eu sunt un om sec, zicea odată Părintele. Un pom numai cu frunze. Mori de foame lângă el. Sfântul Isaac Sirul zice: "Cuvântul fără lucrare se aseamănă cu cel ce zugrăveste apă pe pereti si poate să moară de sete lângă ea". Asa este la mine. Cu mine mori de foame. Îti spun tie si eu nu fac nimic. Ce vii la o vacă stearpă? Tu vii să-ti vorbesc aici degeaba? Dar nu-mi spui: Părinte, dar dormi toată noaptea, mănânci totdeauna, n-ai paza mintii, n-ai rugăciune, n-ai lacrimi, n-ai zdrobirea inimii. Nu mă întrebi de trezvia atentiei, nu mă întrebi de lucrarea cea dinăuntru...".

PARINTELE CLEOPA, UN MARE STARET MISIONAR

Predica

După ce Părintele Cleopa a fost rânduit egumen al Schitului Sihăstria, la începutul anului 1945, cel dintâi lucru pe care l-a făcut a fost împodobirea bisericii cu slujbe si cântări dintre cele mai frumoase. Apoi a început să predice, hrănind duhovniceste din cuvintele Sfintilor Părinti, atât pe călugări si pe frati, cât si pe credinciosi. Căci, într-adevăr, nu era în partea locului un alt părinte duhovnicesc din mănăstirile nemtene, care să vorbească mai frumos, mai cald si mai convingător decât el. Aceasta, atât datorită memoriei sale uimitoare, cât si cunostintelor scripturistice si patristice pe care le adunase din fragedă tinerete.

Cuvântul viu, cu care hrănea pe toti, a atras la Sihăstria tot mai multi credinciosi din sate si orase, care veneau să asculte sfintele slujbe si predica Părintelui Cleopa. Datorită învătăturilor sale atât filocalice, cât si a-ghiografice, au îmbrătisat viata monahală numerosi tineri, care mai târziu au ajuns călugări buni si preoti iscusiti.

Apărarea dreptei credinte

A doua virtute ce a împodobit sufletul Părintelui Cleopa a fost apărarea cu sfintenie a dreptei credinte.

Sfintia sa combătea cu multă întelepciune si hotărâre sectele de tot felul si pe cei ce erau amăgiti de ele.

S-a întâmplat de mai multe ori să întoarcă grupuri mari de crestini la Ortodoxie, mai ales din Bucovina, care fuseseră amăgiti de sectanti. Pentru aceea Arhimandritul Cleopa a fost recunoscut la în tara întreagă ca un mare misionar si apărător al Ortodoxiei din a doua jumătate a secolului XX. Aceasta o confirmă si scrierile sale, peste zece la număr, care au întărit în dreapta credintă pe multi crestini îndoielnici, unele alcătuite la porunca Sfântului Sinod, la îndemnul unor ierarhi sau teologi de seamă.

În acelasi scop, sfintia sa era chemat la slujbe misionare, la sfintiri de biserici, la întâlniri cu credin-ciosii prin sate si orase, si reusea întotdeauna să atragă pe multi la dreapta credintă si să combată învătăturile sectare. De asemenea ori de câte ori veneau grupuri de crestini de alte credinte si vorbeau cu sfintia sa, se întorceau înapoi umiliti.

Milostenia

O altă virtute fundamentală care l-a caracterizat toată viata pe Arhimandritul Cleopa a fost milostenia. Sfintia sa nu avea nici un fel de avere personală, dar făcea multă milostenie din cele ce aduceau credinciosii. Zilnic veneau văduve, cersetori, oameni săraci, mame cu multi copii, orfani si bolnavi si primeau de la Părintele Cleopa drept ajutor bani, haine, alimente, cuvinte de mângâiere, si toti se întorceau acasă multumiti, dând laudă lui Dumnezeu.

Unde a fost Părintele Cleopa staret, a rânduit ca toti credinciosii care veneau la mănăstire, indiferent de număr, să mănânce la masa de obste.

Povestea unul din ucenicii săi de la Slatina, că odată, pe când era o sărbătoare si veniseră multi oameni, le mai rămăseseră doar putine alimente. Dacă s-ar fi dat masă si la credinciosi, nu ar mai fi rămas provizii deloc. Atunci bucătarul i-a zis staretului:

- Părinte Cleopa, dacă punem pentru toti masă acum, n-o să mai avem ce mânca. Ce să facem?

Atunci părintele Cleopa, care nu-si punea niciodată nădejdea în cele trecătoare, a spus:

- Frate, pune tot ce ai! Pune tot!

Într-adevăr, după trei ore au venit niste credinciosi si au adus tot felul de alimente, care au ajuns obstii pentru o bună perioadă de timp.

Însă cea mai mare milostenie a Părintelui a rămas tot cea duhovnicească - rugăciunea pentru toti, spove-dania, predica, sfaturile, scrisul.

Duhovnicia

Părintele Cleopa a fost unul dintre cei mai iscusiti duhovnici din tară din a doua jumătate a secolului XX, stiind cum să câstige sufletele oamenilor pentru Împărătia lui Dumnezeu. Sfintia sa nu numai că mărturisea, ci dădea si multă sperantă fiilor săi duhovnicesti, dovedin-du-se un adevărat îndrumător pe calea mântuirii. Nimeni nu iesea de sub epitrahilul său tulburat, nemultumit sau cu îndoială.

Prin exemplul vietii sale Cuviosia sa atrăgea multe suflete în viata monahală, care deveneau apoi fii duhovnicesti ai lui pentru toată viata si ajungeau călugări si preoti iscusiti. El îndemna duhovnicii să aibă mare grijă de fiii lor sufletesti, să-i cerceteze la chilii, să le dea canon după puterea lor, să-i mărturisească săptămânal si să-i împărtăsească la 30-40 de zile cu Preacuratele Taine. Astfel, încă din tinerete ajunsese un mare duhov-nic, la care se mărturiseau numerosi preoti, stareti si chiar arhierei.

Preacuviosia sa, timp de peste 50 de ani, a fost părintele si duhovnicul cu cei mai multi fii sufletesti din tara noastră. El a fost rânduit de Dumnezeu să fie un părinte al mângâierii, al bucuriei, al nădejdii si al

bunei sfătuiri, ca o adevărată mamă duhovnicească, căci toti ieseau întăriti sufleteste din chilia lui.

Începând din anul 1945, când a primit hirotonia în preot si hirotesia în duhovnic, până la sfârsitul vietii sale - 2 decembrie 1998 -, Părintele Cleopa spovedea zilnic oameni de toate vârstele si categoriile sociale, îndem-nându-i pe toti pe calea mântuirii si a bucuriei, prin harul dat lui de Dumnezeu, să părăsească păcatele făcute, să se căiască pentru ele si să pună început de pocăintă, el însusi fiind un om al pocăintei.

Pentru aceasta, numele său s-a făcut cunoscut în toată tara si chiar peste hotare, bucurându-se de un respect deosebit. El va rămâne încă multă vreme pentru majoritatea credinciosilor care l-au cunoscut nu doar un teolog, nu numai un mare si neîntrecut predicator, nu numai un rugător înaintea lui Dumnezeu pentru fiecare, ci va rămâne si un neegalat părinte duhovnicesc!

Darul deosebirii

Un alt mare dar al bătrânului era si darul deosebirii. Părintele nu dădea un sfat identic pentru doi oameni care aveau aceeasi problemă. Unuia îi spunea ceva, altuia altceva. Căci stia inimile credinciosilor, prin darul lui Hristos.

Stia dacă cineva venea pentru iscodire sau cu credintă. Stia si cât putem purta, ca să nu ne dea ceva mai greu, astfel încât să nu cârtim. Pentru aceea multi veneau la Părintele Cleopa si îl întrebau ce drum să aleagă în viată, iar bătrânul dădea fiecăruia răspuns asa cum îl inspira Duhul Sfânt, iar cei care ascultau, erau totdeauna multumiti duhovniceste.

SCRISOAREA PREOTULUI DIMITRIE BEJAN CATRE PARINTELE CLEOPA

Părinte Cleopa si Părinte Ioanichie,

Vă sărut mâna la amândoi. Mâinile drepte. Mi-ati fost totdeauna foarte dragi si foarte apropiati pentru că stiti ce vreti de la Dumnezeu. Să mă ierte Părintele Cleopa, asa a fost în constiinta mea, de când l-am văzut si până astăzi, când fac această declaratie, că este cel mai curat călugăr la ora actuală din Ortodoxia românească.

Poate pe la Sfântul Munte să se găsească oameni superiori călugărilor nostri. Iar Părintele Ioanichie, el încă îl caută pe Dumnezeu. Este supraocupat cu cărti. Scrie! Are darul de a scrie si de a răspândi cuvântul lui Dumnezeu! Mai ales în partea practică a crestinismului nostru. Să-l ajute Dumnezeu să-si facă ucenici!

Dacă Părintele Cleopa si Părintele Ioanichie nu lasă ucenici în urma lor, pustia se instalează la Sihăstria, si-i păcat. Atâta duh: Paisie, Cleopa, Ioanichie si a mai fost staretul lor, părintele Ioanichie Moroi

Acolo a fost un duh bun încă de la înfiintarea acestui schit care a devenit mănăstire acum. As fi vrut să mor acolo, dar cred că Dumnezeu a hotărât să mor aici. Nu-s supărat. Noi rămânem cu trup, Părintele Cleopa si Părin-tele Ioanichie Că trupul se dă firii de Dumnezeu zidite. Până când? Poate într-o mie de ani, poate în mai putin. Ne prefacem. Răsar flori din noi; răsar copaci, urzici si spini!

Dacă sufletul nostru este bun la Dumnezeu, răsare la căpătâiul nostru un prun sau un măr sau un pom roditor; dacă nu, urzici si spini. Peste o mie de ani nimeni nu va sti de Cleopa si de Ioanichie. Veti fi în rai! Să vă uitati de acolo, fără binoclu, la călugării de la Sihăstria; viitorii călugări. Să veniti si, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-i îndrumati. Este singura noastră obste călugărească care a găsit drumul direct la mântuire! Poate. Poate să fie si călugării de la Frăsinei! Poate acolo să fie si mai sporiti, pentru că nu pătrund femei în mănăstire.

Părinte Cleopa si Părinte Ioanichie, să faceti călugări, dar mai târziu, pe la 30 de ani. Să treacă întâi prin foc. Îl iei de pe băncile scolii si-l faci preot la 18 ani? Sunt preoti chiar aici; sunt foarte tineri, care nu stiu

si nici nu au auzit de canoane. Trebuie crescuti ani de zile la umbra unui duhovnic; si încă un duhovnic bun, care să fie bun, perfect si cu cunostinte depline.

Sunt unii copii. Sunt tineri. Nu stiu că au intrat cu un picior în Rai! Nu stiu. Nici nu stiu ce-i acela Rai! Nu! N-au cum să stie. Să li se spună! Nu-i obligatoriu să fie multă lume în mănăstire. Iar mănăstirile să rămână ca întotdeauna, locul în care mergem noi ceilalti să ne împărtăsim.

Vă sărut mâna, Părinte Cleopa si Părinte Ioanichie, si, când o să mor, o să mă duc la Dumnezeu si o să spun că faceti treabă bună, si vă astept în Rai! Dacă suferintele noastre pe pământ vor trage 51% în cumpăna lui Dumnezeu, si păcatele noastre vor fi numai 49%, atunci intrăm în Rai! Adică Bunul Dumnezeu apasă pe cumpăna aceea a faptelor bune si rele, apasă cu un deget si zice: "Hai să fie! Intră în bunătatea Mea!"

Asta o spun pentru mata, Părinte Cleopa si Părinte Ioanichie, care îmi sunteti si dragi si superiori ca formatie si ca duh. Nu putem intra la Dumnezeu decât cu dragoste! Asa se spune în Sfânta Carte. Cu bunătate, zic eu. Numai cu asta. Trebuie să fii bun nu numai cu cel care îti dă mâncare si haină. Să fii bun cu cel necăjit

Eu vă sărut mâna si vă multumesc si vă zic: Să trăiti încă pe pământ pentru că sunteti necesari. Amin.

Pr. Dimitrie Bejan - 1 ianuarie 1995

SUFERINTELE TRUPESTI

Multi ani de zile Părintele Cleopa s-a bucurat de sănătate trupească si mai ales sufletească, fiind binecuvân-tat de Dumnezeu cu un organism rezistent. Dar, după împlinirea vârstei de 70 de ani, bătrânul se simtea tot mai obosit si suferind. Anii petrecuti în munti, ca si încercă-rile prin care a trecut în perioada ateistă, l-au marcat mult.

Prima suferintă grea a fost o dublă hernie, pentru care a fost internat în Spitalul Sfântul Spiridon din Iasi si operat în două etape în anul 1985. După câtiva ani a fost operat de piatră la rinichi tot la Iasi si, de asemenea, a suportat si o operatie facială din cauza unei infectii dentare. A mai suferit si o fractură la mâna dreaptă.

În iunie 1996 a avut o operatie de tumoare vezicală la Spitalul de Urologie - Iasi. Atunci s-a descoperit că rinichiul stâng era inactiv. La controlul efectuat în septembrie 1996 nu s-au mai găsit leziunile tumorale, dar i s-a propus o interventie chirurgicală suplimentară, pe care părintele a refuzat-o.

În mai 1998, având dureri mari, a acceptat cu greutate să meargă la control la Iasi si a stat o săptămână, dar nu a acceptat să fie internat, zicând: "Mă asteaptă fratii mei si mă pregătesc să merg la ei!" Aceleasi cuvinte le-a spus si în noiembrie 1998, când i s-a propus un nou control.

Toate aceste suferinte l-au tinut pe Părintele Cleopa treaz, fiind mereu în asteptarea ceasului celui de pe urmă, cu gândul la Hristos si cu neîncetata rugăciune în inimă.

ULTIMUL AN DE VIATA

Încă din anii 1996-1997, Părintele Cleopa se simtea tot mai obosit. Cu toate acestea, era mereu asaltat de credinciosi si pelerini din tară si de peste hotare. Memoria si vocea fiindu-i încă sănătoase, reusea întotdeauna să mângâie pe credinciosi, pe bolnavi, pe bătrâni si pe fiii săi duhovnicesti din mănăstire.

Mergea foarte greu si numai însotit de ucenici, atât în chilie, cât si afară, la aer. Iar în sala de alături, unde zeci de ani a tinut predici si cuvinte de folos credin-ciosilor, nu mai putea ajunge decât rareori, în timpul verii. În schimb, îl scoteau ucenicii pe cerdacul chiliei, iar credinciosii se adunau în jurul lui si îi sorbeau cuvintele încărcate de har.

Părintele era foarte retinut la mâncare. Nu gusta decât foarte putin si apoi îndată spunea: "Ajunge! M-am săturat! Slavă lui Dumnezeu pentru toate!"

Sfânta rugăciune o săvârsea însă regulat, sezând pe pat sau pe scaun, căci nu mai putea sta în picioare. Iar orele sale preferate pentru rugăciune erau acestea: dimineata, între orele 4 si 8, după care se odihnea putin. Apoi se întretinea cu călugării care veneau la spovedanie si cu credinciosii. Pe la ora 4 după amiază îsi făcea rânduiala pentru seară: Canonul de pocăintă, două-trei canoane ale Maicii Domnului din Bogorodicină, Paracli-sul Maicii Domnului, Pavecernita Mică si altele.

Seara îl scoteau ucenicii la aer pe cerdac, unde se ruga cu rugăciunea lui Iisus si admira natura pe care a împodobit-o Dumnezeu atât de frumos. După o oră-două se retrăgea în chilie pentru odihnă si se destepta iarăsi către miezul noptii.

ULTIMELE ZILE

Zilele de septembrie-noiembrie ne prevesteau sfârsitul apropiat al Părintelui Cleopa! Acum vorbea tot mai putin, cu voce stinsă si mereu repeta aceleasi cuvinte: "De acum mă duc la fratii mei!", "Lăsati-mă să plec la fratii mei!" Apoi iarăsi spunea: "Mă duc la Hristos! Rugati-vă pentru mine, păcătosul!"

Către sfârsitul lunii septembrie, într-un asfintit de soare, Părintele Cleopa a cerut să se ducă în cimitir să vadă pentru ultima dată mormintele fratilor săi, mormân-tul marelui staret Ioanichie Moroi, mormântul duhov-nicului său, ieroschimonahul Paisie Olaru si mormintele celorlalti părinti si duhovnici mai vârstnici decât el. A fost adus cu masina la poarta cimitirului si de aici ucenicii l-au purtat de la un mormânt la altul, la toti cei dragi si cunoscuti ai săi, care i-au fost ucenici, frati, fii sufletesti sau părinti duhovnicesti.

La toate mormintele s-a închinat sprijinit de ucenici, a sărutat sfintele cruci si a rostit câte o sfântă rugăciune, zicând: "Rugati-vă si pentru Cleopa păcătosul, că iată mâine, poimâine, ne întâlnim înaintea lui Hristos!" Apoi a încheiat, zicând: "Maica Domnului, ai milă de noi si de toti părintii din acest cimitir si te roagă înaintea tronului Preasfintei Treimi ca să dobândim iertare de la Dreptul Judecător".

PLECAREA LA HRISTOS

Vineri si sâmbătă, 27 si 28 noiembrie, Părintele Cleopa încă dădea sfaturi si binecuvânta pe cei care veneau la el, călugări si credinciosi. Era senin la fată, vorbea calm si frumos celor care îl întrebau si nu refuza pe nimeni care voia să-l vadă. Pe toti îi mângâia si îi îmbărbăta ca întotdeauna, în liniste si bucurie.

Duminică, 29 noiembrie, în ajunul sărbătorii Sfântu-lui Apostol Andrei, iarăsi a fost înconjurat de oameni. Le vorbea cald, scurt si cu multă blândete. Unii veneau, altii plecau, iar ucenicii se îngrijeau de toate.

La ora 11.30 a venit un frate la sfintia sa să ia binecuvântare pentru tunderea în monahism, zicând:

- Binecuvântati-mă, Preacuvioase Părinte Cleopa, că deseară mă călugăresc!

După ce l-a binecuvântat si i-a pus mâna pe cap, fratele a cerut un cuvânt de folos pentru călugărie.

Atunci Părintele Cleopa i-a spus:

- De-acum nu mai ai tată, nu mai ai mamă, nu mai ai frati, nu mai ai rudenii, nu mai ai prieteni, nu mai ai tarini, nu mai ai case, nu mai ai nimic! Numai pe Hristos!

- Părinte, a zis ucenicul, dacă câstigati îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu, să mă pomeniti si pe mine în rugăciunile sfintiei voastre!

- Mila Maicii Domnului să fie cu noi cu toti!

Pe la ora 4 după-amiaza a venit alt frate ca să-i ceară binecuvântare pentru călugărie, dar Părintele Cleopa nu i-a spus nimic, ci doar i-a pus mâna pe cap.

Deci, începând de Duminică la ora 4 după-amiază, Părintele Cleopa nu a mai răspuns la întrebările ucenicilor săi si a rămas nemiscat cu ochii întredeschisi pe scaunul său de spovedanie, ca într-o răpire, timp de mai bine de unsprezece ore.

Luni dimineată la orele 3.30, bătrânul s-a desteptat ca dintr-un somn adânc, fiind bine dispus si multumit sufleteste. Apoi a cerut ceva de mâncare, zicând: "Ati mai văzut voi vreun călugăr să mănânce la ora asta?"

Luni, 30 noiembrie, si marti, 1 decembrie, părintele a stat cu credinciosii si a dat sfaturi ca de obicei. Luni seară însă, în chip neobisnuit, Părintele Cleopa a început să-si citească rugăciunile diminetii, desi ucenicii i-au spus: "Părinte, acum este seară. Rugăciunile diminetii cititi-le mâine dimineată!" Dar părintele a răspuns: "Acum le citesc, căci mă duc la fratii mei!" Ucenicii au privit, ca de obicei, cu neîncredere.

Marti seara s-a culcat târziu, dând semne de mare oboseală. La ora 2,20 miercuri dimineată, ucenicul său a auzit că părintele respiră din ce în ce mai rar. Când s-a apropiat de el, părintele a răsuflat adânc si si-a dat sufletul în mâinile lui Hristos.

Îndată s-au adunat părintii, împreună cu părintele staret, si l-au pregătit pentru înmormântare. Apoi, trupul neînsufletit al Părintelui Cleopa a fost coborât din chilie în sunetul clopotelor si asezat în biserica veche a mănăstirii, unde a fost privegheat permanent de preoti si monahi si de nenumărati credinciosi veniti din toate colturile tării.

Vestea plecării Părintelui Cleopa la cele vesnice, a făcut degrabă înconjurul tării si a trecut si peste hotare. În zilele premergătoare înmormântării părintelui, mii de credinciosi veneau să-si ia un ultim rămas bun de la el, iar în biserică, unde era depus, monahii citeau în permanentă la Psaltire.

Asa a trăit, asa s-a nevoit si asa s-a săvârsit marele staret si duhovnic al mănăstirilor românesti, Arhimandritul Cleopa Ilie, fiind plâns de toti părintii si credincio-sii care l-au avut sfetnic, părinte, duhovnic si povătuitor.

Vesnică să-i fie pomenirea lui!

ÎNMORMÂNTAREA

Timp de trei zile si trei nopti întreaga mănăstire si credinciosii mai apropiati s-au rugat pentru odihna sufletului Părintelui Cleopa.

Înmormântarea s-a stabilit pentru data de sâmbătă, 5 decembrie. Ca o minune a lui Dumnezeu, ziua înmor-mântării a fost o zi frumoasă cu soare, călduroasă si luminoasă, după ce zile în sir vremea fusese întunecată si friguroasă.

Sfânta Liturghie s-a săvârsit de către un sobor de ierarhi, alcătuit din Î. P. S. Daniel, Mitropolitul Moldovei si Bucovinei; I.P.S. Bartolomeu, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului si Clujului; P.S. Ioan, Episcopul Oradiei; P.S. Casian, Episcopul Dunării de Jos; P.S. Ioachim, Episcopul Husilor; P.S. Calinic, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Iasilor; P.S. Visarion, Episcop vicar al Mitropoliei Ardealului si P.S. Gherasim, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Sucevei si Rădăutilor.

După săvârsirea Sfintei Liturghii, în curtea mănăstirii a fost oficiată slujba prohodului de acelasi sobor de ierarhi. La slujbă au participat numerosi stareti, ieromonahi si preoti înconjurati de peste zece mii de credinciosi din toată tara. Incinta mănăstirii, cerdacurile, drumul spre cimitir si locurile dimprejur deveniseră neîncăpătoare.

După slujba prohodului, majoritatea ierarhilor, în frunte cu Înalt Prea Sfintitul Daniel, Mitropolitul Moldo-vei si Bucovinei, au rostit cuvântări.

Apoi s-a făcut înconjurul bisericii cu racla purtată de un sobor de 12 preoti si s-a mers în procesiune până la cimitirul mănăstirii. În sunetul clopotelor, al duioaselor cântări, al buciumelor din Bucovina, Părintele Cleopa a fost asezat de către slujitori la locul pregătit pentru îngropare în mijlocul cimitirului, alături de iubitul său duhovnic, Ieroschimonahul Paisie Olaru.

Multi oameni aveau lacrimi în ochi. Toti doreau să se atingă pentru ultima oară de mâna care împărtise atâtea binecuvântări în cei peste 50 de ani de preotie. Printre brazii din cimitir razele soarelui îsi făceau loc si luminau mormântul proaspăt săpat. Cântarea "Hristos a Înviat", repetată de mai multe ori, ca un imn de biruintă, a răsunat din pieptul tuturor.

Toti cei de fată trăiau durerea despărtirii vremelnice de un mare părinte, duhovnic si povătuitor sufletesc.

Asa s-a săvârsit slujba înmormântării celui mai mare duhovnic român al secolului XX, Arhimandritul Cleopa Ilie, care a plecat de la noi în raiul lui Dumnezeu să primească răsplată pentru multele sale nevointe.

Prin plecarea Părintelui Cleopa s-a încheiat un capitol bogat al isihasmului si monahismului românesc de la sfârsitul mileniului al doilea, o pagină de aur din istoria Mănăstirii Sihăstria si a Bisericii noastre străbune.

Sperăm că în anii care vor urma, Părintele Cleopa va fi asezat alături de alti mari cuviosi ai tării noastre ca: Sfântul Paisie de la Neamt, Cuviosul Vasile de la Poiana Mărului, staretul Gheorghe de la Cernica, Sfântul Ioan Iacob de la Neamt, Ieroschimonahul Paisie de la Sihăstria, si multi altii, ale căror nume sunt scrise de îngeri în Cartea Vietii, spre lauda Preasfintei Treimi.

PARASTAS LA 40 DE ZILE

În ziua de 9 ianuarie 1999, la 40 de zile de la mutarea la Domnul a Arhimandritului Cleopa, s-a săvârsit Sfânta Liturghie si slujba parastasului după rânduială, în biserica de iarnă a Mănăstirii Sihăstria. Slujba a fost săvârsit de către Înalt Preasfintitul Daniel, Mitropolitul Moldovei si Bucovinei, împreună cu un sobor de preoti din zonă. Cuvântul de pomenire a Părintelui Cleopa a fost rostit de către I.P.S. Daniel, Mitropolitul Moldovei. Apoi obstea mănăstirii în frunte cu Î. P. S. Mitropolit si Arhimandritul Victorin, staretul mănăstirii, înconjurată de un număr însemnat de credinciosi, au mers la cimitir, unde s-a cântat trisaghionul la mormântul bunului si neuitatului nostru părinte duhovnicesc, Arhimandritul Cleopa.

La urmă Mănăstirea Sihăstria a oferit la trapeză o masă comună pentru toti cei prezenti: monahi, credinciosi si săraci, pentru odihna sufletului aceluia care a fost si va rămâne în constiinta noastră - Părintele Cleopa.

ULTIMUL CUVÂNT AL PARINTELUI CLEOPA CATRE OBSTEA MANASTIRII SIHASTRIA

1 Martie - 1998

În numele Tatălui si al Fiului si al Sfântului Duh.

Prea Cuvioase Părinte Staret, Prea Cuviosi Părinti si frati, asa cum vă văd aici, dragul mamei, asa, pe toti, să vă văd la Rai, la bucuriile fără margini ale Raiului, căci toti sunteti în slujba Mântuitorului si a Maicii Domnului, si fiecare, săracul, face ascultare în directia lui, unde este pus.

Tare îmi este drag când vă văd! Dar pe multi nu vă cunosc. Eu vin rar pe aici. Am atâta lume pe capul meu acolo si sunt bolnav. Dar mai cunosc din ei, care vin la mărturisire si care sunt mai vechi... Eu doresc ca toti, toti să mergeti la bucuria cea vesnică si nici unul, Doamne fereste, la munci.

Dragii mei părinti si frati, să stiti că Biserica este mama noastră spirituală. Ea ne-a născut pe noi la botez prin apă si prin duh. Ati auzit ce spune Sfântul Apostol Pavel: ati luat darul punerii de fii în baia nasterii de-a doua si a înnoirii Duhului Sfânt. De atunci suntem toti fii după dar ai lui Dumnezeu, de când ne-am botezat în numele Preasfintei Treimi.

De aceea vă rog din toată inima să iubiti Biserica, mamă! Să vă fie dragă Biserica si, cât puteti, ziua si noaptea să mergeti la Biserică. Care sunt mai bătrâni si nu pot săracii, să stea mai putin. Care sunt tineri pot să stea mai mult, pentru că pravila Bisericii îmbogăteste memoria fiecăruia si darul Preasfântului Duh vine asupra aceluia care ascultă cu evlavie sfintele slujbe ale Bisericii.

Dragii mei, eu păcătosul si nevrednicul sunt bătrân - 86 de ani, sase operatii, mâna dreaptă mi-e ruptă, am stat în ghips 32 de zile -, mâine-poimâine îmi veti cânta Vesnica pomenire! Ce să mai astept? Psalmul 89 spune clar: Anii lor sunt saptezeci de ani, iar dacă vor fi în putere optzeci de ani. Iar la stihul unsprezece spune asa: Ce este mai mult decât acestia, osteneală si durere! Eu am intrat în anii durerii. Am îmbătrânit, optzeci si sase de ani împlinesc acum, pe zece aprilie.

Dragii mei părinti, vă rog din toată inima, care aveti dragoste si puteti, să nu mă uitati la rugăciune. Să mă pomeniti!

Eu am dragoste când vă văd pe toti în slujba Mântuitorului si a Maicii Domnului. Asa să vă văd la Rai, dragul mamei, pe toti! Toti sunteti în slujba Mântui-torului si a Maicii Domnului.

Mănăstirea noastră este o mănăstire cu rânduială canonică: nu se mănâncă carne, spovedania este la vreme, slujbele merg după rânduiala Sfântului Sava...

Când am venit eu aici am găsit paisprezece părinti, încăltati cu opinci, cu bărbile până la genunchi, cu metanii de lemn în mână... M-a adus fratele meu Vasile. Când am venit aicea aveam cincisprezece ani jumătate, nu stiam...

Si când am văzut la masă călugării toti, si staretul, bătrânul, citea cuvânt de folos în capul mesei, de la Sfântul Teodor Studitul, eu am întrebat pe fratele: "Aici este praznic?" Că eu am stat la Cozancea, si acolo era viată de sine: fiecare cu masa lui, cu casa lui. "Măi frate, a zis el, nu este praznic! Aici este viată de obste. Asa stau la masă călugării, cu totii totdeauna!" Bătrânul le citea cuvânt... El slujea Liturghia si se hrănea numai cu Sfânta Împărtăsanie, aproape douăzeci de ani. Numai sâmbăta si Duminica gusta asa, oleacă, de prin castroane. Stiu, pentru că eu eram bucătar. Dumnezeu să-l odihnească, săracul! Tare a mai fost cu frică de Dumnezeu si tare a mai fost cu credintă! M-a călugărit în anul 1937, în postul Sfintei Marii. Îmi aduc aminte.

Era un părinte, Nicolae Grădinaru, cu barba mare, poate l-ati apucat unii. El a zis, când m-a dus în fata altarului: "Prea Cuvioase părinte, să-i punem numele Cleopa, că nu avem nici un Cleopa aici!" Si bătrânul a pus mâna pe foarfece si Cleopa mi-a zis. Asa a fost scris!

Dumnezeu să-i odihnească! Am pomelnicul acasă, al tuturor celor ce au murit aici; am si episcopi si patriarhi, câti sunt. Cât mai am o scânteie de viată îi pomenesc în fiecare zi!

Dar vă rog, dragul mamei, pe toti, să nu mă uitati în sfintele voastre rugăciuni! Si asa cum vă văd aici să vă văd în Rai, bucuria cea vesnică, fără margini!

Mila Preasfintei Treimi si acoperământul rugăciu-nilor Preasfintei Maicii lui Dumnezeu si ale tuturor sfintilor, să fie cu voi cu toti, dragii mei, si pe toti să vă ducă la Rai. Amin.

III

FAPTE SI CUVINTE DE ÎNVATATURA

1. Părintele Cleopa avea mare evlavie la Maica Domnului, "Împărăteasa Heruvimilor si a Serafimilor si Stăpâna noastră□". De aceea nu era zi în care să-i fi rămas necitit Acatistul Bunei Vestiri si câteva canoane din Bogorodicină.

2. Spunea Părintele Cleopa: "Stiti voi cine-i Maica Domnului? Ea este Împărăteasa Heruvimilor, Împărăteasa a toată făptura, cămara întrupării lui Dumnezeu-Cuvântul, usa luminii, că lumina cea neapropiată gânditoare prin ea a venit în lume. Ea este usa vietii, că Viata Hristos prin ea a intrat în lume. Ea este poarta cea încuiată prin care n-a trecut nimeni decât Domnul, cum spune Proorocul Iezechiel".

3. Mai spunea: "Maica Domnului este scară către cer, pod către cer; porumbita care a încetat potopul păcatelor, precum porumbita lui Noe a adeverit încetarea potopului. Este cădelnită dumnezeiască, căci a primit focul dumnezeirii si Biserică a Preasfântului Duh. Maica Domnului este Mireasa Tatălui, Maica Cuvântului si Biserica Duhului Sfânt".

4. Spunea iarăsi: "Când vezi icoana Maicii Domnului cu Pruncul Hristos în brate, tu stii ce vezi acolo? Cerul si pământul! Cerul este Hristos, Cel mai presus de ceruri; Ziditorul cerului si al pământului. Iar Maica Domnului reprezintă pământul, adică toate popoarele de pe fata pământului, că ea este din neamul nostru. Este din semintie împărătească si arhierească".

5. Zicea bătrânul: "Bratele Maicii Domnului sunt mult mai puternice decât umerii heruvimilor si ale preafericitelor tronuri. Deci pe cine tine Fecioara Maria în brate? Voi stiti pe cine tine? Pe Cel ce a făcut cerul si pământul si toate cele văzute si nevăzute".

6. Iarăsi spunea: "Stiti voi cine este Maica Domnului si câtă cinste, câtă putere si câtă milă are? Este mama noastră, că are milă si de săraci si de văduve si de crestini. Pururea se roagă Mântuitorului Hristos pentru noi toti".

7. Aproape în fiecare predică Părintele Cleopa îi întreba pe crestini: "Aveti voi icoana Maicii Domnului în casă?", "Dar cădelută la icoana Maicii Domnului aveti?" Si îi sfătuia: "Să luati ocrotitoare si ajutătoare pe Maica Domnului, Mama noastră din cer si de pe pământ! Împărăteasa cerului si a pământului! Dacă o veti lua pe ea ocrotitoare, citindu-i dimineata un acatist cu cădeluta aprinsă si seara un paraclis, veti avea ajutor si în timpul vietii si în clipa mortii si în ziua Judecătii... Stiti voi cât poate Maica Domnului înaintea Tronului Preasfintei Treimi? Dacă nu era ea, cred că lumea aceasta se pierdea cu mult mai devreme!"

8. Celor care dădeau slujbe la biserică, le zicea: "Aici am pus slujbe mari, dar dacă omul acasă nu face nimic, se împlineste ceea ce zice în Sfânta Scriptură: Când unul se roagă si celălalt nu se roagă, unul

zideste si celălalt strică! Atât vă dau: după rugăciunile de dimineață să cititi Acatistul Bunei Vestiri cu cădeluta aprinsă. O să vedeti că Maica Domnului este grabnic ajutătoare!"

9. Spunea ucenicul său: "Când am venit la Părintele Cleopa, i-am spus că vreau să rămân la mănăstire. Atunci sfintia sa mi-a zis: "Dacă esti hotărât să rabzi trei bătăi pe zi si o dată mâncare la trei zile, atunci rămâi în mănăstire!" Aceste cuvinte m-au întărit si m-au făcut mai hotărât. Am înteles că trebuie să pun mai multă vointă si Dumnezeu îmi va ajuta".

10. De multe ori Părintele Cleopa zicea: "Ce suntem noi? O mână de pământ în fundul unui mormânt! Din pământ bun am fost făcuti, dar l-am spurcat si mergem în pământ si spurcăm pământul! Ce suntem noi? Întinăciune si mâncarea viermilor".

11. Părintele Cleopa repeta mereu: "Mâine, poimâine mă duc la Hristos! Mâine pleacă Mosul Putregai!", "Mâine nu veti mai vedea decât o cruce în cimitir!", "Mâine, poimâine, vesnica pomenire Mosului Putregai!", "Ia, un hârb legat cu sârmă!", "Mâine mă duc la fratii mei. Ei strigă la mine: "Hai, măi frate! Lasă vorba cu oamenii!""

12. De multe ori când cineva îi cânta "Multi ani trăiască!", sfintia sa îl oprea si zicea: "Nu asa, ci: "Vesnica pomenire, vesnica pomenire, vesnica lui pomenire!"" Sau zicea: "La multi ani, Mosul Putregai!"

13. Celor care spuneau că îi munceste patima desfrânării, deseori le zicea bătrânul: "Moartea, moartea, moartea! Sicriul, lopata, hârletul, târnăcopul□ Sfântul Vasile cel Mare spune: "Când vei vedea cea mai frumoasă femeie din lume, du-te cu mintea în mormântul ei la câteva zile după ce a murit. Atâta miros greu si curgere puturoasă iese din trupul ei, încât toate closetele din lume nu miros mai rău". Iată ce pofteai!"

14. Când voia cineva să-l fotografieze, Părintele Cleopa îi zicea: "Caută un măgar, fă-i poză si scrie pe ea "Cleopa"!"

15. Părintele Cleopa zicea: "Sfântul Vasile cel Mare spunea că cea mai mare întelepciune, care îl păzeste pe om de tot păcatul si îl duce în Rai, la fericirea vesnică, este moartea. Moartea si cugetarea la moarte. Iar în minte si în inimă să avem rugăciunea "Doamne Iisuse"!"

16. Altă dată spunea: "Trupul acesta ne trage la pământ, asa cum zice Sfântul Ioan Damaschin: "Pământul la pământ trage!" Dar noi nu trebuie să-l lăsăm, nu trebuie să ne luăm după hoitul ăsta".

17. Pe femeile care spuneau că au soti răi, Părintele Cleopa le sfătuia să nu divorteze, ci mai degrabă să se roage pentru ei: "Nu-ti zic eu, ci Sfântul Apostol Pavel: De unde stii, femeie, că nu îti vei mântui bărbatul? Nu stii tu că se sfinteste bărbatul necredincios prin femeia credincioasă si invers?" Si pe bărbati asemenea îi sfătuia, si multi se bucurau văzând minuni în casele lor.

18. Multi crestini astăzi se tem de farmece si de vrăji. Pe acestia Părintele Cleopa îi sfătuia: "Nu vă temeti de vrăji! Să aveti frică de Dumnezeu si grijă să nu-L supărati cu păcatele. Si farmecele nu vor avea nici o putere! Spovediti-vă de păcate, postiti si faceti Sfântul Maslu".

19. Celor bolnavi care veneau la el, le făcea pomelnic si le spunea: "Cea mai mare slujbă pentru cei bolnavi este Sfântul Maslu. Dar nu foloseste, dacă omul nu este spovedit. Deci mai întâi spovediti-vă de toate păcatele si apoi faceti Sfântul Maslu cu cel putin trei preoti".
20. Tinerilor care voiau să se căsătorească, le dădea sfaturi, îi binecuvânta, le făcea pomelnic pentru sfintele slujbe si le spunea: "Rugati-vă la Maica Domnului cu post si metanii si cititi Acatistul Bunei Vestiri!"

21. Spunea adeseori si acest cuvânt la crestini: "Când vedeti că s-a îmbolnăvit cineva la voi în casă: ori tată, ori mamă, ori fiu, ori fiică, oricine ar fi, nu chemati mai întâi doctorul, ci preotul ca să-l spovedească.

Căci, Doamne fereste, să-l apuce moartea nespovedit si cu păcate grele. Nu mai are iertare si slujbele atunci nu îi folosesc la nimic".

22. Când cineva se îngrijora pentru vremurile de acum si îl întreba: "Ce o să fie, părinte?", sfintia sa răspundea: "Anii si vremile le-a pus Tatăl întru a Sa stăpânire. Cum vrea Tatăl, asa face!" Iar dacă cineva zicea: "Afară este vreme rea", părintele răspundea: "Tot ce dă Domnul este bun!"

23. Călugărilor si fratilor care voiau să plece în pustie, le spunea: "Ai 20 de ani în mănăstire la ascultările cele mai de jos? Numai atunci poti să pleci la pustie! Cine vrea să meargă la pustie, zice Sfântul Vasile cel Mare, să mai ia unul sau doi împreună cu el si să aibă experientă de ascultare si tăierea voii în mănăstire".

24. Iarăsi zicea: "Duhovnicul la maici să aibă vârsta de cel putin 50 de ani si 20 de ani de ascultare într-o mănăstire".

25. Chiar si când bea apă, Părintele Cleopa cerea binecuvântare de la ucenicul său de chilie sau de la un frate, ca să ne dea nouă pildă de smerenie.

26. Uneori când se întâmpla să intre în chilie si nu putea face rugăciune că veneau crestinii în urma sfintiei sale, zicea: "Am intrat în chilie si nu am făcut rugăciune. Am intrat ca un hot si ca un tâlhar!" Si se scula si făcea cel putin trei închinăciuni până la pământ, zicând: "Preasfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Tie!" Apoi făcea o închinăciune si la Maica Domnului.

27. Acelasi ucenic spunea: "Când ceream binecuvântare să mănânc, îmi zicea Părintele Cleopa cuvântul acesta: "Mănâncă, bea, dormi!" Si îl întrebam: "Cum vine cuvântul acesta?" Iar el zicea: "Mănâncă când ti-e foame, bea când ti-e sete si dormi când ti-e somn!""

28. Sfintia sa vorbea de multe ori de neputintele si bolile sale, zicând despre el însusi: "Mosul Putregai, 86 de ani, sase operatii, o mână ruptă, coastele rupte" Oricine venea la sfintia sa, punea pe ucenicul său să le spună acest cuvânt. Unii spuneau ucenicului: "Ce ne spui tu aceasta? Noi venim la Părintele Cleopa ca la un sfânt! Ce ne însiri atâtea boli si neputinte?"

29. A întrebat odată ucenicul pe Părintele Cleopa dacă poate merge în afara mănăstirii fără rasă. Iar el a zis: "În ziua în care mergi într-un loc si iesi din mănăstire fără rasă, să faci 1000 de metanii! Chiar dacă n-o porti pe tine, s-o ai cu tine".

30. Ucenicul său mai spunea: "Pe sfintia sa nu l-am văzut niciodată stând fără centură sau dezbrăcat de dulamă. Ba încă mereu avea peste dulamă o vestă sau o bunditả".

31. De multe ori spunea: "Biserica este mama noastră! Nu lăsati Biserica, căci aici ne unim cu Hristos. Aici se împacă Marta cu Maria. Tineti rânduiala slujbelor si a mesei după tipic. Biserica ne tine pe toti!"

32. Zicea iarăsi ucenicul: "Cât timp am fost ucenic la Părintele Cleopa, el făcea de obicei această pravilă: Rugăciunile diminetii, Acatistul Mântuitorului cu canonul si Acatistul Maicii Domnului, mai ales al Bunei Vestiri. Iar dacă în ziua aceea era vreun sfânt care avea acatist, citea si acatistul sfântului. Apoi citea si la Psaltire si trei-patru canoane din Bogorodicină (Canoanele Maicii Domnului). Apoi vorbea cu credinciosii care veneau la sfintia sa.
Pe la orele 15-16 începea pravila de seară si anume: completa glasul din Bogorodicină (din Bogorodicină citea un glas pe zi, adică 7 canoane), Canonul de pocăintă, Canonul către îngerul păzitor, Canonul către toti sfintii si din Psaltire. După ce vorbea credinciosilor si stătea la masă, făcea rugăciunea de seară.
O dată pe săptămână citea acatistul Sfântului Nicolae (în cursul zilei de joi) si a Sfântului Spiridon.
La miezul noptii se scula si citea Miezonoptica. Alteori citea la Psaltire si zicea "Doamne Iisuse".
Mereu puteai să-l vezi cu mâna pe metanie , încât unghia de la degetul cu care dădea fiecare bob de metanie se rupea. Mai citea din Sfânta Scriptură si din Sfintii Părinti".

33. Când era întrebat de crestini dacă este bine să citească la Psaltire, Părintele Cleopa răspundea: "Sfântul Vasile cel Mare spune că "este mai bine să stea soarele din călătoria sa, decât să rămână Psaltirea necitită în casele crestinilor. Si precum soarele este mai mare între ceilalti luminători, asa este Psaltirea între celelalte cărti insuflate de Duhul Sfânt". Să aveti Psaltirea ca pe un cozonac bun. Când ti-e foame, mai tai o felie, mai mănânci, mai faci treabă, apoi mai citesti o catismă, două, trei, cât poti".

34. În fiecare seară iesea afară, mai ales după miezul noptii. Chiar si iarna stătea cel putin o oră. Zicea "Doamne Iisuse", asculta păsările de noapte, privea cerul înstelat si se bucura de liniste. Căuta să iasă la aer după ce se termina slujba de miezul noptii, când toti dormeau, ca să nu fie deranjat. Însă de multe ori îl deranjau fie fratii, fie oamenii. Atunci, văzând că nu scapă, după ce le tot zicea să se ducă, le vorbea putin sau fugea în chilie.
Alteori, fiind foarte obosit, se scula pe orele trei-patru si îsi făcea toată pravila. Atunci avea mai multă liniste si nu-l deranja nimeni.

34. Uneori, când îsi făcea pravila, părintele era căutat insistent de credinciosi. Atunci el iesea si le vorbea un timp, apoi spunea: "Dumnezeu o să-mi spună: "Măi, călugăre, ai prăsit pe ogorul altora Dar pe ogorul tău au crescut spini, pălămizi, buruieni". Prăsiti voi pe ogorul meu? De aceea trebuie să prăsesc si pe ogorul meu". Si apoi mergea la chilie si îsi continua pravila.

35. Zicea uneori si aceste cuvinte: "Ce mă fac că Sfintii Părinti spun "Fugi de lume! Fugi de lume!"? La fel zice si Mântuitorul: Vai vouă când vă vor lăuda pe voi oamenii sau când va prisosi lauda voastră mai mult decât faptele voastre! (Luca 6, 26)".

36. Pe toti călugării care veneau pentru cuvânt de folos, bătrânul îi întreba din ce mănăstire sunt, dacă mănăstirea este retrasă în pădure si dacă are viată de obste, adică o pungă, o masă si o biserică. Apoi îi întreba dacă se mănâncă carne în acea mănăstire.
Dacă spuneau că se mănâncă carne, Părintele Cleopa se mâhnea si zicea: "Ei, de as fi eu acolo! Iată, îl vedeti pe Sfântul Calinic? Se uită la noi!" Si arăta cu degetul către icoana sfântului. "Sfântul Calinic a făcut testament în care scrie: "Când călugărul sau călugărita va mânca carne în mănăstire sau în lume pe la neamuri, atunci să se adune tot soborul mănăstirii, să-l blesteme pe cel care a mâncat carne si să-i dea 39 de gârbace la spate!" Dă-i, dă-i, dă-i! Si să-l dea afară din mănăstire".

37. În timpul prigoanei comuniste, Părintele Cleopa a stat mai multi ani la pustie, dar nevointele si ispitele pe care le-a îndurat au rămas nestiute. Totusi câteva s-au aflat. Când părintele era în viată, ne spunea că vom afla după moartea sa si pe celelalte.
38. - Părinte Cleopa, a zis un ucenic, spuneti-ne cum a fost în cei zece ani de pustie. Ce fel de ispite ati avut? Am auzit că v-ati luptat cu vrăjmasul! Cum si cu ce vă ispitea?
- Dacă vrei să stii cum este la pustie, du-te si stai si tu un an acolo si o să vezi!

39. Un frate l-a întrebat pe Părintele Cleopa:
- Ce să fac, Preacuvioase, să mă mântuiesc?
- Să ai în dreapta frica de Dumnezeu, în stânga cugetarea la moarte, iar în minte si în inimă rugăciunea "Doamne Iisuse Hristoase", si te faci sfânt, măi frate!

40. Alt frate îi spunea bătrânului:
- Părinte, roagă-te si pentru mine, păcătosul, si dacă te duci la Domnul, să nu mă uiti.
- Da! Frătia ta mănâncă si dormi până te saturi, si eu am să mă rog pentru tine!

41. Un părinte l-a întrebat cum să se roage. Iar bătrânul i-a zis:
- Roagă-te întâi cu gura, că de la gură rugăciunea trece la minte si apoi la inimă. Dar pentru aceasta ne trebuie multă osteneală, multe lacrimi si harul Duhului Sfânt!

42. - Părinte Cleopa, dati-mi un cuvânt de folos! i-a zis un părinte.
- Nu uita de moarte. Moartea, moartea, moartea! Frica de moarte ne păzeste de tot păcatul!

43. Unui frate i-a zis: "Să te pregătesti să rabzi, să iei bătaie, să flămânzesti si să însetosezi. Iar dacă te alungă de aici, să nu pleci! Să stai la poarta mănăstirii si dacă te ia politia să vii înapoi să mori în mănăstire!"

44. Un frate l-a întrebat:
- Cum trebuie să mă pregătesc pentru mănăstire?
- Când vii la mănăstire asa trebuie să vii: Să fii hotărât să rabzi moartea de la toti!

45. Un frate i-a zis bătrânului:
- Părinte, nu mă pot ruga îndeajuns! Ce să fac?
- Nu auzi ce zice Apostolul? Rugati-vă neîncetat! Deci roagă-te cât mai mult ziua si noaptea si vei simti harul Duhului Sfânt în inima ta!

46. Un crestin l-a întrebat pe Părintele Cleopa:
- Părinte, sotia mea s-a sinucis, fiind singură în cameră. Am găsit-o moartă. Pot s-o pomenesc la morti, la biserică si acasă?
Atunci bătrânul a spus categoric:
- Nu! N-avem voie să pomenim pe nimeni din cei ce s-au sinucis, chiar dacă ne sunt rude apropiate. Rămâne totul la mila lui Dumnezeu! Pot fi pomeniti la slujbe numai cei care au fost bolnavi psihic.

47. Un alt frate a zis bătrânului:
- Părinte, dacă o să fim în închisoare pentru credintă si dacă ni se schimbă gândirea prin hipnoză, avem vreo vină?
- Nu te poate schimba nimeni dacă ai în inima ta pe "Doamne Iisuse□" Dar trebuie să ai o treaptă a rugăciunii. Când zici "Doamne Iisuse□" se cutremură tot iadul, numai să zici din inimă!

48. - Câte haine trebuie să aibă călugărul? l-a întrebat cineva.
- Două rânduri de haine! Ce? Vrei să te faci pustnic cu o cărută de haine? Iar când se rup, mai pui un petec galben, unul rosu, unul verde...!

49. Către cei mai lenesi zicea părintele: "Pune hoitul, adică trupul, la treabă si mintea la picioarele Domnului, adică la rugăciune□"

50. Odată a venit un frate la Părintele Cleopa, după ce îl ascultase de mai multe ori, si l-a întrebat: "Părinte, ce să fac să mă mântuiesc?" Iar părintele, care îi stia inima, i-a dat un răspuns pe măsură, zicând: "Fă ce stii, si te mântuiesti!" Atunci el, cercetându-se pe sine, si-a dat seama că nu cunostinta îi lipseste, ci trăirea duhovnicească.

51. Iarăsi zicea bătrânul unuia din ucenicii săi: "Când vei sta nouă ani în mănăstire si vei lua sapte bătăi pe zi si mâncare o dată la trei zile, atunci vei fi călugăr bun!"

52. Un frate l-a întrebat pe părintele cum poate să se mântuiască. Iar părintele a răspuns:
- Răbdare, răbdare, răbdare. Si când ti se va părea că ai gătit-o, o iei de la capăt: răbdare, răbdare, răbdare. Si nu până la prăsit, ci până la sfârsit!
Iar fratele a întrebat:
- Dar ce să rabd?
- Să rabzi toate ocările si toate necinstirile pentru dragostea lui Hristos!

53. Un părinte l-a întrebat iarăsi:
- Când poti să te faci nebun pentru Hristos?
Iar el a zis:
- După 40 de ani de călugărie!

54. Iarăsi ziceau fratii:
- Părinte Cleopa, fratii sfintiei tale făceau nevointă aspră, dar noi nu putem face asa.

- Măi, nu vrei, nu vrei, nu vrei! Ia-o pe Maica Domnului de ajutor! Fă Acatistul Bunei Vestiri dimineata cu cădeluta aprinsă si Paraclisul seara si ai s-o poti duce la capăt!

55. Când vreunul dintre frati îsi arăta dorinta să sufere pentru Domnul, bătrânul îi spunea: "O să văd ce veti face, când vă vor urca în masini si vă vor duce la vale!"

56. Un crestin i-a zis:
- Părinte, eu nu cred că există diavoli!
Bătrânul, după ce l-a învătat îndeajuns din Sfânta Scriptură, i-a zis:
- Dacă tot nu crezi că există diavoli, du-te la pustie, pune-te pe post si pe rugăciune si te scarpină ei pe tine!

57. Un călugăr din obstea Mănăstirii Sihăstria i-a zis bătrânului:
- Ce să fac, Părinte Cleopa, ca să mă mântuiesc?
- Moartea să o ai totdeauna înaintea ta si "Doamne Iisuse" în minte si în inimă si nu te mai teme de nimic! Să ai pocăinta tâlharului de pe cruce!

58. Iarăsi zicea fratilor: "Toate sunt trecătoare! Să aveti grijă de suflet, să vă spovediti, să vă împărtăsiti, să duceti viată curată, să faceti milostenie, să faceti din toate câte puteti si să trăiti în dragoste unii cu altii, că dragostea nu moare niciodată!"

59. Altor părinti le zicea: "Din iad nu te poate scoate nimeni, decât mila lui Dumnezeu si faptele bune".

60. Spunea si acestea: "Să aveti către Dumnezeu inimă de fiu, către voi minte de judecător si către aproapele inimă de mamă".
61. Mărturisesc părintii bătrâni, care au fost martori oculari, despre o minune petrecută la racla Sfintei Parascheva de la Iasi, la 14 octombrie 1951. De hram, pe când oamenii asteptau la rând să se închine, au venit si două crestine bătrâne din Focsani. Văzând lume multă, au zis preotului de gardă, Arhimandritul Cleopa:
- Părinte, dă-ne voie să ne închinăm la Cuvioasa Parascheva, fără să mai stăm la rând, că suntem bolnave, si să-i punem sub cap această pernă, pe care i-am adus-o de acasă drept multumire pentru ajutorul ce ni l-a dat!
- Dumnezeu să vă binecuvinteze, a zis Părintele Cleopa. Mergeti si vă închinati!
În clipa aceea, preotii si credinciosii au văzut un lucru cu totul sfânt si minunat. Cuvioasa si-a ridicat singură capul, iar după ce femeile i-au pus perna adusă si s-au închinat, Sfânta Parascheva si-a lăsat iarăsi capul pe pernă.

62. Un ucenic l-a întrebat:
- Ce este rugăciunea curată?
- Să zici cu gura, să întelegi cu mintea si să simti cu inima.

63. Altădată zicea: "În rugăciune nu teologhisi, nu primi gânduri; ci varsă lacrimi. La vama imaginatiei sunt arhiconii iadului, care îti aduc imaginatii si tâlcuiesc Scriptura, zicând: Muntii saltă ca berbecii si dealurile ca mieii oilor. Apoi vin si te întreabă: "Cine sunt muntii? Care sunt dealurile?" Si tot ei răspund: "Muntii sunt oamenii înduhovniciti, iar dealurile sunt cei de pe treapta a doua"".

64. Iarăsi spunea: "Ascultarea fără rugăciune este argătie, iar cel ce face ascultare cu rugăciune, liturghie săvârseste".

65. Mai spunea: "Smerenia se naste din ascultare fără cârtire".

66. Zicea iarăsi: "Rugăciunea nu este conditionată de timp sau de loc. Ea este hrana sufletului".

67. Un frate din mănăstire s-a tulburat că veneau uneori copii si făceau gălăgie si alergau pe dealuri. Venind la bătrânul, a întrebat ce să facă. Iar Părintele Cleopa i-a spus: "Ia adu-ti aminte; tu nu ai fost

copil? Mie îmi sunt tare dragi copiii, că sunt ca îngerii! Si mă tem să nu cadă si să nu-si rupă vreo mână sau vreun picior careva din ei. Pe acestia îi iubeste si Hristos si zice: Lăsati copiii să vină la Mine si nu-i opriti, căci a unora ca acestia este Împărătia Cerurilor".

68. Spunea Părintele Cleopa: "Niciodată să nu dai sfat nimănui, până când nu l-ai trăit tu! Cel ce dă sfat, dar el nu l-a trăit, este ca izvorul de apă pictat pe perete. Iar cel care vorbeste din experienta sa, seamănă cu un izvor de apă vie!"

69. Un frate a întrebat:
- Ce să fac să mă mântuiesc, Părinte Cleopa?
Iar bătrânul i-a răspuns:
- Ascultă, frate. Tu stii să te rogi, tu stii să mergi la biserică, tu stii să postesti, tu stii să faci milostenie, tu stii toate poruncile lui Dumnezeu. Numai să vrei să le faci, căci altfel nu te poti mântui!

70. Părintele Cleopa a fost întrebat odată de un părinte din mănăstire:
- Prea Cuvioase Părinte, ce se va întâmpla cu Mănăstirea Sihăstria, dacă vă duceti Sfintia Voastră la Domnul?
Iar bătrânul, privind în jos, a zis:
- Ziduri, ziduri, ziduri!

71. Altădată i-a zis un părinte din mănăstire:
- Prea Cuvioase Părinte, spuneti-ne un cuvânt despre sfânta rugăciune.
Iar Părintele a zis:
- Rugăciunea este hrana si viata sufletului. Precum trupul, fără mâncare si băutură, moare; tot asa si sufletul, fără rugăciune, moare.

72. A zis un părinte:
- De multe ori suntem obositi de la ascultare si nu ne putem ruga. Ce să facem?
- Frate, trupul este Marta, iar sufletul este Maria! Marta se osteneste pentru cele pământesti, iar Maria, care închipuieste sufletul, stă la picioarele Domnului si se roagă. De aceea, spune Domnul, că Maria partea cea bună si-a ales. Suntem datori să împăcăm pe Marta cu Maria, adică întâi să ne rugăm si apoi să facem ascultare, cu rugăciunea în minte si în inimă.

73. Obisnuia Părintele Cleopa să repete si acest stih, pe care îl spunea adeseori Sfântul Grigorie Teologul: "Mintea se înseală si adevărul se fură de prea multă dragoste si prea multă ură!"

74. Un părinte mergea adeseori la bătrânul, se aseza în genunchi si-l ruga să-l binecuvinteze. Sfintia sa îi punea mâna pe cap si-i făcea semnul Sfintei Cruci, zicându-i: "Dumnezeu să te binecuvinteze!" Si mărturiseste acest părinte că pleca de la bătrânul cu multă pace si liniste, simtind pe capul lui, mai mult de o jumătate de oră, o căldură ca de foc, iar sufletul său se umplea de umilintă si de lacrimi.

74. Un alt părinte, pe vremea când trăia părintele, zicea: "Când ies de la spovedanie de la Părintele Cleopa, mă duc la chilie si numai atât spun: "Doamne Iisuse Hristoase, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale si ale Părintelui Cleopa, miluieste-mă pe mine păcătosul!" Si-mi vine o umilintă si niste lacrimi, de nu mă mai pot opri din plâns".

75. Un părinte bătrân l-a întrebat pe Părintele Cleopa:
- Preacuvioase părinte, ce-o să faceti dacă veti fi bolnav si nu veti putea face pravila citită? Veti pune vreun frate să vă citească pravila?
- Nu. Iau pe "Doamne Iisuse".

76. Odată când cineva i-a arătat noua biserică din livada mănăstirii, părintele a zis: "Mai greu este să faci un călugăr adevărat, decât o catedrală!"

77. Zicea iarăsi bătrânul: "Măi băiete, nu sta degeaba si nu pierde timpul. Ia o carte în traistă oriunde te duci, cu oile sau cu vacile, sau unde te trimite, si citeste cuvântul lui Dumnezeu!"

78. Mai spunea: "Dacă citesc o carte de două sau de trei ori, o stiu aproape pe de rost".

79. Părintele Cleopa spunea la ucenici câte ceva din necazurile si ispitele care îi veneau de la oameni. Dar despre ispitele care îi veneau de la diavoli, când era în pustie, nu prea spunea. Întâi, pentru că era ascuns, iar al doilea, fiindcă nu avea cine să-l înteleagă.

80. Uneori ne spunea: "Mă opresc Sfintii Părinti să vorbesc mai mult, căci ei zic: "Nu povesti ale tale". Dar eu atât vă zic: dacă ati fi fost voi acolo în pustie legati de un copac si ati fi văzut un diavol, ati fi scos copacul din rădăcină si ati fi fugit cu el în spinare!"

81. Cei de la Pucioasa i-au scris de vreo câteva ori si Părintele Cleopa le-a dat răspuns într-o scrisoare bine gândită prin care le spunea: "La Pucioasa pute si nu va pleca putoarea până nu veti asculta de Sfântul Sinod!"

83. Mai zicea că în jurul anului 2000 se vor arăta semne dumnezeiesti si îl cita pe Sfântul Agatanghel, care a prezis aceasta.

84. Ucenicul părintelui ne spunea: "Multe scrisori veneau pe adresa părintelui Cleopa cu tot felul de necazuri si probleme, iar sfintia sa îmi zicea să le răspund. Veneau si multi crestini si părintele mă punea să le vorbesc si să le scriu pomelnice. Deci fiind foarte ocupat, nu reuseam să-mi fac toată pravila si canonul călugăresc, si-l întrebam ce să fac. Iar el îmi spunea: "Fă ascultare, scrie scrisori, vorbeste la oameni si zi "Doamne Iisuse□", căci "Folosul fratelui este roada ta", zic Sfintii Părinti"".

85. Iarăsi zicea ucenicul: "Când scriam scrisori la credinciosi si aveam o problemă mai grea, îl întrebam pe Părintele Cleopa, iar el îmi răspundea pe scurt si-mi spunea să răspund la toti că el este bătrân, bolnav, si nu mai scrie. Apoi mă trimitea să le spun la oameni că este neputincios, să nu mai vină la "Mosul Putregai, că Mosul Putregai a murit! Nu mai este! S-a dus□!""

86. În anul 1996, când a fost adus la Iasi din Grecia capul Sfântului Apostol Andrei, un frate a vrut să meargă să se închine. Un sofer se oferise să-l ducă până la Iasi. Dar fratele voia să meargă fără stirea părintelui staret. S-a dus să ia numai binecuvântarea Părintelui Cleopa, fiindu-i fiu duhovnicesc. Bătrânul, când a auzit despre ce este vorba, a zis cu glas tare: "Măi frate, ai un staret si un Dumnezeu!" "Ce să fac? Să merg la părintele staret să-l întreb?", a zis ucenicul. "Da! Du-te si cere-i binecuvântare", a răspuns Părintele Cleopa.

87. Odată l-a întrebat un crestin pe bătrânul:
- Părinte Cleopa, ce să fac că nu reusesc să-mi găsesc un duhovnic?
- Tu să-l găsesti? El să te găsească pe tine, a răspuns părintele.

88. Un frate l-a rugat pe Părintele Cleopa să-l pomenească la rugăciune. Iar bătrânul i-a spus, arătând cu degetul o dâră imaginară, serpuind pe pământ: "Rugăciunea mea este ca fumul lui Cain! Asa se târăste pe pământ..."

89. Odată, sezând pe prispă, s-a uitat fix la ucenicul său si a zis sincer si curat: "Nu stiu ce caută atâta lume la mine, la un mosneag putred!"

90. Altădată, după ce a fost spovedit de bătrânul, un frate i-a zis: "Părinte, nu mă uitati la rugăciune, că sunt tare păcătos!" "Domnul!" a zis părintele. Apoi a rostit încet, ca pentru sine: "Eu sunt mai rău decât toti".

91. Un ucenic spunea că Părintele Cleopa proceda uneori la spovedanie si astfel: Stiind că ucenicul său este iubitor de laudă, el se arăta că este mai păcătos, mai avar si mai rău decât toti, defăimându-se pe sine, ca să-l învete pe ucenic lucrarea smereniei.

92. Odată a venit un reporter să-i ia un interviu părintelui, zicând:
- Oamenii vor lumină, vor apă vie□
- Da!□ Oamenii au lumină de la Sfânta Evanghelie, de la Prooroci, de la Apostoli, de la Sfintii Părinti, de la marii sfinti sihastri si de la milioanele de martiri□ Deci au de unde lua lumină!
De la mine numai întuneric poate lua cineva. Că eu sunt fiu al întunericului, nu al luminii. Un om păcătos, plin de răutate, plin de neputinte si somnoros... N-am dragostea lui Dumnezeu, n-am înfrânare, n-am dreapta socoteală, n-am nimic! Toate, toate le-am pierdut prin lenevirea mea si n-am nimic bun pe lumea asta!
Apostolul Pavel spune asa în Epistola către Evrei: Hristos Iisus a venit în lume să mântuiască pe cei păcătosi, dintre care cel dintâi sunt eu. Dacă acela care s-a ridicat până la al treilea cer, spune că este cel dintâi păcătos, eu ce să zic? C-am făcut ceva bun? Niciodată, în veacul veacului.

93. Când a avut în pustie o ispită cumplită de desfrânare, i s-a arătat dracul curviei si i-a zis: "Dacă ai să cazi acum în desfrânare?" Iar părintele a zis: "Oricine poate să cadă, că ce-i bărbatul si femeia? Putregai si putoare sunt".
Altădată, când a avut o ispită asemănătoare, s-a suit cu picioarele pe jăratec, ca să alunge demonul desfrânării.

94. Atunci când veneau oameni tulburati că antihrist însează popoarele, că vor fi războaie, sau altele asemenea, Părintele Cleopa spunea cu glas puternic: "Tata-i la cârmă!", si cita versetul 10 din Psalmul 32: Domnul risipeste sfaturile neamurilor si leapădă sfatul boierilor, iar sfatul Domnului rămâne în veac si gândurile inimii Lui, în neam si în neam. Apoi îi îmbărbăta: "Nu vă tulburati si nu vă temeti, că nu va fi cum vor ei. Ehei, câte vor ei să facă! Voi nu vă temeti. Rugati-vă si faceti Sfânta Cruce cu credintă si fug toti dracii!"

95. Mai zicea Părintele Cleopa: "Nici un lucru să nu faci, până nu te însemnezi cu Sfânta Cruce! Când pleci în călătorie, când începi lucrul, când te duci să înveti carte, când esti singur si când esti cu mai multi, pecetluieste-ti cu Sfânta Cruce fruntea ta, trupul tău, pieptul tău, inima ta, buzele tale, ochii tăi, urechile tale si toate ale tale să fie pecetluite cu semnul biruintei lui Hristos asupra iadului. Si nu te vei mai teme atunci de farmece sau de descântece sau de vrăji. Că acelea se topesc de puterea Crucii, ca ceara de la fata focului si ca praful în fata vântului".

96. Odată a venit la Părintele Cleopa o femeie cu nepotul ei care era acuzat de crimă, nefiind vinovat. Nepotul i-a zis părintelui că este în proces pentru ucidere, dar nu i-a spus că este nevinovat. Părintele l-a oprit si i-a zis: "Nu esti vinovat si nu ai să faci închisoare!" Într-adevăr, tânărul a scăpat de această acuzatie nedreaptă.

97. Pe când era retras la stupina mănăstirii, a venit la sfintia sa un credincios, plângând că este căutat de securitate. După ce i-a spus părintelui situatia în care se afla si i-a dat un pomelnic ca să se roage pentru el, Părintele Cleopa i-a spus: "De acum să nu-ti mai fie frică!" Si într-adevăr, de atunci n-a mai fost urmărit.

98. Un frate, care venise la mănăstire cu gândul să stea două-trei luni, a mers la spovedanie la Părintele Cleopa. Dar bătrânul i-a zis cu glas nevinovat si hotărât: "Ehei, ai venit la Mos Costache! Nu mai pleci tu de aici!" Si asa a si fost, căci cu mila Domnului a rămas în mănăstire.

99. Cu câteva luni înainte de moartea părintelui, a venit un ierarh din Grecia si nu s-a lăsat până ce bătrânul nu i-a dat metaniile sale. Cu mai multi ani în urmă, Părintele Cleopa, inspirat de Duhul Sfânt, îi prevestise că va ajunge ierarh.

100. Un frate începuse unele nevointe mai presus de puterea lui. Nu dormea pe pat, citea mult la Psaltire si făcea multe metanii; dar nu cu scop bun, ci urmărea numai linistirea patimilor trupesti, fără a le tăia pe cele sufletesti. De aceea era mânios, judeca, osândea si avea ispite.
Odată s-a dus la Părintele Cleopa pentru a-i cere o binecuvântare. Iar bătrânul, numai văzându-l pe acela apropiindu-se de el, i-a arătat cu mâna un text mare pus pe perete, sub icoane, zicându-i: "Ia uite ce scrie acolo: "Binele nu este bine, când nu se face bine". Eu am pus să se scrie asta acolo!"
Atunci fratele, dându-si seama că părintele a spus acestea luminat de Duhul Sfânt, si-a dat seama că apucase pe o cale gresită.

101. Un ieromonah s-a dus pentru prima dată la Părintele Cleopa să-i ceară cuvânt de folos. "Binecuvintează-mă, Preacuvioase Părinte Cleopa!" Sfintia sa, privindu-l, a zis: "Cine este preotul acesta?" După ce Părintele Cleopa i-a dat cuvânt de folos, ieromonahul s-a retras, uimindu-se că părintele, fără să-l cunoască, a stiut că este preot.

102. Un părinte din mănăstire povesteste: "Venind des pe la mănăstire si ascultându-l pe Părintele Cleopa, m-am gândit să iau si eu jugul lui Hristos. Dar nu eram hotărât. Atunci m-am gândit să-l întreb pe sfintia sa, ca un om ce mi-a pornit râvna pentru Hristos, si mi-am zis: "Ce-mi va zice el, aceea fac!"
Când l-am întrebat, Părintele Cleopa, parcă cunoscându-mi inima, mi-a zis: "Nu veni! Stai în lume si fă misiune!" Pe atunci eram mai râvnitor si răspândeam si cărti sfinte.
După vreo doi ani, când inima mea a înclinat total spre monahism, m-am hotărât să plec la mănăstire, dar cu oarecare temere, gândindu-mă la cuvântul bătrânului. Si rugându-mă lui Dumnezeu, am venit la el si i-am zis: "Părinte, vreau să vin la mănăstire". "Vino!" a zis Părintele Cleopa, umplându-mă de bucurie".

103. Un frate i-a zis bătrânului:
- Părinte, la mănăstire este multă muncă si nu este suficient timp pentru biserică. Ce să fac?
- Frate, când mâna lucrează, mintea să se roage, zicând "Doamne Iisuse" permanent!

104. Doi tineri s-au căsătorit si au născut copii, însă nu stiau că sunt rudenii de sânge. Duhovnicul i-a sfătuit să se spovedească la un arhiereu si să urmeze sfatul lui. Între timp, sotul a fost îndemnat să ceară si sfatul Arhimandritului Cleopa Ilie, pe care încă nu-l cunostea.
Mergând la sfintia sa, nu s-a putut apropia, Părintele Cleopa fiind înconjurat de multi credinciosi, ca de obicei. De aceea astepta să-i vină rândul. Deodată, părintele chemându-l, i-a zis: "Antonie, vino la mine!" El a crezut că strigă pe altcineva, si nu s-a dus. După putin timp iarăsi îl cheamă: "Antonie, vino la mine!" Dar, nestiind că îl cheamă pe el, iarăsi nu s-a dus. Atunci părintele, privind fix la el, i-a făcut semn cu degetul si i-a zis: "Tu, cel de acolo, Antonie, vino la mine!"
Cuprins de frică, Antonie si-a zis în sine: "Cum de mă stie părintele acesta care nu m-a văzut niciodată?" Apoi, ducându-se la bătrânul, acesta l-a sfătuit îndelung si l-a slobozit în pace.

105. Două femei bântuite de diavol au venit la Părintele Cleopa, iar el le-a binecuvântat si le-a zis: "După trei Sfinte Masluri vă veti vindeca". Si asa a fost, cu voia lui Dumnezeu.

106. Un frate, văzând pe Părintele Cleopa sezând pe cerdac, s-a apropiat de el, sărutându-i mâna si cerându-i binecuvântare. Dar nu i-a destăinuit că era foarte luptat în inimă de gânduri rele. Părintele, uitându-se la chipul lui, i-a zis: "Frate, mergi la duhovnicul tău, spovedeste-te curat si să-i ceri canon ca să te izbăvesti de gândurile cele necurate ce te stăpânesc".

107. Când vorbea la lume, Părintele Cleopa zicea adeseori: "Îngerii Domnului v-au adus pe la sfintele mănăstiri, mamă! Voi nu-i vedeti, dar fiecare are lângă el îngerul său păzitor". Si bătrânul privea blând la oameni, ca si cum ar fi văzut pe îngerii lor.

108. Odată a venit la părintele un credincios cu o rudă de-a lui, ce fusese atrasă la secta "Martorii lui Iehova". Credinciosul încercase prin multe discutii si argumente să-l aducă înapoi la dreapta credintă. Dar desi sectantul era dovedit din întrebări, el nu-si recunostea rătăcirea. Atunci credinciosul l-a convins pe sectant să meargă la Părintele Cleopa.
La chilia Părintelui Cleopa era lume multă, ca de obicei; iar părintele tinea o predică cu tema: "Cum

înseală diavolul pe om". Asteptând să termine predica si găsind un moment potrivit, credinciosul a vrut să-l provoace pe părintele la discutie cu sectantul, pentru a se lămuri dreapta credintă.
Dar în acel moment, a văzut că sectantul era cu totul schimbat la fată. Chipul lui era acum foarte vesel, radiind o bucurie de nedescris. Ascultând predica Părintelui Cleopa, fusese miscat profund în inima lui, încât nu mai avea nimic de întrebat. Când credinciosul a vrut să deschidă discutia cu părintele, sectantul a spus: "Nu mai am ce să-l întreb! Asemenea om n-am văzut în viata mea!"
Acesta este unul din numeroasele cazuri, când simpla prezentă a Părintelui Cleopa a fost suficientă pentru a schimba inima unui om.

109. Altă dată, o femeie credincioasă dintr-o familie de intelectuali din Piatra Neamt a venit la Părintele Cleopa în mai multe rânduri, plângându-se de necredinta sotului ei, profesor de fizică, care se declara ateu convins. La propunerea Părintelui Cleopa, femeia a reusit să-si convingă sotul pentru a veni la sfintia sa - desi profesorul zicea: "N-am ce vorbi eu cu un popă! Pe mine nu mă poate convinge nimeni si nimic!"
Când au ajuns la Sihăstria, Părintele Cleopa vorbea oamenilor. După ce a terminat de vorbit cu credinciosii, părintele, obosit după o zi întreagă, totusi nu s-a crutat deloc. Si a stat cu profesorul, citându-i date din astronomie, despre distantele interstelare si altele, din fizică, despre legile naturii, ale creatiei si despre multe altele.
La sfârsitul discutiei, care se prelungise până la miezul noptii, profesorul a scos un carnetel si nota, zicând: "Părinte, în câte scoli am studiat eu, niciodată n-am auzit asemenea lucruri! De unde stiti atâtea?" "Dar cine mă opreste să nu stiu?" a spus Părintele Cleopa. La urmă profesorul a cerut să se spovedească.
După un timp, sotia lui a venit bucuroasă la Sihăstria, spunând: "Părinte Cleopa, de când sotul meu a avut discutia cu sfintia voastră, s-a schimbat complet. Merge la biserică, se roagă si caută să convingă si pe altii despre existenta lui Dumnezeu!"

110. În general, Părintele Cleopa nu era pentru o nevointă exagerată, desi sfintia sa se nevoise mult în pustie. Dar totdeauna sfintii sunt aspri cu ei si plini de dragoste fată de ceilalti.
Zicea că pădurea nu se teme de cel ce ia multe lemne odată si încarcă prea tare căruta. Căci stie că se va strica mai încolo, fiind încărcată prea tare. Pădurea se teme de cel ce ia câte un lemn, câte o mică sarcină. De acela se teme pădurea, că stie că încet, încet, o taie pe toată.

111. Un frate începător a venit, după numai câteva luni de mănăstire, zicând: "Părinte, am mare ciudă pe draci. Dati-mi voie să citesc Molitfele Sfântului Vasile cel Mare!" Părintele Cleopa i-a zis: "Tu, măi? Vai de capul tău! Ai ciudă pe diavoli? Să vezi câtă ciudă au ei pe tine! Fugi de-aici, nu cumva să faci asa ceva□ Auzi, a venit deunăzi în mănăstire si vrea să blesteme pe diavoli si să citească Molitfele Sfântului Vasile cel Mare. Mare viteaz!"

112. Odată a venit un staret de la o mare mănăstire din Rusia pentru sfat la Părintele Cleopa. Si după ce i-a spus că nu au timp de rugăciune, că este multă răspândire, l-a întrebat, hotărât să facă ce-i va spune părintele: "Ce să fac, Părinte Cleopa? Să limitez la maximum lucrările si munca?" Părintele i-a răspuns: "Să tii calea împărătească!" Adică fără exagerări, nici într-o parte, nici în cealaltă. Ci toate să fie cu dreaptă socoteală.

113. Zicea Părintele Cleopa: "Să avem convingerea că în toată clipa Îl supărăm pe Dumnezeu. Fără această smerenie din inimă nu ne putem mântui".

114. Spunea părintele unui grup de seminaristi: "Poti să dai canon la oameni să facă milostenie. Dar nu la cei care sunt bogati. Că ei au buzunarele doldora, vin si-ti pun un teanc de bani pe masă si zic: "Gata! M-am mântuit". Dar Împărătia lui Dumnezeu nu se cumpără cu bani!
Să le dai să postească, să facă metanii, să privegheze□ Că atunci se ostenesc si au plată de la Dumnezeu. Milostenie îi dai să facă la unul mai sărac. Că el ca să facă rost de bani trebuie să se ostenească, si asa are plată de la Dumnezeu."

115. Părintele Cleopa, când vorbea si când dădea sfaturi, amintea mereu de bătrânii pe care-i cunoscuse, zicând: "Asa spunea Părintele Ioanichie Moroi□" , "Asa spunea Părintele Paisie Olaru□", "Asa spunea

Părintele Vichentie Mălău" Căci marea întelepciune duhovnicească au purtat-o întotdeauna bătrânii iubitori de Hristos.

116. Fratele Constantin - viitorul Părinte Cleopa - a făcut multi ani ascultare la oile Sihăstriei. Iar sora lui, Ecaterina, care se nevoia în obstea Mănăstirii Agapia, îl vizita uneori. Dar, văzându-l mereu la oi, îi zicea: "Măi frate, dar tu tot la oi, tot la oi? Mai cere-te si tu cu ascultarea la biserică! Acasă la oi, aici la oi!" Dar fratele Constantin, ca un ascultător adevărat ce era, îi răspundea: "Du-te de la mine cu vorbele acestea!"

117. Încă de pe când era la oi, Părintele Cleopa a cunoscut multi pustnici si pustnice în pădurile din jurul Sihăstriei si la multi le ducea câte ceva de mâncare de la stână. O maică, Cleomida, fiică de ministru, l-a întrebat odată pe fratele Constantin: "Ia spune, frate Constantin, ai învătat Psaltirea pe de rost?" "Am învătat numai vreo 40 de psalmi", a răspuns el. "S-o înveti toată pe de rost, că asa se cere călugărului!"

118. Prin anii 1930-1944 trăia în comuna Borlesti-Neamt un cântăret bisericesc care se chema Neculai Dumitriu. Era un credincios foarte evlavios si venea adeseori la Mănăstirea Sihăstria. Când cânta el la strană vărsa multe lacrimi din ochi, încât toti se foloseau de viata lui.
Apoi, îmbolnăvindu-se, a murit si, pe când îl duceau la cimitir, s-a desteptat din morti si a mai trăit încă multi ani. Când venea pe aici spunea cu lacrimi cum a văzut chinurile iadului si pe cei care ardeau în acel foc.
Când cânta el la strană, lumea plângea. Fiind odată întrebat: "De ce plânge lumea când cânti dumneata?", el a răspuns: "Când cânti din inimă, la inimă ajunge!"
Pe când Părintele Cleopa era tânăr, venit abia de vreo câtiva ani în mănăstire, dascălul Nicolae a spus celorlalti frati: "Râdeti voi de el - adică de Părintele Cleopa -, dar să stiti că vă va fi staret!"
Această profetie s-a împlinit în anul 1945.

119. Pe când era staret Părintele Cleopa la Sihăstria, s-a întâmplat că ciobanii au pierdut oile. Le-au căutat ei un timp, dar nu le-au găsit si acum se temeau să spună staretului. Până la urmă, n-au avut încotro si au venit la Părintele Cleopa. El i-a ascultat si apoi i-a dus în biserică, unde s-au asezat cu totii în genunchi înaintea icoanei Maicii Domnului si au început să se roage. După ce s-au rugat, părintele le-a zis: "Haideti să mergem împreună către Sihla si Râpa lui Coroi!"
Pe cale au făcut mai multe popasuri, făcând rugăciuni sub povătuirea părintelui. În cele din urmă, cu ajutorul lui Dumnezeu si al Maicii Domnului, au ajuns într-o mică poiană unde au găsit oile care se odihneau linistite. Atunci Părintele Cleopa a zis: "Mare bucurie avem că am găsit oile, dar de mii de ori mai mare că ne-a călăuzit Dumnezeu. Iată ce vă spun vouă: să nu începeti nimic să faceti în viata voastră fără rugăciuni înaintea lui Dumnezeu si a Maicii Domnului". Pornind apoi cu oile spre vale, au făcut tot atâtea popasuri câte au făcut si la dus, multumind Domnului pentru ajutorul arătat.

120. Când a venit la Slatina ca staret, Părintele Cleopa a început prin a vizita mănăstirea. Prima oară a fost dus la stăretie, dar el a cerut să meargă mai departe. Asa a trecut prin mai multe chilii, pe care le-a binecuvântat, până a ajuns la o cămară mai dosnică unde mănăstirea tinea sculele si materialele pentru dulgherie si zidărie. Aici părintele s-a oprit bucuros si a zis: "Aceasta va fi chilia mea!"
Fratii, fericiti si ei că Dumnezeu le-a trimis un staret spre mântuirea sufletelor lor, s-au hotărât să facă curătenie în cămară, dar părintele i-a oprit, zicând: "Fratilor, nu îmi trebuie ajutor, voi face eu tot ce trebuie cu mâna mea!" si s-a apucat de lucru. Ca mobilier si-a pus un pat cu asternut foarte simplu, pe care îsi întindea cojocul lui de la oi. Tot pe pat îsi tinea si cărtile sale si scrisorile primite din toată tara.

121. Părintele Cleopa a stat mai multi ani în pustie împreună cu ucenicul său, Protosinghelul Varsanufie, care venise la mănăstire prin sfatul si rugăciunea părintelui. Si iată cum l-a cunoscut el pe Părintele Cleopa:
Era căsătorit si lucra în pădure. Într-o zi, i s-a furat tapina; fiind sărac, nu mai avea alta si nu avea cu ce lucra. Si a venit la Sihăstria să plătească un pomelnic pentru descoperirea hotului. Atunci Părintele Cleopa i-a spus câteva cuvinte de suflet, care l-au făcut să uite de tapină si să se gândească cum ar putea să intre si el în viata monahală.
Spunându-i acest lucru Părintelui Cleopa, acesta l-a pus mai întâi la încercare, spunându-i că să vină la mănăstire numai dacă va trăi un an de zile cu sotia sa în curătie, altfel nu. Si s-au hotărât si Părintele

Varsanufie si sotia sa la acest lucru.
Dar au avut mari ispite de la diavol să nu slujească lui Hristos, ci să rămână acasă. Într-o noapte, a venit vrăjmasul la ei, în chip de om urât negru si spân, si a răcnit de s-a cutremurat casa si au crăpat geamurile, zicând: "Nenorocitilor, ce îmi faceti voi mie!" Apoi demonul a dispărut. După un an de zile, au plecat amândoi la mănăstire, sotul la Sihăstria si sotia la Agapia Veche.

122. În anul 1953, Părintele Varsanufie a fost tuns în monahism, iar în anul 1956 a fost hirotonit ierodiacon si preot în Mănăstirea Sihăstria. El a fost unul din cei mai credinciosi ucenici ai Părintelui Cleopa.
În 1997, când a fost vremea să se ducă la Domnul bătrânul Varsanufie, Părintele Cleopa i-a citit rugăciunile de darea sufletului. Când a zis: "□dezleagă pe robul Tău, Protosinghelul Varsanufie, de această durere nesuferită si de această neputintă amară ce-l tine, si-l odihneste pe dânsul unde sunt sufletele dreptilor□", atunci părintele Varsanufie a răsuflat de două ori si si-a dat sufletul în mâinile Domnului. Iar Părintele Cleopa a continuat rugăciunea, zicând: "□Că Tu esti odihna sufletelor si a trupurilor noastre si Tie slavă înăltăm□".

123. Păsările îl mângâiau mult pe Părintele Cleopa. Vorbea adesea de "flăcăii codrului", de cucuvaie, de babită, si câte alte păsări, arătându-ne chiar si cum cântau si care le era glasul, bucurând inimile noastre. Părintele ne povestea: "Vai, ce bucurie mare am avut când m-am împărtăsit prima oară în pustie, că a venit un stol de păsărele si mi-au cântat, asa frumos□!" Si părintele, când putea, hrănea cu dragoste păsările cerului.
Iar această dragoste nu s-a întrerupt, căci cu doi ani înainte de sfârsitul vietii lui, după ce s-a împărtăsit la biserică, mergând spre chilie însotit de doi părinti, a venit un stol de păsări mici care ciripeau si i se asezau pe umeri, pe cap, pe mâini si îl ciuguleau de barbă si de rasă, fără însă să se atingă de ceilalti doi. Apoi au zburat într-un brad si au început să cânte. Atunci părintele, suspinând, a zis: "Cât as dori să mai trăiesc iarăsi cu păsărelele în pădure!"

124. Spunea bătrânul: "Odată am fost arestat de securitate la Mănăstirea Slatina si apoi dus la Fălticeni. Aici am fost bătut si băgat într-un beci în care ardeau câteva sute de becuri. Toti care intrau acolo, ieseau aproape nebuni. M-au băgat si pe mine, ca să-mi pierd mintile. Nu mai vedeam cu ochii si nu mai puteam de căldură. Atunci mi-am coborât mintea în inimă cu rugăciunea lui Iisus.
După o oră m-au scos si s-au mirat toti că încă mai vorbeam si mergeam fără să mă tină nimeni".

125. Părintele Cleopa adesea amintea păcatele izvorâte din iubirea de sine si îndemna pe toti la pocăintă, zicând: "Izvorul a toată răutatea si a tot păcatul este iubirea de sine! Iubirea de sine este iubirea nerațională fată de trup si este cea mai grea si mai subtire dintre toate patimile care robesc firea omenească.
Din iubirea de sine se nasc: mila de sine, crutarea de sine, îndreptătirea de sine, multumirea de sine, trâmbitarea de sine, lauda de sine, plăcerea de sine, părerea de sine si toate celelalte păcate stiute sau nestiute".

126. Ascultându-l pe Părintele Cleopa nu te mai săturai. Orice ar fi spus era interesant. Povestea din copilăria sfintiei sale, despre viata la mănăstire, despre cum fusese prigonit, arestat, apoi fugit în pădure, mai apoi în slujba poporului, despre călătoriile la Ierusalim, la Sfântul Munte, apoi o multime de istorioare. Deseori plângeau cei ce-l ascultau, câteodată plângea si părintele. Toti erau miscati sufleteste, dar nu numai din pricina a ceea ce spunea, ci în primul rând lucra darul lui Dumnezeu ce era într-însul; deci simpla lui prezentă - prin lucrarea Harului Sfântului Duh de care era plin Bătrânul - schimba inimile oamenilor.

127. Când vorbea părintele, vorbea sub inspiratia Duhului Sfânt. Odată, fiind sala plină de credinciosi, părintele a început să zică ceva fără legătură cu ceea ce se discutase până atunci. Ceva care parcă nu interesa lumea. Dar la sfârsit a venit o femeie lăcrimând, care stătuse în spate, si i-a zis: "Iartă-mă, părinte, că sunt păcătoasă!" Părintele vorbise pentru acea femeie.

128. Povesteste o credincioasă cum s-a vindecat tatăl ei cu rugăciunile Părintelui Cleopa:
"Era la sfârsitul anului 1995. Eu mai fusesem de câteva ori la Sihăstria si-l mai întâlnisem pe Părintele Cleopa. Tatăl meu era foarte bolnav si de aproape 40 de ani era chinuit de patima betiei. După multe încercări am ajuns cu el într-o zi la părintele. Sedea în poiană sub un carpen si mai erau câtiva crestini. Ne-am asezat pe bancă chiar în fata Părintelui Cleopa, care spunea cuvinte de folos celor de fată. Deodată s-a oprit o clipă, s-a uitat pe deasupra capetelor noastre si a început să vorbească despre betie. Tata parcă încremenise acolo pe bancă. A durat o vreme acest cuvânt de folos al părintelui, apoi ne-a slobozit dându-ne fiecăruia binecuvântare, cum făcea de obicei. M-am apropiat cu tatăl meu si când s-a aplecat, părintele i-a prins capul cu amândouă mâinile, a făcut o cruce mare si i-a spus: "Asa, dragul mamei, să vă spovediti curat si Maica Domnului o să vă ajute. Să ne vedem la rai!"
Am plecat linistiti. Ce s-a întâmplat atunci, nu stiu. Aproape 30 de ani nu l-am văzut pe tata făcându-si Sfânta Cruce, dar acum când ne-am întors acasă, a intrat în sufragerie si a făcut trei metanii mari. Priveam la mama si ea la mine si ne-am minunat. De atunci tata se spovedeste regulat si s-a izbăvit de patima betiei".

129. Ucenicul său, monahul Iachint, mărturiseste următoarele despre Părintele Cleopa: "Eu cred că Părintele Cleopa era văzător cu duhul. Căci multe mi-a spus când trăia si eu nu le credeam, dar s-au împlinit asa cum zicea sfintia sa. Eu cred că părintele îmi vedea inima si îmi spunea ce-mi este de folos. Atunci nu-l întelegeam. Dar ar fi fost mai bine să fac ascultare mai cu luare aminte si cu credintă. Însă el m-a iubit si mi-a dat ce-mi este de folos spre mântuire. Eu cred că Părintele Cleopa este sfânt! Eu îi simt ajutorul. Simt că este cu mine! Aducerea aminte de sfintia sa îmi dă pace, liniste, bucurie si nădejde că se roagă pentru mine!"

130. Spunea unul din ucenicii săi:
"Părintele Cleopa tot timpul spunea lucruri care erau spre zidire sufletească. Nu se afla cuvânt desert în gura lui. A stiut să înmultească acest talant. Ziua, când nu avea închinători, îsi lua metaniile si pleca pe munte. De multe ori l-am văzut stând sub copaci, în genunchi sau pe buturugi, scufundat în rugăciune. Trebuia să strig de mai multe ori pentru a mă auzi. Dacă îi aduceam vestea că a venit vreun grup de oameni, la început îi părea rău pentru pierderea linistii, dar, fiind biruit de dragostea si credinta celor ce veneau, îi primea si le vorbea, întărindu-i în credintă si alinându-le supărările si necazurile. Apoi iarăsi se retrăgea, rugându-se pentru ei ca Bunul Dumnezeu să le dea "un colt de Rai". Mai spunea: "Dacă as avea o traistă mare, v-as băga pe toti în ea si v-as duce pe toti în Rai".

131. În ultimii ani ai vietii, părintele avea momente de mare oboseală, încât nu mai putea primi pe nimeni. De aceea zicea către ucenic: "Închide usa de două ori si nici dacă vine împăratul Japoniei să nu mă mai deranjezi!" Dar dacă părintele nu s-ar fi sculat pentru împăratul Japoniei, pentru dragostea Împăratului Hristos si a credinciosilor, el se scula întotdeauna când era chemat si îi mângâia, învătându-i si binecuvântându-i pe toti.

135. Mai povestea Părintele Cleopa: "Când am fost la Iasi pentru operatie, trebuia să-mi facă o urografie la rinichi. Era în Postul Mare. Mi-a făcut o analiză si n-a iesit. Apoi a venit la mine o doctorită si mi-a zis:
- Părinte, ca să iasă urografia la rinichi, trebuie să mănânci trei ousoare!
- Ia ascultă, doamnă. Dacă îmi dai munti de aur de la Nicolina până la Copou, nu-ti mănânc trei ouă în Postul Mare!
- Iată de aceea veniti la spital si de aceea muriti!
- Si dacă oi muri, ce? Moare un rege? Moare un putregai de mosneag! Ce? Numai eu mor? Nu moare toată lumea?
- Si de ce nu mănânci ouă?
- Eu nu cred în ouă!
- Dar în ce crezi?
- Eu cred în Tatăl, în Fiul si în Duhul Sfânt!
S-a dus si m-a spus la directorul spitalului.
- Este acolo un părinte care nu vrea să mănânce ouă pentru analiză!
Dar directorul mă cunostea, si-i zice doctoritei: "Păi tu stii cine-i părintele ăsta? Este Părintele Cleopa! El a stat aproape zece ani la pustie cu un cartof pe zi si ceva buruieni□"

Când a auzit ea asa, a venit la mine în salon, cu mâncare de post pregătită de ea, si-a cerut iertare si-apoi am mers din nou la analiză.
Si mi-au făcut urografia aceea fără ouă. Când au venit cu cliseul, mi-au zis:
- Ia uite, părinte, ce frumos a iesit!
- Doamnă, a iesit fără trei ouă?
Râdeau toti. Rinichiul stâng se vedea mai umflat, iar rinichiul drept normal.
- Vedeti că a iesit fără ousoare?
- Părinte, ne iertati! Asa ceva n-am văzut de când suntem noi!
La iesire, portarul spitalului mi-a spus: "Părinte Cleopa, dacă mai stăteati putin în spital, eu îmi terminam casa cu ce primeam de la vizitatorii care veneau la sfintia voastră!"

134. Povestea Părintele Cleopa despre aceeasi perioadă: "După operatie m-au dus la reanimare. Acolo am adormit pe un scaun pliant si am dormit trei zile si trei nopti. Când m-am trezit, mi-au zis:
- Părinte, mata stii că ai dormit trei zile si trei nopti si tot timpul ai vorbit?
- Nu stiu nimica! Ce-am vorbit?
- Părinte, stii câte predici am înregistrat? Ia te uită ce-am înregistrat! Mi-au arătat casete întregi. Erau predici pe care eu le vorbisem cu 30-40 de ani în urmă. Însă eu n-am stiut nimic!"

133. Cât timp a stat părintele la Iasi în spitalul Parhon, a uimit pe toti. Până si doctorii îsi făcuseră program de sedintă pentru a-l asculta pe Părintele Cleopa.
Multi oameni, auzind că părintele este internat în spital, veneau si-i aduceau tot felul de alimente. Iar el chema asistentele să ducă tot ce primea la bucătărie si la ceilalti bolnavi. La iesirea din spital, doctorii i-au spus: "Părinte, cât timp ai stat sfintia ta în spital, n-a mai fost nevoie să facem aprovizionare. Tot ce primeati aici, era suficient pentru întreg spitalul".

132. Din anul 1996, doi ani de zile a răbdat dureri mari cu rinichiul drept care nu mai functiona. De la începutul bolii, el nu voia să meargă la doctori si nici medicamente nu lua. Apoi cu mare greutate s-a dus si la doctori la Iasi, de ascultare, la cuvântul Înalt Preasfintitului Mitropolit Daniel si al părintelui staret. Dar cu greu accepta să ia pastile sau să i se facă injectii.

136. Sfintia sa era văzător cu duhul. Din toată multimea de oameni care veneau la el, părintele îi cunostea prin Duhul Sfânt pe cei care aveau fapte bune, desi nu spuneau nici un cuvânt, si se uita la ei cu deosebită plăcere si îi binecuvânta.

137. Odată a venit un autocar cu credinciosi. După ce părintele le-a spus câteva vorbe timp de 20-30 de minute, ei au început să pună întrebări privind durerile si necazurile lor. Între ei erau si câtiva bolnavi si au început să-l întrebe:
- Părinte, de atâtia ani sunt bolnavă. Am mers si la doctor, ce să mai fac?
- Du-te la doctor si vezi ce ai. Fă operatie, a zis părintele.
- Părinte, am o fiică acasă, bolnavă de câtiva ani. Am necazuri cu ea. Ce să fac? Să merg la doctor cu ea, sau nu?
- Du-te la doctor, a răspuns bătrânul.
- Părinte, si eu sunt bolnavă. Ce să fac?
- Să faci Sfântul Maslu!
- Si să nu merg la doctor?
- Nu, nu! Să mergi la Sfântul Maslu!
Apoi altcineva i-a zis:
- Părinte, si eu sunt bolnavă, Ce să fac?
- Mergi la doctor, vezi ce ai
Asa se întâmpla ori de câte ori cineva îi cerea sfaturi. Pentru fiecare el avea un răspuns special, potrivit cu problemele sale.

138. A venit odată la sfintia un frate nevoitor, zicând: "Părinte, blagosloviti să mănânc o dată în zi după apusul soarelui?" "Tu, frate? a zis bătrânul. Nu te uiti la tine cât esti de slab? Să mănânci de două ori pe zi, mânca-te-ar Raiul!"

139. Alteori Părintele Cleopa spunea: "Învătati-vă să postiti, că va veni vremea când veti mânca un cartof într-o săptămână!"

140. O credincioasă a venit împreună cu sotul ei la Părintele Cleopa, disperată din cauză că trei sefi de la serviciu se pregăteau să o dea afară pe nedrept. După ce i-a spus situatia, părintele a mângâiat-o cu cuvintele: "Nu te teme, ai să vii la mine si-ai să-mi spui: "Părinte, n-am mai auzit de o minune asa de mare!"".
Crestina s-a întors linistită acasă, dar situatia s-a agravat. Mai era doar un pas pentru a fi dată afară, iar bărbatul ei îsi pierduse orice răbdare si încredere si nici nu mai voia să mai meargă la mănăstire, când minunea prevestită a avut loc. În decurs de o săptămână, au fost dati afară toti cei trei sefi: luni, cel mai mare în rang, miercuri următorul si vineri ultimul. Când au vizitat din nou chilia părintelui, amândoi sotii au strigat deodată, fără să vrea: "Părinte, n-am mai auzit de o minune asa de mare!"

141. Un credincios care divortase, era continuu atacat de rudele fostei sale sotii, persoane foarte influente. Fusese pus sub urmărire si era amenintat de mai multi ofiteri de militie. Atunci s-a dus împreună cu sora lui la Părintele Cleopa să plătească slujbe. Când să plece, s-au întâlnit cu un călugăr, care le-a cerut să-l ajute să-si ducă bagajul la Sihla. Pe drum, i-au povestit necazurile pe care le aveau cu ofiterii de militie. Ajunsi la Sihla, după ce a auzit cum îl cheamă pe unul dintre militieni, călugărul s-a dat jos, s-a dus în fata bisericii si a făcut trei metanii, zicând: "Multumesc Tie, Doamne, că mi-ai adus răspuns la întrebarea: De ce mă rog eu pentru Constantin si el are necazuri; eu mă rog mai tare pentru Constantin si el are si mai mari necazuri?"
Constantin era unul dintre militienii care îl prigoneau pe credincios si în ultimul timp sotia i se îmbolnăvise grav, iar fetita îi fusese accidentată de o masină. După ce călugărul l-a sunat si i-a arătat greseala sa, el a devenit unul din cei mai corecti militieni.
Dar prigoana asupra credinciosului a continuat. Rudele fostei sotii au apelat la un colonel care i-a telefonat, spunându-i: "În cinci zile vei fi în puscărie! Dosarul este pregătit!" "Fără motiv?" a întrebat crestinul. "Eu n-am nevoie de motiv, iar din închisoare vei iesi numai mort, cu picioarele înainte" a fost răspunsul colonelului.
Auzind de aceasta, credinciosul a fugit iarăsi împreună cu sora sa la Părintele Cleopa, chiar în toiul noptii, si i-a spus de amenintare. Bătrânul i-a primit, dar i-a certat:
- Ce putini credinciosi sunteti! Cum să vă temeti voi de oameni?
- Da, părinte, dar ne-a dat termen precis: cinci zile!
- Lăsati-l în pace, că va fi el în trei zile în puscărie!
Într-adevăr, după trei zile, au aflat de la un judecător, că ofiterul fusese arestat. De atunci, credinciosul nu a mai fost amenintat. Când s-au dus din nou la Părintele Cleopa, el le-a spus: "Niciodată să nu vă temeti, dar nu de câtiva ofiteri, nici de mii de ofiteri, nici de milioane, nici de miliarde. Chiar dacă stau cu arma la ochi, cu glontul pe teavă si degetul pe trăgaci; nici o puscă nu va lua foc, nici un glonte nu vă va nimeri, dacă sunteti drepti înaintea lui Dumnezeu".

142. O credincioasă a plecat de acasă cu mama sa, fără voia sotului ei, luând si masina, pentru a merge la parastasul unei rude. Întorcându-se acasă târziu, a trecut mai întâi pe la Părintele Cleopa, cerându-i să se roage pentru ea, ca să nu aibă probleme cu sotul când se va întoarce acasă. Cu calm, părintele i-a răspuns: "Mergeti cu bine si fără teamă, căci atunci când veti ajunge acasă, îl veti găsi în genunchi, în fata icoanelor si nu vă va spune nimic niciodată". Într-adevăr, acasă ea si-a găsit sotul exact cum îi prevestise Părintele Cleopa.
Odată femeia l-a întrebat pe bătrânul: "Părinte, de unde stiati tot ce se va întâmpla?" Iar părintele i-a răspuns scurt: "Rugăciunea te înaltă pe treptele stiintei. Cu cât te rogi mai mult, cu atât stii mai mult si mai bine. Si nu te teme niciodată de nimeni si de nimic - doar roagă-te! Dumnezeu si Maica Lui te văd si te aud!"

143. Un părinte l-a întrebat pe bătrân ce va fi după plecarea sa la Domnul. Iar Părintele Cleopa a răspuns: "Vor fi friguri puternice si geruri grele".

144. Cu putin înainte de plecarea Părintelui Cleopa la Domnul, au venit la el două crestine din comuna Poiana Teiului si au primit binecuvântare. Apoi, cerând cuvânt de folos, bătrânul le-a zis: "Eu mă duc la Domnul de-acum, dar pe voi vă asteaptă vremuri grele!"

145. Părintele Cleopa îsi stia dinainte sfârsitul pe care-l astepta si spunea despre el în pilde. Odată a spus: "Măi, ce cruce mare si frumoasă o să am la cap". Chiar în zilele dinaintea mortii Părintelui Cleopa, a fost terminată troita, care se află în mijlocul cimitirului mănăstirii. La picioarele ei se găseste acum mormântul părintelui. Altădată, desi troita nu era începută, părintele spunea ce va fi scris pe troită. Dar nimeni nu stia pe atunci despre ce vorbeste.

146. Spunea un ucenic despre Părintele Cleopa: "Multe sunt de spus despre Preacuviosul Părintele nostru Cleopa. Dar cel mai mare lucru este că sfintia sa îl avea în inimă pe Dumnezeu! Trăia în Dumnezeu si Dumnezeu în el!"

147. Înainte de moartea Părintelui Cleopa un frate a găsit în livada mănăstirii un măr care avea fructe cu un gust deosebit. De aceea el le numea: "merele din grădina raiului". Voia să ducă câteva si Părintelui Cleopa, dar îi era rusine. Însă părintele i-a cunoscut gândurile si i-a spus: "Du-te si adă-mi acum, căci la anul nu-mi vei mai putea aduce".

148. La 3 noiembrie 1998, Părintele Cleopa spunea ucenicilor săi:
- Zilele mele sunt numărate pe degete! În curând o să-mi faceti vesnica pomenire! Vă rog să mă pomeniti la rugăciuni!

149. Ucenicul Părintelui Cleopa povesteste si acestea: "Joi noaptea spre vineri si vineri noaptea spre sâmbătă, cu vreo câteva zile înainte de a se duce la Domnul, am dormit la sfintia sa în chilie. Atunci m-am minunat de nevointa lui. Toată noaptea nu a dormit, ci se străduia să citească rugăciuni si nu putea, căci era foarte obosit si neputincios. Cu mintea se ruga si mâna îi mergea pe metanie, dar ochii nu putea să-i tină deschisi ca să citească de pe carte. Se culca putin, apoi iar se scula si asa se nevoia să se roage!"

150. Multi crestini ne scriu după plecarea la Domnul a Părintelui Cleopa si ne spun că simt ajutorul rugăciunilor lui. O crestină spunea că o rudenie de-a ei, fiind foarte bolnavă, se deznădăjduia. Dar zicând: "Părinte Cleopa, ajută-mi " a fost cuprinsă de o asemenea pace si bucurie, încât nu mai dorea nici sănătate, nici nimic altceva, ci îsi ducea cu bucurie crucea ei.

151. O crestină din Constanta a venit la Sihăstria cu o lună înainte de a pleca la Domnul Părintele Cleopa. Era apropiată sfintiei sale. Ea ne spunea mai târziu următoarele: "Am venit la chilia Părintelui Cleopa, la 29 octombrie 1998, să-i cer cuvânt de folos si mi-a spus: "Soră, când mai vii la Sihăstria, să vii acolo sus la crucea din cimitir si să-mi spui tot ce ai de spus si, dacă îngăduie Dumnezeu, eu te aud si te ajut"".

153. Ucenicul de chilie al bătrânului mărturiseste: "Multi, aducându-si aminte de Părintele Cleopa, dobândesc curaj si râvnă pentru a merge pe calea Domnului. Pace, bucurie si duh de sfintenie simt multi din cei care intră în chilia sfintiei sale, chiar si mireni. Aceasta se simtea si când chilia a fost goală, fără nici o icoană si fără nimic. Până nu demult, părintele împărtea cuvinte, iar acum împarte duh în inimile credinciosilor".

154. O credincioasă apropiată Părintelui Cleopa, a venit de Sfintele Pasti la Sihăstria, dar n-a mai trecut pe la chilia părintelui, gândindu-se că nu mai are rost să treacă pe acolo, de vreme ce a murit. Dar pe când se odihnea la arhondaric, înainte de slujba Învierii, a avut un vis. Se afla în fata chiliei Părintelui Cleopa, gândindu-se că el a murit si deodată părintele a apărut în pragul usii si i-a zis:
- Hai înăuntru, de ce nu intri?
- Dar nu sunteti mort, părinte? a întrebat ea.
- Tu nu vezi că sunt viu? a spus părintele.
A doua zi, de Înviere, femeia a mers la chilia Părintelui Cleopa si s-a închinat la Sfintele Icoane, crezând cu putere că el este viu si se roagă pentru toti care îi cer ajutorul.

*
Multă lume se închină în chilia si la mormântul Părintelui Cleopa, si iau pământ si flori de binecuvântare, spunând că simt ajutor prin rugăciunile sfintiei sale. Gândindu-ne la mărturiile cuprinse în această carte si la multe altele care nu s-au mai scris aici, suntem încredintati că Bunul Dumnezeu l-a asezat în ceata cuviosilor părinti. Pentru aceea, îndrăznim să ne rugăm si noi la chilia si mormântul său, zicând: Preacuvioase Părinte Cleopa, de ai câstigat har si milă înaintea lui Hristos Dumnezeu, roagă-te si pentru noi, păcătosii fiii tăi!

--SFARSIT--